

Januari 1987
87ste jaargang
Nummer 1

De Ster

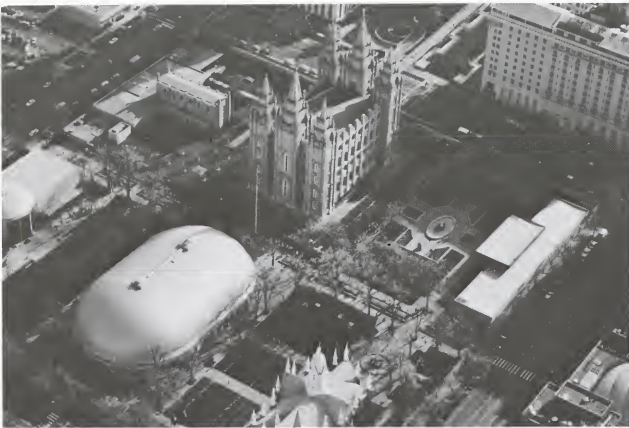
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de 156ste oktoberconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

Verslag van de 156ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Andersen, H. Verlan 21
Anderson, Joseph 36
Ashton, Marvin J. 11
Ballard, M. Russell 28
Benson, Ezra Taft 3,
47, 75, 78
Brewerton, Ted E. 26
Cannon, George I. 22
Eyring, Henry B. 71
Faust, James E. 6
Haight, David B. 33
Hanks, Marion D. 8
Hinckley, Gordon B. 17, 40
Howard, F. Burton 73

Hunter, Howard W. 31
Kapp, Ardeth G. 85
Maxwell, Neal A. 54
Monson, Thomas S. 38
Nelson, Russell M. 64
Oaks, Dallin H. 18
Packer, Boyd K. 14
Perry, L. Tom 59
Richards, Franklin D. 67
Russell, Gardner H. 24
Tuttle, A. Theodore 69
Winder, Barbara W. 87
Wirthlin, Joseph B. 57
Young, Dwan J. 83

Verdere deelneming: In de zaterdagmorgenbijeenkomst werden de gebeden uitgesproken door de ouderlingen Hartman Rector jr. en Keith W. Wilcox; in de zaterdagmiddagbijeenkomst door de ouderlingen Gene R. Cook en Hans B. Ringger; in de priesterschapsbijeenkomst door de ouderlingen John Sonnenberg en Waldo P. Call; in de zondagmorgenbijeenkomst door de ouderlingen Robert L. Backman en H. Burke Peterson; in de zondagmiddagbijeenkomst door de ouderlingen F. Arthur Kay en Helio R. Camargo; en in de algemene zustersvergadering door de zusters Kelly Lyman uit de Ring Orem Utah Central en Geneva B. Brown uit de Ring Salt Lake Monument Park. Algemene autoriteiten die door omstandigheden niet in staat waren de algemene conferentie bij te wonen, waren president Marion G. Romney en ouderling J. Richard Clark.

Januari 1987
87ste jaargang
Nummer 1

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:

Joseph B. Wirthlin, John H. Groberg,
James M. Parmore, Hugh W. Pinnock

Redacteur: Joseph B. Wirthlin

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: Kay Stevenson, Sharri Cook

De Ster

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 06172/71 03 34

© 1987 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Nederland: f 25,30
België: Bfr. 460,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 28,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptogiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

PB MA 053A DU

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 156ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 3 Het Boek van Mormon – de hoeksteen van onze godsdienst, *President Ezra Taft Benson*
- 6 Onwelkome boodschappen, *Ouderling James E. Faust*
- 8 „Uitzien naar de Here”, *Ouderling Marion D. Hanks*
- 11 „Schud de ketenen af waarmee gij zijt gebonden”, *Ouderling Marvin J. Ashton*
- 14 Kleine kinderen, *Ouderling Boyd K. Packer*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 17 Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk, *President Gordon B. Hinckley*
- 18 „Mijns broeders hoeder”, *Ouderling Dallin H. Oaks*
- 21 Het zendingswerk is het levenssap van de kerk, *Ouderling H. Verlan Andersen*
- 22 Een vader spreekt, *Ouderling George I. Cannon*
- 24 Het hart treffen van de minder actieve leden, *Ouderling Gardner H. Russell*
- 26 Mijn zoon en de uwe – allebei bijzonder, *Ouderling Ted E. Breverton*
- 28 Wij verkondigen het evangelie, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 31 De toetssteen van de Heer, *President Howard W. Hunter*

Priesterschapsbijeenkomst

- 33 Geestelijke gletsjerkloven, *Ouderling David B. Haight*
- 36 De presidenten van de kerk, *Ouderling Joseph Anderson*
- 38 Het draait om moed, *President Thomas S. Monson*

- 40 De oorlog die wij winnen, *President Gordon B. Hinckley*
- 47 Goddelijke kenmerken van de Meester, *President Ezra Taft Benson*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 51 De Vader, de Zoon en de Heilige Geest, *President Gordon B. Hinckley*
- 54 „God zal openbaren”, *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 57 Het evangelienet binnenhalen, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 59 De vreugde van eerlijke arbeid, *Ouderling L. Tom Perry*
- 62 Uw patriarchale zegen: een lichtende Liahona, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 64 „Tegen de morgen is er gejuich”, *Ouderling Russell M. Nelson*
- 67 Geluk en vreugde in het tempelwerk, *Ouderling Franklin D. Richards*
- 69 Ontwikkeling van geloof, *Ouderling A. Theodore Tuttle*
- 71 Een sprankje geloof, *Bisschop Henry B. Eyring*
- 73 Kom terug tot de Heer, *Ouderling F. Burton Howard*
- 75 De gave van hedendaagse openbaring, *President Ezra Taft Benson*

Algemene vrouwenvergadering

- 78 Aan de jonge vrouwen van de kerk, *President Ezra Taft Benson*
- 83 Het licht van de hoop, *Dwan J. Young*
- 85 Een hoopvolle tijd, *Ardeth G. Kapp*
- 87 Hoop in Christus, *Barbara W. Winder*

Foto's in dit nummer: Audiovisual Planning and Development, Michael M. McConkie, hoofdfoto: Eldon K. Linschoten; Marty Mayo; Jed A. Clark
Op de omslag: Foto's van Steve Bunderson

Verslag van de 156ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken
op 4 en 5 oktober 1986 in de tabernakel
op Temple Square in Salt Lake City

In de waardigheid van zijn roeping als profeet van de Heer in dit tijdsbestek van de sterfelijkheid, waarschuwde president Ezra Taft Benson de kerkleden die de oktoberconferentie bezochten, uitdrukkelijk met betrekking tot de heilige Schriften, in het bijzonder die, welke zijn bestemd voor het volk van de Heer in de laatste dagen.

„Vandaag zou ik met u willen spreken over een van de belangrijkste geschenken die in deze tijd aan de wereld gegeven is”, zei president Benson in zijn openingswoord van de oktoberconferentie op zaterdagmorgen, 4 oktober. „Het geschenk waar ik het over heb, is belangrijker dan de uitvindingen die het gevolg zijn van industriële en technische revoluties. Dit geschenk is zelfs van meer waarde voor de mensheid dan de vele geweldige ontdekkingen die gedaan zijn op het gebied van de geneeskunde. Het is van meer waarde voor de mensheid dan de ontwikkelingen in de lucht- en ruimtevaart. Ik heb het over het geschenk van het Boek van Mormon, dat 156 jaar geleden aan de mensheid gegeven werd.”

Telkens weer kwam president Benson op dit thema terug, daarbij aan duidelijkheid niets te wensen overlatend hoe de Heer dit boek speciaal voor onze tijden heeft voorbereid: „Uit het Boek van Mormon leren we hoe discipelen van Christus leven ten tijde van oorlog. Het Boek van Mormon brengt op treffende, beangstigend waarheidsgetrouwe wijze het kwaad van geheime verenigingen aan het licht. In het Boek van Mormon wordt ons geleerd hoe met vervolging en afval om te gaan. We leren veel over hoe we zendingswerk moeten doen. En beter dan waar dan ook worden in het Boek van Mormon de gevaren aangetoond van het materialisme en het aanhangen van wereldse za-

ken. Kan men eraan twifelen dat dit boek voor ons bedoeld is en dat we er enorme kracht, troost en bescherming in vinden?”

In de laatste bijeenkomst van deze conferentie, op zondag, kwam president Benson nogmaals op dit onderwerp van hedendaagse Schriftuur terug: „Vanmiddag zou ik in het bijzonder willen spreken over het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden. Deze twee boeken hedendaagse Schriftuur bevatten beide openbaringen van de God Israëls met het doel zijn volk te vergaderen en voor te bereiden op de wederkomst van de Heer.”

„Het Boek van Mormon moet weer zijn plaats in gaan nemen in de gedachten en het hart van onze mensen,” zei president Benson. „De Leer en Verbonden is ook een prachtig boek dat geschriften bevat die rechtstreeks tot onze generatie zijn gericht. Het bevat de wil des Heren voor ons in deze laatste dagen die aan de wederkomst van Christus voorafgaan.”

Deze algemene conferentie, die twee dagen duurde, werd gepreiseerd door president Benson, die in het leiden van de verschillende bijeenkomsten werd bijgestaan door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever, en president Thomas S. Monson, tweede raadgever. Met uitzondering van president Marion G. Romney, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en ouderling J. Richard Clarke, president van het Zendingsgebied Kaapstad Zuid-Afrika, waren alle algemene autoriteiten aanwezig.

Op deze conferentie vonden er twee belangrijke bestuurlijke handelingen plaats; aan ouderling Joseph B. Wirthlin van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig werd steun verleend als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, en ouderling Hugh W. Pinnock van het Eerste Quorum der Zeventig werd steun verleend als lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

Aan het eind van de priesterschapsbijeenkomst maakte president Benson bekend dat „de zeventigenquorums in de ringen” werden opgeheven. „Broeders die nu als zeventigen deel uitmaken van deze quorums, zullen worden gevraagd terug te keren naar de ouderlingenquorums in hun wijken,” zo zei hij. „Ringpresidenten kunnen vervolgens, op ordelijke wijze, besluiten wie van deze broeders het ambt van hogepriester kan worden verleend.” Deze verandering is niet van invloed op de positie van de leden van het Eerste Quorum der Zeventig. President Benson meldde dat voortaan ouderlingen en hogepriesters in de ringzendingspresidiums zullen worden geroepen. Ook zei hij dat gedetailleerde instructies met betrekking tot deze aankondiging aan de plaatselijke priesterschapleiders zullen volgen.

Een week voorafgaand aan de algemene conferentie werd op 27 september de algemene vergadering voor de zusters van de kerk gehouden. De toespraken van deze vergadering staan achter in dit nummer.

□

Het Boek van Mormon – de hoeksteen van onze godsdienst

President Ezra Taft Benson
President der kerk

„Het is de hoeksteen in ons getuigenis van Christus. Het is de hoeksteen van onze leer. Het is de hoeksteen van een getuigenis.“

Geliefde broeders en zusters, vandaag zou ik met u willen spreken over een van de belangrijkste geschenken die in deze tijd aan de wereld gegeven is. Het geschenk waar ik het over heb, is belangrijker dan de uitvindingen die het gevolg zijn van de industriële en technische revoluties. Dit geschenk is zelfs waardevoller voor de mensheid dan de vele geweldige ontdekkingen die gedaan zijn op het gebied van de geneeskunde. Het is waardevoller voor de mensheid dan de ontwikkelingen in de lucht- en ruimtevaart. Ik heb het over het geschenk van het Boek van Mormon, dat 156 jaar geleden aan de mensheid gegeven werd. Dit geschenk was gedurende een periode van meer dan duizend jaar door de hand des Heren bereid, door Hem verborgen, opdat het in zijn zuiverheid bewaard zou blijven voor onze tijd. Waarschijnlijk is er niets dat duidelijker van het belang van deze Schriftuur getuigt dan wat de Heer er zelf over zegt.

Uit zijn eigen mond is het getuigenis voortgekomen, (1) dat het waar is (LV 17:6); (2) dat het de waarheid en zijn woord bevat (LV 19:26); (3) dat het vertaald werd met macht van omhoog (LV 20:8); (4) dat het de volheid van het evangelie van Jezus Christus bevat (LV 20:9; 42:12); (5) dat het werd gegeven door inspiratie en bevestigd door de bediening van engelen (LV 20:10); (6) dat het bewijst dat de heilige Schriften waar zijn (LV 20:11); en (7) dat zij die het in geloof ontvangen het eeuwige leven zullen beërven (LV 20:14).

Een tweede krachtig getuigenis is het belang van het Boek van Mormon in het tijdstip, dat de Heer het liet voortkomen in de herstelling die zich ontvouwde. Het enige wat eraan voorafging was het eerste visioen. Tijdens die prachtige manifestatie leerde de profeet Joseph Smith de ware aard van God kennen en dat God een werk voor hem te doen had. Het voortkomen van het Boek van Mormon volgde daarop.

Denk eens na over wat dat betekent. Het voortkomen van het Boek van Mormon ging aan de herstelling van het priesterschap vooraf. Het werd een paar dagen voor de organisatie van de kerk gepubliceerd. De heiligen kregen het Boek van Mormon te lezen voordat ze de openbaringen ontvingen over verheven leerstellingen als de drie graden van heerlijkheid, het celestiale huwelijk, of het werk voor de doden. Het Boek van Mormon kwam voordat er priesterschapsquorums werden georganiseerd. Zegt dat ons niet iets over hoe belangrijk de Heer dit heilige boek acht?

Wanneer wij eenmaal beseffen hoeveel waarde de Heer aan dit boek hecht, hoeft het ons niet te verbazen, dat Hij ons plechtig waarschuwt voor de manier waarop wij het ontvangen. Na aangegeven te hebben dat zij, die het Boek van Mormon in geloof ont-

vangen en in gerechtigheid werken, een kroon van eeuwige heerlijkheid zullen ontvangen (zie LV 20:14), laat Hij de volgende waarschuwing daarop volgen: „Doch voor hen, die hun hart in ongelof verstoppen, en het verwerpen, zal het tot hun eigen veroordeeling verkeren” (LV 20:15).

In 1829 waarschuwde de Heer de heiligen dat zij „niet lichtzinnig met heilige dingen om (moesten gaan)” (LV 6:12). En toch gaan velen er lichtzinnig mee om, of met andere woorden, vatten velen het te gemakkelijk op, en doen het af als iets dat niet zo belangrijk is.

In 1832, toen enkele zendelingen uit het zendingsveld terugkeerden, berispte de Heer hen dat zij het Boek van Mormon te lichtvaardig hadden opgevat. Als gevolg van die houding, zei Hij, was hun geest verduisterd. Niet alleen hadden zij door een te lichtvaardige houding ten opzichte van dit heilige boek zelf aan licht ingeboet, maar was ook de kerk erdoor onder veroordeling gebracht, zelfs alle kinderen van Zion. En toen zei de Heer: „En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon” (LV 84:54–57).

Heeft het feit dat we het Boek van Mormon nu anderhalve eeuw in ons bezit hebben iets aan het belang van het boek afgedaan? Gedenken we het nieuwe verbond, namelijk het Boek van Mormon? In de Bijbel hebben we het Oude en het Nieuwe Testament. Het woord *testament* is de (Nederlandse) vertaling van een Grieks woord dat eveneens het *verbond* vertaald kan worden. (Zie *Unger's Bible Dictionary*, Chicago: Moody Press, 1957, „testament”.) Is dit wat de Heer bedoelde toen Hij het Boek van Mormon het „nieuwe verbond” noemde? Het is zeker een testament of getuige van Christus. Dit is een van de redenen waarom wij recentelijk de woorden „Een getuige van Jezus Christus” aan de titel van het Boek van Mormon hebben toegevoegd.

In de begintijd van de kerk werden de heiligen berispt voor het te lichtvaardig opvatten van het Boek van Mormon; zou onze veroordeling minder zijn wanneer wij hetzelfde doen? De Heer zelf getuigt dat de betekenis hiervan eeuwig is. Kunnen enkelen onder ons de hele kerk onder veroordeling brengen, omdat we te lichtzinnig met heilige dingen omgaan? Wat zullen wij bij het oordeel zeggen, wanneer we voor Hem staan en zijn doordringende blik moeten verdragen, als van ons gezegd moet worden dat wij het nieuwe verbond vergaten?

Er zijn drie voornaamere redenen waarom heiligen der laatste dagen van een studie van het Boek van Mormon een project voor het leven moeten maken.

De eerste is dat het Boek van Mormon de sluitsteen van onze godsdienst is. Dit is een

uitspraak van de profeet Joseph Smith. Hij getuigde „dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld en de sluitsteen van onze godsdienst was“. (Inleiding in het Boek van Mormon.) Een sluitsteen is de middelste steen in een gewelf. Het zorgt ervoor dat alle andere stenen op hun plaats blijven; als het weggehaald wordt, stort het gewelf in.

Het Boek van Mormon is in drie opzichten de sluitsteen van onze godsdienst. Het is de sluitsteen van het getuigenis van Christus. Het is de sluitsteen van onze leer. Het is de sluitsteen van ons getuigenis.

Het Boek van Mormon is de sluitsteen van ons getuigenis van Jezus Christus, die zelf de hoeksteen is van alles wat we doen. Het getuigt met macht en duidelijkheid van zijn werkelijkheid. In tegenstelling tot de Bijbel, die door de handen van talloze kopiïsten, vertalers en corrupte godsdienstsfnatici gegaan is die de tekst hebben vervormd, kwam het Boek van Mormon in slechts één stap van schrijver tot lezer, door één geïnspireerde vertaling. Daarom is zijn getuigenis van de Meester helder, onvervuld en krachtig. Maar het Boek van Mormon doet meer. Een groot gedeelte van de christelijke wereld van vandaag verwerpt de goddelijkheid van de Heiland. Ze trekken zijn miraculeuze geboorte in twijfel, zijn volmaakte leven en de werkelijkheid van zijn glorierijke opstanding. Het Boek van Mormon onderstreept

op niet mis te verstane wijze de waarheid van al deze dingen. Ook voorziet het ons van de volledigste uitleg van de leer van de verzoening. Waarlijk is dit door God geïnspireerde boek een sluitsteen in het getuigenis aan de wereld dat Jezus de Christus is (zie het Titelblad).

Het Boek van Mormon is ook de sluitsteen van de leer van de opstanding. Zoals ik eerder zei, de Heer heeft zelf aangegeven dat het Boek van Mormon de „volheid van het evangelie van Jezus Christus“ bevat (LV 20:9). Dat wil niet zeggen dat het iedere leerstelling bevat die ooit geopenbaard is. Het betekent eerder dat wij in het Boek van Mormon de volheid van die leerstellingen vinden die nodig zijn voor onze zaligheid. En ze worden duidelijk en eenvoudig uiteengezet, zodat zelfs kinderen de weg tot zaligheid en verhoging kunnen leren. Het Boek van Mormon heeft zo enorm veel te bieden dat het ons begrip van de leringen van zaligheid verdiept. Zonder dat boek zou veel van wat er in andere schriften onderwezen wordt lang niet zo duidelijk en waardevol zijn.

Tenslotte is het Boek van Mormon de sluitsteen van ons getuigenis. Net zo goed als dat een gewelf instort wanneer de sluitsteen weggehaald wordt, zo staat of valt de kerk bij de waarheid van het Boek van Mormon. De vijanden van de kerk begrijpen dit maar al te goed. Daarom doen zij zo enorm veel moeite om te bewijzen dat het Boek van Mormon onjuist is, want als het Boek van Mormon in diskrediet kan worden gebracht, dan gebeurt hetzelfde met de profeet Joseph Smith. Evenzo de aanspraak op de sleutels van het priesterschap, en op openbaring, en op een herstelde kerk. Omgekeerd echter, als het Boek van Mormon wel waar is – en miljoenen hebben getuigd dat zij een getuigenis van de Geest ontvangen hebben dat het inderdaad waar is – dan moet men de aanspraken op de herstelling en alles wat daarbij hoort ook aanvaarden.

Ja, mijn geliefde broeders en zusters, het Boek van Mormon is de sluitsteen van onze godsdienst – de sluitsteen van ons getuigenis, de sluitsteen van onze leer, en de sluitsteen van het getuigenis van onze Heer Jezus Christus.

De tweede voornamere reden waarom het Boek van Mormon een van onze belangrijkste studieobjecten moet zijn, is dat het voor onze tijd geschreven is. De Nephieten hadden dit boek niet, de Lamanieten ook niet. Het was voor ons bestemd. Mormon schreef het boek toen de Nephitische beschaving bijna ten einde was. Geïnspireerd door God, die alles van begin tot eind overziet, vatte hij verslagen samen die eeuwen besloegen, koos de verhalen, toespraken en gebeurtenissen uit die voor ons de meeste waarde zouden hebben.

Ieder van de belangrijkste schrijvers van het Boek van Mormon getuigde dat zij voor toekomstige generaties schreven. Nephi zei: „De Here God (heeft mij beloofd, dat deze dingen, die ik schrijf, bewaard zullen blijven en zullen worden doorgegeven aan mijn nakomelingschap, van geslacht op geslacht“ (2 Ne. 25:21). Zijn broer Jakob, die hem opvolgde, schreef in dezelfde trant: „Want (Nephi) zeide, dat de geschiedenis van zijn volk op zijn andere platen zou worden bewaard, en dat ik deze platen moest bewaren, en ze doorgeven aan mijn nakomelingen, van geslacht op geslacht“ (Jakob 1:3). Enos en Jarom gaven allebei aan dat zij niet voor hun eigen volk schreven, maar voor toekomstige generaties (zie Enos 15–16; Jarom 2).

Mormon zelf zei: „Ja, ik spreek tot u, gij overblijfsel van het huis Israëls“ (Morm. 7:1). En Moroni, de laatste geïnspireerde schrijver, zag zelfs onze tijd. „Ziet,“ zei hij, „de Here heeft mij grote en wonderbare dingen getoond aangaande hetgeen te dien dage, wanneer deze dingen onder u zullen voortkomen, spoedig moeten geschieden. „Ziet, Ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen“ (Morm. 8:34–35).

Als zij onze tijd zagen, en die dingen uitkozen die voor ons de meeste waarde zouden hebben, geeft dat dan niet aan hoe wij het Boek van Mormon moeten bestuderen? We moeten onszelf voortdurend afvragen: „Waarom inspireerde de Heer Mormon (of Moroni of Alma) om dit in zijn verslag op te nemen? Welke les kan ik hieruit leren die mij in mijn leven in deze tijd helpt?

Voorbeeld na voorbeeld kan gegeven worden van hoe die vraag beantwoord zal worden. Bijvoorbeeld, in het Boek van Mormon vinden we een voorbeeld van hoe we ons op de wederkomst moeten voorbereiden. Een groot gedeelte van het boek beslaat slechts enkele decennia voor Christus' komst in Amerika. Door die tijd en periode aandachtig te bestuderen kunnen wij vaststellen waarom sommigen vernietigd werden in de verschrikkelijke oordelen die aan zijn komst voorafgingen, en waarom anderen bij de tempel stonden in het land Overvloed en hun handen in de wonden van zijn handen en voeten staken.

Uit het Boek van Mormon leren we hoe discipelen van Christus leven in oorlogstijd. Het Boek van Mormon brengt op treffende, reële wijze het kwaad van geheime verenigingen aan het licht. In het Boek van Mormon wordt ons geleerd hoe met vervolging en afval om te gaan. We leren veel over hoe we zendingswerk moeten doen. En beter dan waar dan ook worden in het Boek van Mormon de gevaren aangetoond van het materialisme en het richten van ons hart op

President Ezra Taft Benson, dertiende president van de kerk.

de dingen van de wereld. Kan iemand eraan twijfelen dat dit boek voor ons bedoeld is en dat we er enorme kracht, enorme troost en enorme bescherming in vinden?

De derde reden waarom het Boek van Mormon zo waardevol is voor heiligen der laatste dagen wordt gegeven in de uitspraak van Joseph Smith die we al eerder aangehaald hebben. Hij zei: „Ik vertelde de broeders dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld en de hoeksteen van onze godsdienst was; meer dan enig ander boek zal het volgen van de in dit boek gegeven regels de mens nader tot God brengen.“ Dit is de derde reden waarom we het boek moeten bestuderen. Het helpt ons om nader tot God te komen. Huist er niet diep in ons hart een verlangen om nader tot God te komen, om meer als Hij te zijn in ons dagelijks leven, om voortdurend zijn aanwezigheid te voelen? Zo ja, dan helpt het Boek van Mormon ons om dat te bereiken, meer dan enig ander boek.

Het gaat er niet alleen om dat het Boek van Mormon ons de waarheid onderwijst, hoewel het dat zeker doet. Het gaat er niet alleen om dat het Boek van Mormon van Christus getuigt, hoewel het dat zeker op zeer effectieve wijze doet. Er is meer. Er gaat een macht van het boek uit die uw leven ten goede zal komen zodra u het ernstig begint te bestuderen. U zult grotere kracht vinden om verleidingen te weerstaan. U zult de kracht vinden om misleidingen te onderkennen. U zult de kracht vinden om op het enge en smalle pad te blijven. De Schriften worden „de woorden des levens“ genoemd (zie LV 84:85), en nergens is dat juister dan in het Boek van Mormon. Wanneer u begint te hongeren en dorsten naar deze woorden, zult u in toenemende mate een overvloedig leven vinden.

President Marion G. Romney, die onlangs zijn 89e verjaardag vierde, getuigde van de zegeningen die zullen komen tot hen die het Boek van Mormon lezen en bestuderen. Hij zei:

„Ik ben er zeker van dat als ouders het Boek van Mormon regelmatig met een gebed in hun hart lezen, individueel en met hun kinderen, de geest van dat grote boek hun gezin zal doordringen. De geest van eerbied zal toenemen; wederzijds respect en zorg zal toenemen. Ouders zullen hun kinderen met meer liefde en wijsheid raad geven. Kinderen zullen ontvankelijker zijn voor de raad van hun ouders, en zich eerder aan hen onderwerpen. Gerechtigheid zal toenemen. Geloof, hoop en naastenliefde – de zuivere liefde van Christus – zal hun huis en leven vervullen, en vrede, vreugde en geluk met zich meebrengen.“ (De Ster, oktober 1980, blz. 114.)

Die beloften – meer liefde en harmonie in het gezin, meer respect tussen ouder en

kind, meer spiritualiteit en gerechtigheid – zijn geen loze beloften, maar precies wat de profeet Joseph Smith bedoelde toen hij zei dat het Boek van Mormon ons zou helpen om nader tot God te komen.

Broeders en zusters, ik smeed u met heel met hart dat u in alle ernst het belang van het Boek van Mormon voor u persoonlijk en voor de kerk als geheel wilt overwegen.

Meer dan tien jaar geleden zei ik het volgende over het Boek van Mormon:

„Zijn de gevolgen van onze respons op dit boek eeuwig? Ja, het zal ons tot zegen zijn of ons veroordelen.

Iedere heilige der laatste dagen moet de bestudering van het Boek van Mormon tot een project voor het leven maken. Anders brengt hij zijn ziel in gevaar en negeert hij datgene wat zijn geestelijk en intellectueel leven tot één geheel kan maken. Er bestaat een verschil tussen de bekeerling die gebouwd is op de rots van Christus door het Boek van Mormon en die ijzeren roede vasthoudt, en hij die dat niet is.“ (Ensign, mei 1975, blz. 65.)

Vandaag onderstreep ik die woorden. Laten wij niet onder veroordeling blijven met de daarbij behorende vloek en oordeel, door dit geweldige, prachtige geschenk van de Heer aan ons lichtvaardig op te vatten. Laten wij eerder aanspraak maken op de beloften die verbonden zijn aan het vergaren ervan als een schat in ons hart.

In Leer en Verbonden 84:54–58 lezen we: „En uw geest is in het verleden verduisterd geweest wegens ongelooft, en omdat gij de dingen, die gij hebt ontvangen, lichtvaardig hebt behandeld –

„Welke ijdelheid en welk ongelooft de gansen kerk onder veroordeling hebben gebracht.

„En deze veroordeling rust op de kinderen van Zion, ja, op allen.

„En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon en de geboden, die Ik hun reeds eerder heb gegeven, en niet alleen te spreken, maar te handelen overeenkomstig hetgeen Ik heb geschreven –

„Opdat zij vruchten mogen voortbrengen, het koninkrijk huns Vaders waardig. Anders blijft er een vloek en een oordeel om over de kinderen van Zion te worden uitgestort.“

Sinds de laatste algemene conferentie heb ik vele brieven van heiligen ontvangen, oud en jong, over de hele wereld, die de uitdaging aanvaard hebben om het Boek van Mormon te lezen en te bestuderen.

Hun getuigenissen dat hun leven veranderd is en hoe zij nader tot de Heer zijn gekomen door zich die verplichting op te leggen, hebben mij ten zeerste aangegrepen. Deze prachtige getuigenissen zijn voor mij weer een bevestiging van de woorden van de profeet Joseph Smith, dat het Boek van Mormon werkelijk „de hoeksteen van onze godsdienst (is); meer dan enig ander boek zal het volgen van de in dit boek gegeven regels“ een man en vrouw „nader tot God brengen.“

Dit is mijn gebed, dat het Boek van Mormon de sluitsteen van ons leven mag worden, in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Onwelkome boodschappen

Ouderling James E. Faust
van de Raad der Twaalf Apostelen

„De enige blijvende geneezing voor een verontrust geweten dat worstelt met goed en kwaad, is om het gedrag te veranderen en het pad der bekering te volgen.”

In alle nederigheid en met een gebed in mijn hart, hoop ik dat hetgeen ik te zeggen heb zal worden ontvangen in de geest die ik zou willen overbrengen. Wij hebben zojuist naar de profeet van God geluisterd. Hij is een wachter op de toren. Hij heeft een waarschuwend stem laten horen. Ik moedig iedereen aan om te luisteren en zijn raad op te volgen. Het is van het aller-grootste belang om steeds in overeenstemming te zijn met hen die, volgens Paulus „waken over uw zielen, daar zij rekenschap zullen moeten afleggen. Laten zij het met vreugde kunnen doen en niet al zuchtende” (Hebr. 13:17).

Jesaja sprak over een volk dat er niet voor voelde naar hun profeten en zieners te luisteren, die tot de zieners zeiden: „Gij zult niet zien; en tot de schouwers: Gij zult voor ons de waarheid niet schouwen, spreekt tot ons aangename dingen, schouwt begoochelingen” (Jes. 30:10). Nephi zei: „Daarom vindt de schuldige de waarheid hard, want ze snijdt hem door het hart” (1 Ne. 16:2).

President Spencer W. Kimball heeft eens het volgende over de taak van profeten gezegd:

„Ik weet zeker dat Petrus en Jakobus en Paulus het geen plezierig werk vonden om de mensen alsmat tot bekering op te wék-

ken en hen voor gevaar te waarschuwen, maar zij zetten zonder te versagen door. Zo moeten ook wij, jullie leiders, alsmat bezig zijn; als de jonge mensen het niet begrijpen, dan kan het gedeeltelijk onze schuld zijn. Maar als wij jullie de ware weg duidelijk uitleggen, dan treft ons geen enkele blaam.” („Love Versus Lust,” BYU Speeches of the Year, Provo, Utah, 5 januari 1965, blz. 6.) Ik wil vandaag spreken over onwelkome boodschappen. Wat ik daarmee zou willen bereken is het schenken van kracht tegen fouten, lijden, hartzeer en smart.

Sta mij toe te beginnen met een persoonlijk ervaring uit het verre verleden, toen ik een onwelkome – maar waardevolle – boodschap van mijn toegewijde vader ontving. Toen de Tweede Wereldoorlog voorbij was, trouwde ik en wilde voor alles gewoon verder met mijn eigen leven. Mijn gedenkwaardige zending had ik al voor ik in dienst ging vervuld. Ik stond bepaald niet te trappelen om de studie af te maken waar ik zo’n acht jaar daarvoor aan begonnen was, en die een verdere drie jaar van ingespannen arbeid, zelfdiscipline en armoede zou vergen. Met dit alles voor ogen, zei ik tegen mijn vader: „Ik ga maar niet verder met mijn studie. Ik zoek wel een baan, of ik ga een zaak beginnen, zodat ik met mijn leven verder kan.” Nu had mijn vader na de Eerste Wereldoorlog als oudere student, en met een vrouw en drie kinderen te onderhouden, alsmat zijn studie rechten afgemaakt. Zijn reactie sloeg – zoals altijd – de spijker op de kop. Hij vroeg botweg: „En wat kun je helemaal?” Zijn woorden waren zo genadeloos eerlijk dat ze me pijn deden, maar negeren kon ik ze niet. Ik ging terug naar de universiteit en maakte mijn studie af. Die goedbedoelde boodschap, zo recht voor z’n raap, veranderde mijn leven. In de tijd van Jezus stelde een zeker hooggeplaatst iemand de Heiland een uitermate belangrijke vraag, waarop hij een hard antwoord ontving, waar hij geen oren naar had. Het harde antwoord ging echter vergezeld van een heerlijke belofte. De belangrijke vraag die de rijke man stelde was: „Wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?”

Jezus antwoordde: „Gij kent de geboden: Gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, eer uw vader en uw moeder.”

En de hooggeplaatste persoon zei: „Dat alles heb ik van jongs af in acht genomen.”

En toen kwam het onwelkome antwoord van de Meester: „Nog één ding komt gij te kort: verkoop alles wat gij bezit, en verdeel het onder de armen, en gij zult een schat hebben in de hemelen, en kom hier, volg Mij.”

Toen de hooggeplaatste persoon dat hoorde „werd hij diep bedroefd, want hij was zeer rijk.”

„En Jezus zag hem aan en zeide: Hoe moeilijk kunnen zij, die geld hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan” (Luc. 18:18, 20–24).

Hoe mensen omgaan met hun aardse rijkdommen is een van de grote proeven die zij in het leven moeten ondergaan.

Deze zelfde Jezus van Nazaret bracht vele ongekende leerstellingen naar voren die moeilijk aandeden. Sommige zeiden: „Wat is dit? Een nieuwe leer met vraag?” (Marc. 1:27.) Jezus sprak niet over wraak of het betaald zetten. Hij sprak over het liefhebben van onze vijanden en hen wel doen die ons haten, over het zegenen wie ons vervloeken, en over het bidden voor wie ons smadelijk behandelen (zie Luc. 6:27–28). Hij raade zijn volgelingen: „Slaat iemand u op uw wang, keer hem ook de andere toe, neemt iemand u uw mantel af, laat hem ook het hemd nemen” (Luc. 6:27–29).

Nog een interessante nieuwe leerstelling was het verder gaan dan alleen onze dierbaren liefhebben en alleen goed te zijn voor onze vrienden. Een ander vreemd denkbeeld dat Jezus onderwees was om goederen en geld uit te lenen en niet te hopen op een wederdienst. De Meester hield ons voor barmhartig te zijn, te oordelen noch te veroordelen, en om goed te zijn jegens de ondankbaren en de bozen (Luc. 6:34–37). Hij sprak er ook over op te passen „wanneer alle mensen wél van u spreken”, omdat alle mensen wél spraken van de valse profeten (Luc. 6:26).

De beloften aan hen die hierin slagen is groot: „Gij zult kinderen van de Allerhoogste zijn” (Luc. 6:35).

Mag ik twee of drie andere boodschappen naar voren brengen die heden ten dage niet meer populair schijnen te zijn? Een daarvan is het erbedieden van de sabbat. Hoewel de Heiland zelf waarschuwde tegen extreme vormen van sabbathheiliging, doen wij er goed aan te bedenken wiens dag de sabbat is. Het schijnt steeds populairder te worden om aan het eeuwenoude gebod om de sabbatdag in acht te nemen en te respecteren voorbij te gaan. Voor velen is het een hele gewone vrije dag geworden in plaats van een

heilige dag om tot rust en tot inkeer te komen. Voor sommigen is het een dag om boodschappen te doen. Het besluit van hen die gaan winkelen, werken, sporten en zich anderszins vermaken is geheel voor hun eigen verzuivering.

Het gebod des Heren aangaande de sabbatdag is niet veranderd, evenmin als de bevestiging van de kerk van het gebod om de sabbatdag te heiligen. Zij die dit gebod schenden onder het uitoefenen van hun vrije wil, hebben het verlies van de zegeningen die het gehoorzamen van dit gebod met zich mee zou brengen aan zichzelf te wijten. De Heer heeft in onze tijd over de sabbatdag gesproken. Wij moeten onszelf „onbesmet van de wereld bewaren“ en „naar het huis des gebodes gaan“. Wij moeten van onze arbeid uitrusten en „de Allerhoogste onze toewijding betonen“ (LV 59:9-10). De Leer en Verbonden herinnert ons eraan: „En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakt zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij“ (LV 59:13). De zegeningen voor hen die gerechtigheid tot stand brengen zijn hemels. Zij zullen „namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld“ ontvangen (LV 59:23).

Nog een alles overtreffende – maar vaak in de wind geslagen – boodschap die luid verkondigd is vanaf de berg Sinaï, is: „Eer uw vader en uw moeder“ (Ex. 20:12). Ik ben vaak langs een bejaardenhuis gelopen, waar de bewoners uitstekend verzorgd worden. Maar het is hartverscheurend om te zien hoeveel van die ouders en grootouders – hoe goed ze overigens verzorgd worden – zo vergeten worden en zo beroofd van menselijke waardigheid en hunkerend naar liefde erbij zitten. Het eren van ouders houdt stellig het verzorgen van hun stoffelijke behoeften in. Maar het betekent nog zoveel meer. Het wil zeggen hun hun leven lang liefde, vriendelijkheid, attentie en belangstelling te laten voelen. Het wil zeggen hen te helpen hun waardigheid en zelfrespect te behouden tijdens hun laatste levensjaren.

Het wil zeggen hun wensen en verlangens en leringen te respecteren zowel vóór als na hun dood.

Enige jaren geleden was ik op een van de Japanse eilanden voor het organiseren van een ring. Zoals gewoonlijk vonden er vele persoonlijke gesprekken met de leiders plaats om hen te leren kennen. Eén van hen was vanuit Tokio naar die streek verhuisd om voor zijn sukkelende vader te zorgen, en ook voor diens zaak, die daardoor in moeilijkheden was geraakt. Na zijn vaders overlijden stapte de zoon naar de crediteurs toe om zijn vaders schulden te erkennen. Hij vroeg tijd om aan al zijn vaders uitstaande financiële verplichtingen te kunnen voldoen. Toen ik hem tijdens ons gesprek vroeg hoe 't hem verging bij het klaren van deze verantwoordelijkheid, antwoordde hij dat het wel ging en dat het hem zou lukken al zijn vaders schulden te betalen. De Heer eerde de man met een roeping als een van de leiders van die ring. Een vriendelijk, attent rekening houden met ouders is niet alleen een van Gods geboden, maar een zaak van algemeen fatsoen en van zelfrespect. Wat de ouders betreft behoren zij zo te leven dat zij het respect van hun kinderen waard zijn.

Ik vraag me dikwijls af hoe het zit met ouders die tegenover hun kinderen de houding aanneemen „doe wat ik zeg en niet wat ik doe“ ten opzichte van het gebruiken van schadelijke stoffen, het zien van ongepaste

films en andere twijfelachtige activiteiten. Kinderen toetsen hun gedrag vaak aan dat van hun ouders en gaan voorbij aan de normen die de ouders willen instellen. Er is slechts één veilige ouderlijke regel: Vermijd niet alleen het kwade, vermijd zelfs de schijn van het kwade (zie 1 Tess. 5:22).

Ik zou graag nog één sterke boodschap willen bespreken. Het is vaak verbazingwekkend om te zien hoezeer mensen lak hebben aan de normen van doodgewone eerlijkheid en rechtvaardigheid. Deze overtreding blijkt op vele verschillende manieren, zowel in het zakenleven als bij persoonlijke contacten. Onrechtvaardigheid jegens anderen wordt zelfs vertoond achter het stuur. Deze oneerlijkheid en onrechtvaardigheid is in hoofdzaak het gevolg van het feit dat de ene mens er naar streeft een voor-sprong te krijgen op de ander. Zij die zo leven halen zichzelf grotelijks omlaag. Hoe kunnen zij die niet eerlijk en rechtvaardig zijn de zegeningen van een rechtvaardige en eerlijke God verwachten te ontvangen?

Rechtvaardigen sommigen onder ons het niet zo nauw nemen van de dingen en het uitbuiten van anderen met de twee dooddoeners: „Er is geen gerechtigheid“ en „iedereen doet het toch“? Het schenden van Gods wetten, van de normen van het fatsoen en van eerlijk spel schijnt velen geen windeieren te leggen. Het lijkt alsof zij zullen ontsnappen aan de wet van de oogst, die luidt: „Wat een mens zaait, zal hij ook oogsten“ (Gal. 6:7). Met het ons druk maken over de straf die anderen volgens ons behoren te krijgen, staan we onszelf alleen maar in de weg. Brigham Young heeft ons voor er niet al te happig op te zijn dat de Heer zijn werk zal versnellen, tenzij wij zelf geheel gereed zijn voor de dag van 's Heren vergelding, wanneer de goddelozen verteerd zullen worden. Hij zei: „Laten wij op dit ene geconcentreerd zijn, en wel de heiliging van ons eigen hart en het zuiveren van onze eigen gevoelens.“ (Journal of Discourses deel 9, blz. 3.)

Vele hedendaagse experts op het gebied van het menselijk gedrag staan als genezing

voor een gekweld geweten voor dat wij de onwelkome boodschappen gewoon negeren. Zij stellen voor de norm aan de omstandigheden aan te passen, zodat er geen tegenstrijdigheid meer is en het geweten wordt ontlast. De volgelingen van de goddelijke Christus kunnen deze goddeloze en verdorven opvatting niet straffeloos onderschrijven. De enige blijvende geneezing voor een verontrust geweten dat worstelt met goed en kwaad, is om het gedrag te veranderen en het pad der bekering te volgen.

De profeet Jesaja leerde: „Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter doen doorgaan voor zoet en zoet voor bitter“ (Jes. 5:20).

Door al de jaren van mijn bediening heen ben ik gefascineerd geweest door de manier waarop Jezus het bot en de geest van zijn eerste apostel, Petrus, versterkte. Toen Jezus Petrus vertelde dat Hij had gebeden dat diens geloof niet zou bezwijken, verzekerde deze Hem dat hij bereid was met de Heiland de gevangenis of de dood in te gaan. Daarop kreeg hij te horen: „De haan zal heden niet kraaien, eer jij driemaal zult geloofend hebben, dat gij Mij kent“ (Luc. 22:34). Na de voorzegde drie verloocheningen, kwam de krachtige, onwelkome maar tot staal verhardende boodschap: Petrus hoorde het kraaien van de haan. „En hij ging naar buiten en weende bitter“ (Matt. 26:75), maar dit sterkte Petrus om zijn roeping te vervullen en voor de goede zaak te sterven.

Er is één onfeilbare stem die altijd betrouwbaar is. Er kan altijd op vertrouwd worden. Er behoort naar geluisterd te worden, ook al komt deze stem weleens met onwelkome, waarschuwendende boodschappen. Ik bedoel de stille, zachte stem in ons hart die haar oorsprong vindt in de goddelijke bron. Zoals de profeet Elia leerde, „in de wind was de Here niet. En na de wind een aardbeving. In de aardbeving was de Here niet. En na de aardbeving een vuur. In het vuur was de Here niet. En na het vuur een stille, zachte stem.“ (1 Kon. 19:11-12; naar de King James-vertaling.)

Eén enkele, onwelkome boodschap zal misschien een oproep zijn om ons leven te veranderen; zij kan voeren tot de precisie op ons leven afgestemde kans die wij nodig hebben. Ik ben zo dankbaar dat het nooit te laat is om te veranderen, om dingen in orde te brengen, om oude bezigheden en gewoonten achter ons te laten.

Ik wil getuigen dat de profetische boodschappen van deze conferentie velen die bereid zijn om te luisteren – en de gegeven raad op te volgen – zullen voeren tot de belofte van de Heiland, die bestaat uit vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld. Daar getuig ik van in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Uitzien naar de Here“

Ouderling Marion D. Hanks
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Niemand van ons heeft ooit een sterveling ontmoet in wiens handen wij zonder angst onze zaligheid konden leggen. Slechts één kan dit toevertrouwd worden en dat is de Heilige Israëls.“

An het begin van de herstelling gebood de Heer een van zijn dienstknechten om „blijde tijdingen (te) verkondigen“, en om dit, „in alle ootmoedigheid (te) doen, op Mij vertrouwende, en niet smaden, die u smaden“ (LV 19:29-30). In de verheffende geest van die richtlijn wil ik deze morgen getuigen van de essentiële invloed in ons leven en dat van anderen, van de dagelijkse beslissingen die wij allen nemen – en waar we hulp bij het nemen ervan kunnen vinden.

Een leraar schreef eens over de onvoorziene gevolgen van sommige van onze beslissingen. Die gevolgen waren nooit onze bedoeling geweest, maar we volgden het pad dat naar ze toe leidde. „Hij die het begin van een pad kiest, kiest daarmee ook de plaats waar hij heenvoert“, zei hij. „Hij die het ene eind van een stok oprapt, raapt ook het andere eind op“ (Fosdick). En we beïnvloeden niet alleen onze eigen koers wanneer we de eerste meters van een weg betreden; er zijn altijd anderen die met ons meereizen, en soms veroorzaken wij angst en verdriet voor hen van wie we houden, en andere onschuldige mensen.

Vanaf dit spreekgestoelte leerde president McKay ons:

„Naast het geschenk van het leven zelf, is

de grootste gave van God aan de mens het recht om dat leven te besturen . . . Wij moeten onze keuzevrijheid als een schat bewaren, meer dan welk aards bezit ook.“ (Confere Report, april 1950, blz. 32.)

De drukkende aanwezigheid van problemen om ons heen – persoonlijke problemen, problemen in onze familie en onze samenleving – onderstrepen zowel het gevaar als het voortrecht van de vrije wil. De psalmist vanouds lijkt over onze tijd te zingen: „Wees mij genadig, o Here, want ik ben benauwd“ (Ps. 31:10).

Waarom zijn er zoveel problemen? „Waarom verliezen we zoveel tijd op moeilijk begaanbaar terrein als er zoveel geplaveide wegen zijn?“ zei iemand eens.

Een deel van het antwoord is dat de vrije wil haar zin verliest zonder tegenwerking en beproeving. Tegenslag, moelijkheden, beproevingen, het louterende vuur maken deel uit van het eeuwige plan. Veel van wat ons in dit leven overkomt hebben we niet in de hand. We kunnen er alleen op reageren.

Maar veel van de pijn die we lijden en waar we anderen mee opzadelen, wordt door onszelf veroorzaakt, door een verkeerde beoordeling, door slechte beslissingen. Waar kunnen we hulp vinden?

Micha, de profeet vanouds, liet vreemd genoeg de dichtstbijzijnde en meest voor de hand liggende bron van hulp – familie, vrienden en leiders – buiten beschouwing. Enkelen van ons hebben misschien iets van de diepe teleurstelling ervaren die hij voelde vanwege Israëls opstandigheid, toen hij zei dat „de vrome verdwenen (is) uit het land“ (Micha 7:3). Hij had het over vorsten en rechters die om beloningen vroegen, en hooggeplaatste mensen die „kwade verlangens“ (vers 3) uitspraken. Voor Micha stond het vast wie de bron van hulp was: „Ik zal uitzien naar de Here, ik zal wachten op de God mijns heils; mijn God zal mij horen“ (Micha 7:1-7). Jeremia waarschuwde: „Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt, wiens hart van de Here wijkt“ (Jer. 17:5).

Andere profeten hebben gelijkkluidende woorden gesproken.

Betekent dit dat we nooit mogen vertrouwen in de integriteit van anderen? Moeten wij dan nooit onze ouders of vrienden vertrouwen, of meelevende adviseurs of nederige dienstknachten van God? Dit is duidelijk niet wat er in de Schriften bedoeld wordt, die zelf verslagen zijn van openbaringen en geïnspireerde instructies. Waar ze nadruk op leggen is dat wij goed overwegen welk advies of voorbeeld we verkiezen te volgen.

Voor hen die er belang in stellen, is er veel beschikbaar dat *niet* verheffend of opbouwend is. Soms worden het huwelijk, de familie en persoonlijke integriteit er zo laag-bij-de-gronds in weergegeven, dat zij die niet de geest des ondersheids hebben tot de overtuiging gebracht kunnen worden dat dit het normale gedragspatroon is voor mensen of families of buurten.

Vorige week nog maakte een assistent van een procureur-generaal van de Verenigde Staten, na een populair stuk te hebben gezien waarin het gebruik van drugs als aanvaardbaar, zelfs aantrekkelijk werd afgeschilderd, de opmerking: „Wij houden het sprookje in leven dat drugs je knap, dapper, wijs, filosofisch of chic maken.“ De columnist voegde er een interessante uitspraak aan toe: „Onze samenleving keurt nog

steeds het gebruik van alcohol goed. Eigenlijk bestaat er geen gevaarlijker verdovend middel – en zeker geen die meer schade heeft aangericht en meer levens heeft verwoest – dan alcohol.“ (Lois Haight Herrington, aangehaald door Godfrey Sperling jr., *Deseret News*, 24 september 1986, blz. A-9.)

Maar de meesten van ons hebben goede bronnen van wijze leiding tot onze beschikking, als wij ernaar willen zoeken. Er is grote kracht in vertrouwen en liefde, en natuurlijk moeten we leren om te vertrouwen, omdat ons vertrouwen in de integriteit van de mens ons vertrouwen in God ondersteunt. Maar waar het dingen betreft die van blijvend belang zijn moeten we niet alleen op de „arm des vlezes“ vertrouwen, als dat ten koste gaat van het opzien naar de Heer in de Schriften en in gebed.

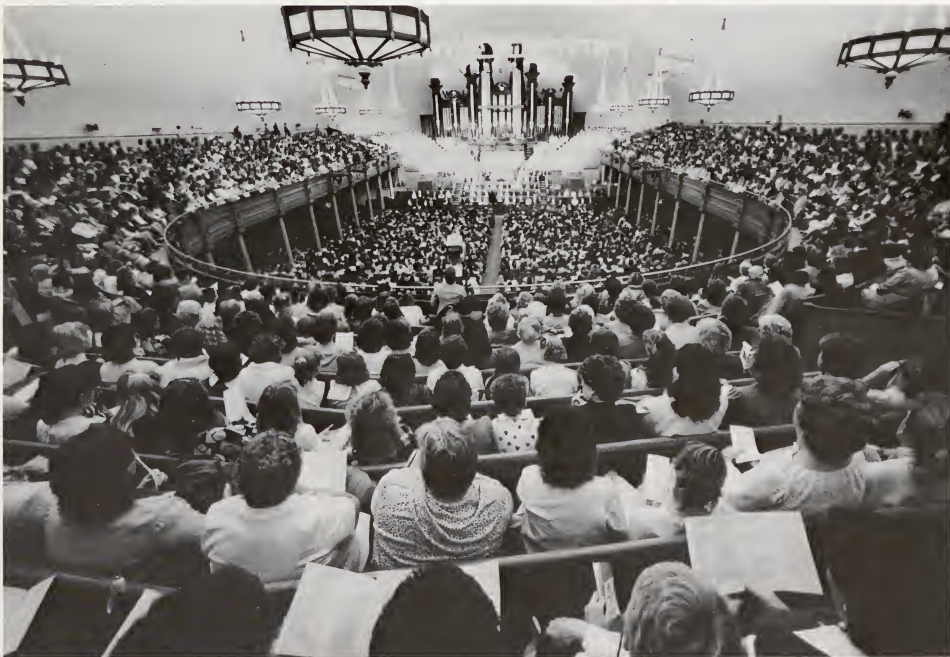
Tijdens de Tweede Wereldoorlog had ik een ervaring aan boord van een schip van de Amerikaanse marine in de Stille Zuidzee. Dit is een sprekend voorbeeld van het belang van verstandige beslissingen, alsook van het gevaar van voorbarige of impulsieve beslissingen of van beslissingen die genomen zijn in een emotionele toestand, of waardoor onnadenkend de massa wordt gevolgd.

De jongeman aan boord van mijn schip

hield duidelijk een belofte in. Hij was bescheiden, capabel en veelbelovend, ik geloofde van de momenten dat onze plichten tijdens de oorlog het mogelijk maakten bij elkaar te zijn.

De omstandigheden waren dusdanig, dat deze fijne jongeman veel tijd doorbracht met de mensen waarmee hij nauw samenwerkte. Deze mensen hielden er een leefstijl op na die hemelsbreed verschilde van die van deze fijne jongen. Langzaam begonnen de omstandigheden en de dagelijkse spanningen hun tol te eisen van deze nog niet geheel evenwichtige jongeman.

Op een dag, in een verre haven, zag ik hoe hij zich bijna heimelijk klaarmaakte om aan wal te gaan met een paar van die ervaren individuen die hem mee naar de stad namen om „plezier te maken“, zoals zij veronderstelden. Ironisch genoeg werden in de marine die uitstapjes „de vrijheid“ genoemd. Ik schoot hem even aan toen hij de loopbrug afding, en probeerde hem te waarschuwen dat dit avontuur gevaarlijk was en dat deze mannen niets goeds met hem voor hadden. Zijn heimelijkheid veranderde in opstandigheid en hij gaf me duidelijk te verstaan dat hij nu een grote jongen was, die in staat was zelf zijn boontjes te doppen en dat hij kon doen wat hij wilde.

De gevolgen van de beslissingen die hij die dag nam en die voor hem genomen werden, toen door hun onrechtvaardige „hulp“ hij de macht over zijn denkvermogen en zijn gedrag had verloren, waren anders dan hij ooit bedoeld of zich voorgesteld had. In zijn onvolwassenheid koos hij in een opstandige bui het begin van een weg, zonder erbij na te denken waar die weg hem zou brengen. De plaats waar hij in de daaropvolgende uren aankwam was er een die hij zelf nooit gekozen zou hebben als hij bij zijn volle verstand was geweest.

Toen hij naar het schip terugkeerde, nadat zijn verlof was verstreken, onhandelbaar en onder begeleiding van de havenpolitie, werd hij zwaar gestraft. Ik zal nooit vergeten hoe hij in tranen en met angst en beven zijn lot afwachtte. Hij kon zich de ernstigste vergrijpen niet eens herinneren. Het enige wat hij nog wist was dat zij aandrongen hadden op het drinken van een glaasje, maar wat hij niet wist was dat zij een verdovend middel in het drankje hadden gedaan, en daarna was er niets meer. Ze hadden hem toen meegenomen op hun ronde.

De aanklachten tegen hem, onuitwisbaar opgenomen in zijn tot dan onberispelijke staat van dienst, waren hartverscheurend. Ik zal nooit zijn behulde gezicht vergeten en hoe hij keer op keer zei: „Hoe moet ik dit aan mijn moeder vertellen? Wat zal mijn meisje er wel niet van zeggen?”

Hij had nu de tijd en de instelling om te luisteren en na te denken. We lasen samen de zoete raad van de Heer aangaande Christus' zoenoffer en zijn zending van verlossing, vergeving en barmhartigheid (zie Alma 42).

Ongeveer tweeduizend jaar geleden schreef de apostel Petrus opmerkelijk gedetailleerd over wat er zich in onze tijd zou af-

spelen als mensen, jong en oud, soms worden misleid door hen die geen interesse stellen in hun geluk of hun toekomst. Deze „anderen“ en het gevolg van hun kwade invloed, worden duidelijk beschreven. Ik bid, dat zij die dat hard nodig hebben, of iemand die hen, die het hard nodig hebben, wil helpen, naar deze woorden zullen luisteren. Zij staan in 2 Petrus, hoofdstuk 2:

„Dan weet de Here de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen en de *onrechtvaardigen* te bewaren om hen op de dag des oordeels te straffen, vooral hen, die, begerig naar onreinheid, het vlees volgen en (hemelse) heerschappij verachten. Zulke vermetelen, vol van zelfbehagen, schromen niet de heerlijkheden te lasteren . . .

„datgene, waarvan zij geen verstand hebben . . .

„Zij hebben ogen, die altijd uitzien naar een overspelster en nooit ophouden met zondigen; zij verlokken onstandvastige zielen . . .

„Dezen zijn bronnen zonder water, nevelen, door een windvlaag voortgejaagd . . .

„Want met holle, hoogdravende klanken verlokken zij door vleselijke begeerten en door ongebondenheid hen, die zich ternauwernood aan degenen, die in dwaling verkeren, onttrekken. Vrijheid spiegelen zij hun voor, hoewel zij zelf slaven des verderfs zijn; immers, door wie men overmeesterd is, diens slaaf is men.“ (Verzen 9-10, 12, 14, 17-19; cursivering toegevoegd.)

Ik heb nooit aan deze krachtige woorden kunnen refereren zonder te moeten denken aan die veelbelovende, reine jongeman, die slechte raad en een bedenkelijk voorbeeld navolgde, waarbij hij het met zijn geweten op een akkoordige gooide en zichzelf en hen, die hem liefhadden, veel leed bezorgde. Wij kunnen onverstandige of onrechtvaardige,

domme of onvolwassen, hebzuchtige of grootsprakige voorbeelden en raadgevingen niet ongestraft navolgen.

Er schuilt geen bravoure in kwaad, geen ware moed in gedrag dat alleen maar kan resulteren in diepe teleurstelling. Er is geen blijvende vreugde in een voldaan gevoel, tot stand gebracht door stoffen die elk greintje wilskracht in ons lichaam vernietigen, ons denkvermogen verminken en ons ertoe brengen te handelen in strijd met ons betere ik.

We zien veel goeds en verheffends in de mens, doch stervelingen hebben hun beperkingen. Niemand van ons heeft ooit een sterveling ontmoet in wiens handen wij zonder angst onze zaligheid konden leggen. Slechts één kan hiermee vertrouwd worden en dat is de Heilige Israëls. Zijn liefde voor ons was en is zo groot, dat Hij vrijwillig de onuitsprekelijke last van onze zonden op zich nam. Hij is onze Middelaar en onze Voorspraak bij de Vader. De profeet Micha sprak lang geleden waarlijk en getrouwelijk, in een tijd van grote moeilijkheden: „Ik zal uitzien naar de Here, ik zal wachten op de God mijns heils; mijn God zal mij horen“ (Micha 7:7). Allen hebben wij veel te leren en hebben goede raad nodig. En behalve menselijke hulp, behalve de „arm des vleses“ staat het geschreven: „Raadpleeg de Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden“ (Alma 37:37). „Hij zal u vertroosten in uw lijden, en Hij zal uw taak bepleiten“ (Jakob 3:1).

Mormons laatste woorden aan zijn zoon zijn mijn gebed voor mijn kinderen en kleinkinderen, alsook voor de mensenkinderen waar zij zich ook bevinden:

„Mijn zoon, wees getrouw in Christus; en mogen de dingen, die ik heb geschreven, u niet bedroeven en u ten dode toe nederdrukken; maar moge Christus u opheffen, en moge Zijn lijden en dood, en . . . (opstanding) . . . en Zijn barmhartigheid en lankmoedigheid, en de hoop Zijner heerlijkheid en des eeuwigens levens voor eeuwig in uw gedachten verblijven“ (Moro. 9:25).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Schud de ketenen af, waarmede gij zijt gebonden”

Ouderling Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf Apostelen

„Schade toebrennende ketenen worden slechts verbroken door moedige, toegewijde mensen, die bereid zijn te vechten en de pijn te doorstaan.”

Eenige jaren geleden had ik een kennis die het zover had laten komen dat hij een dwangmatige drinker was. Hij dronk voor hij aan tafel ging en was ook gewend een – zoals hij het noemde – „hartversterking” te nemen alvorens zich over belangrijke zakelijke beslissingen te buigen. Toen hij op zekere dag door een dokter onderzocht werd, kreeg hij te horen dat het zijn gezondheid ten goede zou komen als hij ophield met drinken. Op mijn vraag hoe hij het probleem ging aanpakken, zei hij: „Da’s gemakkelijk. Ik verander gewoon van dokter.”

Een andere kennis is een charmante, ontwikkelde vrouw, die heel zwaar heeft gerookt. Ze vertelt dat ze haar man weleens midden in de nacht wakker maakte en erop stond dat hij naar een winkel reed, die ook ’s nachts open was, om een pakje sigaretten voor haar te kopen. Dit echtpaar kwam in aanraking met de zendingen, geloofde hun boodschap en werd lid van de kerk. Toen ze wist dat ze moest ophouden met roken, schudde deze vrouw zo goed als gelijk de ketenen van die gewoonte af en bevrijdde zich van haar tabaksverslaving.

Bij het herlezen van het Boek van Mormon, gehoor gevend aan de raad van onze geliefde profeet, president Ezra Taft Benson, ben ik nog meer onder de indruk gekomen van de raad die vader Lehi zijn familie gaf vlak voor zijn dood. Hij doet het volgende dringende beroep op zijn zoons:

„Ontwaakt, mijn zoons, omgordt u met de wapenrusting der gerechtigheid. Schud de ketenen af, waarmede gij zijt gebonden, ontvlied de duisternis en staat op uit het stof” (2 Ne. 1:23).

Die woorden zijn ook op ons van toepassing. Wie onder ons is zich niet bewust geweest van de ketenen van slechte gewoonten? Die gewoonten hebben onze vooruitgang misschien in de weg gestaan, of ze hebben ons doen vergeten wie wij zijn, of ons gevoel van eigenwaarde vernietigd, ons gezinsleven in gevaar gebracht, en ons vermogen om onze medemensen en onze God te dienen beperkt. Zovelen van ons hebben de neiging te zeggen: „Zo ben ik nu eenmaal. Ik kan niet veranderen. Ik kan de ketenen van die gewoonten niet afschudden.”

Lehi waarschuwde zijn zoons „de ketenen af te schudden” omdat hij wist dat ketenen onze beweeglijkheid, onze vooruitgang en ons geluk beperken. Zij brengen ons in verwarring, waardoor wij minder in staat zijn om door Gods Geest te worden geleid. Lehi hield zijn zoons tevens voor: hun nieuweland zal „voor hen een land van vrijheid zijn, daarom zullen zij nimmer in slavernij worden gebracht; indien toch, dan zal het wegens ongerechtigheid zijn” (2 Ne. 1:7). Hij had ook kunnen zeggen: „Indien toch, dan zal het zijn omdat gij gebonden zijt geworden door de ketenen van een onrechtvaardige levensstijl.” Samuel Johnson heeft eens heel wijs gezegd: „De ketenen der gewoonte zijn te gering om voelbaar te zijn tot dat ze te sterk zijn om verbroken te worden.” (*International Dictionary of Thoughts*, Chicago: J. G. Ferguson Publishing Company, 1969, blz. 348.)

De dame van wie ik aan het begin sprak was in staat de ketenen van een slechte gewoonte te verbreken omdat zij overtuigd was van de noodzaak om te veranderen. Enige Lamanieten onder koning Lamoni waren in staat tot het verbreken van de ketenen van ongerechtigheid, namelijk moord, luiheid en haat, toen zij door Ammon onderwezen werden. Zij werden zelfs nog kloekmoediger dan de Nephieten omdat zij de gerechtigheid toegedaan werden.

Rechtvaardig leven is een schild, een bescherming, een isolatiemiddel, een kracht, een macht, een vreugde, een christelijke eigenschap. Ja, een rechtschapen leven leidt is de manier om ketenen te verbreken.

Heden ten dage worden velen van ons gebod door de beperkende ketenen van slechte gewoonten. Wij zijn gebonden door een minderwaardig beeld van onszelf, dat veroorzaakt wordt door wangedrag en onverschilligheid. Wij zijn geketend door een onwilligheid om te zorgen voor een verbetering ten goede. Is het dan zo vreemd dat Gods oproep in onze tijd, net als in de tijd van Nephi, luidt: „Ontwaakt,” „luister,” „stel niet langer uit,” „geloof Mij,” „kom terug” en „zoek het rechte pad”?

Er is een grappig rijmpje dat op velen van ons slaat: „Uitstel is een rare zaak, het brengt alleen maar zorgen; veranderen kan op elk moment! Ik doe het vast, maar – morgen!”

Het afschudden van beperkende ketenen vergt handeling. Wij kunnen ze niet wegwensen. Het uiten van een voornemen zal nooit ketenen verbreken. Het vergt vastberadenheid, zelfdiscipline en werk.

Ketenen wegen zwaar op verontruste harten en zielen. Zij veroordelen ons tot een leven verstoken van zin of licht. Zij zorgen ervoor dat wij verward worden en de Geest verliezen. Wij moeten ons uit het stof verheffen en genieten van de frisse lucht der rechtschapenheid. Wij moeten voorwaarts streven met geduld, begrip, liefde en een nimmer tanende vastberadenheid.

Soms zijn ketenen van arrogantie en heerszucht er de oorzaak van dat priester-schapsdragers de weg kwijt raken en struikelen. Geen enkele man in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is zijn priesterlijke macht en zegens waard als hij onrechtvaardige eisen aan zijn vrouw of kinderen stelt. God verhoede dat enige man voldoening of troost vindt in het uitoefenen van een dergelijke heerschappij. „Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde” (LV 121:41).

Sta mij toe u te vertellen over enkele van de ketenen die ik in de afgelopen tijd heb ge-

zien in het leven van een aantal vrienden, ketenen die dwaling, het uiteenvallen van het gezin, het verlies van zelfrespect en veel verdriet veroorzaken.

Ik denk aan een jonge echtgenoot en vader die drugs gebruikt. Het verlies van zijn gezin, zijn baan, zijn eigenwaarde en zijn leven hangt hem boven het hoofd. Zijn kreet „ik ben verslaafd“! is hartverscheurend. Door het gebruik van cocaïne en andere verdovende middelen worden mensen volkomen vastgeketend aan hun verslaving. Zij die drugs verhandelen voorzien niet alleen anderen van ketenen, maar boeien ook zichzelf met de ketenen der ongerechtigheid. Tegen hen die er niet mee te maken hebben zeg ik: Vermijd drugs in welke vorm dan ook met alle kracht die u bezit. Tegen hen die er wel mee te maken hebben zeg ik: zoek hulp bij het verwijderen van de ketenen die u omhoog zullen sleuren en verstikken. Drugs zijn geen „snelle opkikker“. Ze zijn een snelle afgang door een deur die maar al te vaak slechts naar één kant opengaat – in de richting van verdriet en zelfvernietiging.

Geloof me wanneer ik zeg, dat ik de mensen, die te kampen hebben met drugverslaving, tot het droevigste reken dat ik van mijn

leven heb gezien. Het zijn gevangenen in hun eigen lichaam. Velen van hen voelen zich volslagen hulpeloos, afhankelijk en wanhopig. Maar toch behoort niemand van hen zich zonder hoop te voelen. Til die ketenen op en vecht terug voor persoonlijke waardigheid, vrede en een levensdoel. Iedereen die u vertelt dat druggebruik de „grappige“ weg is, is een leugenaar.

Een rechter die een schuldig bevonden handelaar in drugs niet meer dan een lichte straf geeft, is zijn ambt niet waardig.

Ik ken een echtgenote en moeder die op dit moment stevig is vastgeketend aan de gewoonte om te klagen en kritiek te leveren. Zij is er als de kippen bij om haar man op zijn fouten te wijzen of om de roddel uit de buurt verder te vertellen. Een gewoonte die bestaat uit vitten, aanslagen plegen op iemands goede naam en het rondvertellen van kwaadaardige geruchten is uitermate schadelijk! Roddel en scherpe opmerkingen vormen vaak ketenen van twist. Die ketenen lijken misschien wel erg klein, maar o, wat een ellende en narigheid kan eruit voortkomen!

„O, dat gij toch wildet ontwaken; ontwaken uit een diepe slaap, ja, uit de slaap der hel, en de vreselijke ketenen wildet afschud-

den, waarmede gij zijt gebonden, die de ketenen zijn, waarmede de mensenkinderen worden gebonden om gevankelijk naar de eeuwige pool van ellende en wee te worden weggevoerd“ (1 Ne. 1:13).

Luister naar de woorden van een vriend die de betekenis van die passage maar al te goed begrijpt, een man die gebonden was door de ketenen van onverschilligheid. Toen hij echter Gods hulp zocht en zich tot rechtvaardige beginselen wendde, werden die ketenen niet alleen verbroken, maar zelfs aan gruzelementen geslagen. Wij ontvingen een paar weken geleden deze brief.

„Ik ben gedoopt in maart 1974. In die tijd had ik een baan waarbij ik ook 's zondags moest werken. Dat, gevoegd bij mijn slapheid in het evangelie, weerhield mij ervan een actief en trouw lid van de kerk te worden. Door de jaren heen verzuimde ik het dagelijkse studeren en bidden en ik dreef steeds verder af van de kerk en de leringen van het evangelie. Dit verzuim bracht mij en mijn gezin de ene teleurstelling na de andere. Ik was ontmoedigd, ontgoocheld, en het ontbrak mij aan zelfrespect en zelfvertrouwen.

„Op 6 april 1986, toen mijn vrouw op de

televisie naar een programma zocht om weer een luie zondagmiddag te vullen, stootte ze op de zondagmiddagbijeenkomst van de algemene conferentie die net zou beginnen. We besloten te blijven kijken en eens te horen wat er gaande was, daar wij alle contact met de kerk verloren hadden. Eerlijk gezegd, ik had u op dat moment geens kunnen vertellen wie de profeet was.

„De boodschap waar ik naar luisterde was een gave van mijn Vader in de hemel, een die mijn leven volkomen zou veranderen. De boodschap bleef mij de volgende paar dagen bij. Ik vertelde mijn vrouw hoe mijn gevoelens over mijzelf en mijn contact met anderen verbeterd waren dankzij het eenvoudig toepassen van een aantal aanbevolen beginselen. Sindsdien zijn wij teruggekeerd tot een trouw en actief betrokken zijn bij onze wijk.“

Wat een grote zegen is het toch om zich te verheffen uit het stof en de ketenen van onverschilligheid.

Men kan vragen: „Wat moet ik doen om de ketenen te verbreken die mij gevangen houden en mij wegvoeren van het pad dat de Heiland ons wil laten volgen?“ Die ketenen zijn niet te verbreken door hen die een leven van wellust en zelfbedrog leiden. Zij kunnen alleen verbroken worden door mensen die bereid zijn te veranderen. Wij moeten het harde levensfeit onder ogen zien dat schade toebrengende ketenen slechts verbroken worden door moedige, toegewijde mensen, die bereid zijn te vechten en de pijn te doorstaan.

Het is waar dat sommige mensen niet willen veranderen, ook al zeggen ze misschien het te willen. Alleen u kan de motivatie verschaffen, alleen u kan besluiten te veranderen. De kerk, het gezin, de verdere familie, vrienden, en zelfs beroepsmensen kunnen steunen, aanmoedigen, meevoelen en begeleiden, maar het werken aan de verandering kan alleen de persoon zelf doen. En het is haast altijd heel hard werken.

Het zelfs op een kleine manier veranderen of verbreken van een aantal van onze ketenen betekent het opgeven van gedrag of gewoonten die in het verleden heel belangrijk voor ons zijn geweest.

Over het algemeen boezemt dat angst in. Verandering brengt risico's met zich mee. „Hoe zullen de mensen reageren wanneer ik verander en niet meer dezelfde ben?“ Ook al is ons huidige levenspatroon pijnlijk en verwoestend, toch denken sommigen van ons dat het zinvol is, en dus raken wij eraan gewend.

Iedere zinvolle verandering houdt een risico in – het risico van het verliezen van een oude, schadelijke gewoonte voor een nieuwe, verbeterde manier van leven.

Wanneer angst en tegenzin om het risico en de uitdaging van een betere manier van

leven onder ogen te zien de overhand krijgen, zullen wij niet tot verandering in staat zijn. In *Leer om Leer* stelt Shakespeare het als volgt: „Wie twijfelt, voedt verraad, dat ons heel vaak geluk, dat voor het grijpen ligt, doet derven, door angstig dralen.“ (Eerste bedrijf, vierde toneel.)

Zelfs de ketenen van angst zijn te verbreken door hen die ootmoedig Gods hulp en kracht zoeken. Het kan lukken met deze versterkende belofte uit *Leer en Verbonden* 122:4: „Wegens uw gerechtigheid. . . (zal) uw God u voor eeuwig bijstaan.“

Iemand die werkelijk wijs is zal voortdurend voorwaarts gaan, strevend naar zelfverbeteringen en wetend dat er voor voortgang dagelijkse bekering nodig is. Hij zal beseffen dat een goed leven eenvoudig betekent het zich voegen naar de norm van wat juist en rechtvaardig is. Werkelijke vreugde

kan alleen worden bewerkstelligd door het naleven van verheven beginselen.

Zij die verbetering zijn toegedaan verbreken hun ketenen doordat zij de moed hebben het te proberen. Zij die zonder die toegedaanheid leven menen ten onrechte dat het gemakkelijker is hun manier van leven aan te passen aan het gewicht en de beperkingen van de ketenen dan zich de inspanning te getroosten om te veranderen.

Moge God ons helpen de ketenen waarmee wij gebonden zijn af te schudden en te verbreken. Met Gods hulp kunnen zij inderdaad worden afgeschud door middel van geloof, werken, gebed, voortdurende vastberadenheid en zelfdiscipline. Dat wij de wil en de kracht mogen hebben voor het afschudden van de ketenen die onze voortgang willen beheersen en tenietdoen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kleine kinderen

Ouderling Boyd K. Packer
van de Raad der Twaalf Apostelen

„Wat de menselijke wetten nu of in de toekomst ook mogen tolereren, het misbruiken van dat scheppingsvermogen, het vernietigen van onschuldig leven door middel van abortus en het mishandelen van kleine kinderen zijn onnoemelijk ernstige overtredingen.”

Enige jaren geleden werd dr. Faun Hunsaker, die op dat moment het Zendinggebied Zuidelijke Staten presideerde, uitgenodigd om bij een lid thuis te logeren. Zij kwamen aan toen de kinderen al in bed lagen.

Hij had de beschikking gekregen over de ouderlijke slaapkamer, en hoorde midden in de nacht de deur opengaan, gevolgd door het geluid van kleine voetjes. Een jongetje dat angstig had gedroomd, was voor vertroosting naar het bed van zijn ouders gekomen.

Aanvoelend dat er iets anders dan anders was, liet het knaapje zijn handen over broeder Hunsakers gezicht gaan, die hem rustig toesprak. Het geschrokken jongetje zei: „Jij bent mijn pappie niet!”

„Nee, ik ben jouw pappie niet.”
„Heeft mijn pappie gezegd dat je hier mocht slapen?”

„Ja, je pappie heeft gezegd dat ik hier mocht slapen.”

Daarop krom het kind bij broeder Hunsaker in bed en viel gelijk in slaap.

Ik zou best kunnen eindigen met deze les over het vertrouwen van een klein kind. Desalniettemin wil ik – zonder enige verontschuldiging – moraliseren over de onschuld

van en onze verplichting jegens kleine kinderen.

Er staat het nodige in de Schriften over kleine kinderen.

De psalmist schreef: „Zie, zonen zijn een erfdeel des Heren” (Ps. 127:3). En dan is er het welbekende „Laat de kinderen worden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen” (Matt. 19:14).

Toen zijn discipelen vroegen: „Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?” riep Jezus „een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden, en zeide: . . . Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen. En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij” (Matt. 18:1-5).

Maar hierop volgde deze waarschuwing: „Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molenstein om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee” (Matt. 18:1-6).

Mijns inziens staat echter de meest indrukwekkende les in het Boek van Mormon. Jezus „gebod dat hun kindekens zouden worden gebracht.

„Dus brachten zij hun kindekens en zetten hun op de grond neder rondom Hem, en Jezus stond in het midden; . . .

„En Hij gebod de schare, dat zij op de grond zouden nederknielen.

„En toen zij allen waren nedergekniel, was Jezus innerlijk diep bewogen, en zeide: Vader, Ik ben bedroefd over de goddeloosheid van het volk van het huis Israëls.

„Hijzelf (knielde ook) ter aarde neder; en ziet, Hij bad tot de Vader, en wat Hij bad, kan niet worden beschreven. . .

„En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowl zeggen als hoorden spreken. . .

„En zij stonden op, en Hij zeide tot hen: Gezegend zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen.

„En toen Hij deze woorden had gezegd,

weende Hij, en de schare gaf er getuigenis van; en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

„En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom;

„En Hij. . . zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

„En. . . zij zagen de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen.” (Zie 3 Ne. 17:11-15, 17-20-24.)

Er staat nog meer over kinderen in de Schriften, nog veel meer.

Er is echter ook een schaduwzijde aan dit onderwerp. Ik wil daar niet al te zeer over uitweiden, en beperk mij dus tot het opnoemen van vier overtredingen die een plaag voor de mensheid zijn en kleine kinderen doen lijden.

Ten eerste: Van die grootst mogelijke fysieke verbintenis van de man en de vrouw, die in het huwelijksverbond thuishoort, wordt nu ten onrechte beweerd dat zij een volkomen aanvaardbare handeling tussen elke twee volwassenen is.

Ten tweede: Het misbruiken van dat scheppingsvermogen door mensonterende persversteiten, wordt alom aangemoedigd als het recht van eensgezinde meerderjarigen. Zulk zelfzuchtig gedrag gaat voorbij aan de verantwoordelijkheid en de vreugde van het ouderschap.

Ten derde: De weloverwogen vernietiging van onschuldige en hulpeloze wezens door middel van abortus wordt nu in brede kringen aangemoedigd – en zelfs door de overheid bekostigd.

Ten vierde: Het lichaam en het verstand en de zeden van steeds grotere aantallen kleine kinderen worden vervormd en geschonden door degenen die hen behoren te beschermen.

Bij dit alles heeft de mensheid een bittere wind gezaaid en zij oogst hartzeer, schuldgevoelens, verlatenheid, scheiding, verslaaftheid, ziekte en dood; en de kleine kinderen lijden.

Wanneer het geen halt wordt toegeroepen, zal de beschaving onvermijdelijk tot haar ondergang worden gevoerd.

Ons gedrag wordt niet voor honderd procent bestuurd door natuurlijke opwellingen. Gedrag begint evenzeer bij geloof.

Geloofsvoertuigen komen voort uit filosofieën of leerstellingen. Een leerstellingen kunnen geestelijk of wereldlijk, heilzaam of verwoestend, waar of vals zijn.

Er zijn twee leerstellingen die een verkeerde voorstelling geven van de status van kleine kinderen. Beide worden in brede kring aanvaard. Beide zijn vals!

De eerste beweert dat kleine kinderen in zonde worden ontvangen en hun aardse le-

ven beginnen in een staat van natuurlijke verdorvenheid. Dat is een valse leerstelling! Iedere keer dat er een kind wordt geboren, neemt de onschuld op aarde toe.

Uit de openbaringen leren wij:

„De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid.

„Licht en waarheid verzaken de boze.

„Iedere menselijke geest was in den beginne *onschuldig*; en omdat God de mens van de val heeft verlost, werd de mens wederom, in zijn kinderlijke staat, *onschuldig* voor God.

„En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid en wegens de overlevering hunner vadersen, licht en waarheid van de mensenkinderen weg.

„Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.“ (LV 93:36–40.)

Mormon onderwees zijn zoon Moroni deze leerstelling, en bijgevoel ook aan ons. In dit bestek kan ik slechts enkele zinnen uit zijn brief aan u voorleggen:

„Want indien ik de waarheid heb vernomen,“ schreef Mormon, „zijn er woorden-twisten onder u geweest aangaande de doop van uw kleine kinderen.“

Hij noemde hun tweedracht „grote dwaling“ en schreef: „Onmiddellijk nadat ik deze dingen omtrent u had vernomen, vroeg ik de Here aangaande deze zaak. En het woord des Heren kwam tot mij door de macht van de Heilige Geest, en luidde:

„Luister naar de woorden van Christus, uw Verlosser, uw Here en uw God. Zie, Ik kwam niet in de wereld om rechtvaardigen, maar om zondaren tot bekering te roepen: de gezonden hebben geen medicijnmeester

van node, maar zij, die ziek zijn; maar kleine kinderen zijn gezond, want zij zijn niet in staat om zonde te begaan; daarom is de vloek van Adam in Mij van hen weggenomen, zodat die geen macht over hen heeft; . . .

„En op deze wijze maakte de Heilige Geest mij het woord Gods bekend; daarom, mijn geliefde zoon, weet ik, dat het ernstig spotten is voor God, om kleine kinderen te dopen“ (Moro. 8:5–9).

Mormon zei Moroni bekering te onderwijzen aan „hen die verantwoordelijk zijn en in staat om zonde te bedrijven“ (Moro. 8:10).

Door openbaring is acht jaar vastgesteld als de leeftijd van verantwoordelijkheid (zie LV 68:27).

Vervolgens waarschuwde Mormon met woorden die qua hun gestrengheid in de gehele Schriftuur hun weerga niet kennen:

„Zie, ik zeg u, dat hij, die denkt, dat kleine kinderen de doop nodig hebben, in de bittere gal en in de banden der ongerichtigheid is; want hij heeft geloof, hoop noch naastenliefde; daarom, indien hij zou worden weggenomen, terwijl hij dergelijke gedachten koestert, mocht hij ter helle nederdalen.

„Want vreselijk is de goddeloosheid om te denken, dat God het ene kind zalig maakt wegens de doop, en dat het andere moet omkomen, omdat het niet is gedoopt.

„Wee hun, die op deze wijze de wegen des Heren zullen verdraaien, want zij zullen omkomen, tenzij zij zich bekeren. Zie, ik spreek met vrijmoedigheid, met gezag van God“ (Moro. 8:14–16).

Lees deze brief in zijn geheel. Het is ware leer. Het zal inspireren tot eerbied voor kleine kinderen. Wie zou het daarna in zijn

hoofd halen maar één van hen te verwaarlozen, laat staan te mishandelen?

Ware leer die begrepen is, voert tot veranderingen in houding en gedrag.

Het bestuderen van de leerstellingen van het evangelie zal veel sneller tot gedragsverbetering voeren dan een bestuderen van het gedrag. Het zich verdiepen in onwaardig gedrag kan voeren tot onwaardig gedrag. Daarom overstrepen wij met zoveel kracht het bestuderen van de leerstellingen van het evangelie.

Gods wetten aangaande het huwelijk en de geboorte en de verzorging van kleine kinderen lijken misschieten rar, maar ze zijn uitermate praktisch.

Zijn wet schrijft voor dat de enige wettige eenwording tussen een man en een vrouw aan echtheid is voorbehouden; want, mocht die uitdrukking van hun liefde tot het verwekken van een kind voeren, dan zal het huwelijk bescherming bieden voor dat kind, dat onschuldig en hulpeloos de sterfelijkheid betreedt. Daarnaast verzekert het huwelijk ook de ouders veiligheid en geluk.

Wat de menselijke wetten nu of in de toekomst ook mogen tolereren, het misbruiken van dat scheppingsvermogen, het vernietigen van onschuldig leven door middel van abortus en het mishandelen van kleine kinderen zijn onnoemelijk ernstige overtredingen, want het lot van die onschuldige, hulpeloze kinderen is ermeë gemeoid.

Er is nog een valse en weidverbreide leerstelling, die een verkeerde voorstelling geeft van de status van kleine kinderen.

Jaren geleden lagen twee van onze jongens – die toen nog klein waren – op de grond te worstelen. Toen zij het precare stadium tussen lachen en huilen hadden bereikt, zette ik voorzichtig mijn voet tussen hen in, pakte de oudste op en zette hem overeind, met de opmerking: „Hé zeg, kleine apen, zo is het welletjes.“

Tot mijn verbazing vouwde hij zijn armpjes over elkaar, keek mij diepgekwetst aan en zei: „Ik geen aapje, papa; ik een *mens!*“

De jaren hebben de grote liefde die ik toen voor mijn kleine jongens voelde niet uitgewist. Door de jaren heen zijn die woorden: „Ik geen aapje, papa; ik een *mens!*“ mij herhaaldelijk in gedachten gekomen. Er is mij toen een grote les geleerd door mijn kleine zoon.

Hij is niet alleen een mens, noch alleen mijn kleine jongen. Hij is een kind van God.

De tijd is voorbij gesnel. Nu hebben die beide zoons zelf kleine kinderen, die hun vader lessen leren. Nu slaan zij het opgroeien van hun kinderen gade, zoals wij hen gadesloegen. Als vaders vergaren zij kennis die hun als zoons niet kon worden bijgebracht.

Maar al te gauw zullen hun kinderen volwassen zijn en op hun beurt kleine mensen-

Ouderling Hugh W. Pinnock van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, samen met ouderling Marvyn J. Ashton en ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf.

President Ezra Taft Benson samen met ouderling Boyd K. Packer en ouderling L. Tom Perry van de Raad der Twaalf.

kinderen hebben, waarmee de eindeloze kringloop des levens wordt herhaald.

Misschien weten zij nu wat het betekend ons gebed te beginnen – zoals de Heer ons leerde – met „Onze Vader die in de hemelen zijt”. Hij is onze Vader; wij zijn zijn kinderen.

De wereldse leer stelt dat de mens geen kind van God is, maar in wezen een dier; dat zijn gedrag onherroepelijk door natuurlijke drijfveren wordt beheerst en dat hij is vrijgesteld van zedelijk oordeel en van zedelijk gedrag.

Hoewel velen beweren dat deze filosofie de mensheid uiteindelijk niet tot losbandig zedelijk gedrag kan voeren, wordt het toch ergens door veroorzaakt! Is het soms toeval dat des te meer geloof er aan zulke wereldse leerstellingen wordt gehecht, des te meer wijdverbreid het onzedelijk gedrag is?

Zij verdedigen die filosofie door middel van verzamelde gegevens en zeggen: „De waarheid ervan is nu gebleken; kijk maar eens naar al het bewijs voor ons betoeg.”

Maar wij kijken naar de erbarmelijke manier waarop de mensheid het scheppingsvermogen door het slijk haalt en het ermeeg gepaard gaand lijden voor zowel kinderen als volwassenen, en zeggen: „Kijk maar eens naar al het bewijs voor ons betoeg.”

Wereldse leerstellingen hebben het voordeel van overtuigende, tastbare bewijzen. We schijnen knapper te zijn in het verzamelen van gegevens over zaken die geteld en gemeten kunnen worden.

Daarentegen worden leerstellingen die hun oorsprong in het licht hebben gewoon-

lijk gestaafd door ontastbare indrukken op onze geest, waarbij wij grotendeels op geloof moeten steunen.

Mettertijd echter zullen de gevolgen van het aanhangen van welke dan ook van deze twee leerstellingen maar al te zichtbaar worden.

Tegen de volwassenen die bezig zijn het patroon van verwaarlozing en mishandeling voort te zetten dat zij zelf als kleine kinderen hebben moeten ondergaan, in de overtuiging dat zij vastzitten in een gedragspatroon waaraan niet te ontsnappen valt, zeg ik:

Het is tegen de hemelse wetten dat een ziel

vastzit in dwangmatig, onzedelijk gedrag, waar niet aan te ontkomen is!

Het is wel in overeenstemming met het optreden van de tegenstander om u ertoe te brengen te geloven dat u dat wel bent.

Met een dankbaar hart bevestig ik dat overtredingen, en zelfs overtredingen tegen kleine kinderen, zwichten voor oprechte bekering. Met mijn gehele ziel getuig ik dat de leer der bekering waar is en een wonderbaarlijke, bevrijdende uitwerking heeft op het gedrag.

Tegen de onschuldigen die niet overtreden hebben, maar als kleine kinderen mishandeld werden en nog steeds een onterechte schuldenlast dragen, zeg ik: Leer de ware leer – bekering en vergeving; laat die schuldenlast van u afglijden!

Wij zijn immers allemaal kinderen van dezelfde Hemelse Vader. Is het niet ieder van zijn kinderen, van welke leeftijd ook, vergund om aanspraak te maken op het verlossende offer van Jezus Christus, en al doende – door middel van volledige bekering – te worden gereinigd en vernieuwd tot kinderlijke onschuld? Ik zei aan het begin dat ik best had kunnen eindigen met dat verhaaltje over het kind dat zo'n groot vertrouwen had. En dat is precies wat ik ga doen.

„Jij bent niet mijn pappie!”

„Nee, ik ben niet jouw pappie.”

„Heeft mijn pappie gezegd dat je hier mocht slapen?”

„Ja, je pappie heeft gezegd dat ik hier mocht slapen.”

Daarmee lag het jongetje in minder dan geen tijd veilig in zijn armen te slapen.

God geve dat alle kleine kinderen bij ons allemaal veilig zullen zijn omdat hun Vader en hun God en onze Vader en onze God heeft gezegd dat we er mochten zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste presidium

Broeders en zusters, op verzoek van president Benson zal ik nu ter steunverlening de algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters van de kerk aan u voorstellen. Voorgesteld wordt president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie dit voorstel kan steunen, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt Marion G. Romney steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen, met Howard W. Hunter als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen en als leden van dit quorum: Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph F. Wirthlin.

Wie dit voorstel kan steunen, make dit kenbaar door het opsteken van de rechter-

hand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Zoals al enige maanden geleden werd medegedeeld, is Carlos E. Asay ontheven als president van het Eerste Quorum der Zeventig om de taak als president van het gebied Europa op zich te kunnen nemen. Met het oog op het zojuist gedane voorstel, ontheften wij ook ouderling Joseph B. Wirthlin, die sinds augustus president van het Eerste Quorum der Zeventig was.

Allen die hun dank aan deze broeders willen betuigen voor hun toegewijd dienstbetoon, kunnen dit kenbaar maken door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen als presidium van het Eerste

Quorum der Zeventig aan u voor: Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks, Wm. Grant Bangerter, Jack H. Goaslind, Robert L. Backman en Hugh W. Pinnock.

Wie hieraan zijn steun kan geven, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Met droefheid melden we het overlijden van de ouderlingen James A. Cullimore en O. Leslie Stone van het Eerste Quorum der Zeventig. Voorts moeten wij melden dat we met leedwezen kennis hebben genomen van het overlijden gisteren van president Franklin McKean van het Zendingsgebied Brazilië Recife.

Voor genoemde veranderingen daargelaten, hebben er zich sinds de laatste conferentie geen veranderingen onder de algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters van de kerk voorgedaan.

Daarom stellen wij u voor steun te verlenen aan alle algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters in de verschillende bestuurslichamen van de kerk, zoals die nu werkzaam zijn. Wie hieraan zijn steun kan geven, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening unaniem is geweest.

Dank u, broeders en zusters, voor uw weldadige steun door daad en gebed. □

„Mijns broeders hoeder”

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„De gouden regel is van toepassing op de werkzaamheden waarmee wij ons brood verdienen. Wij zijn onze broeders hoeders, ook op de marktplaats.”

Een van de gevolgen van de sterfelijkeheid is de noodzaak om ons dagelijks brood te verdienen. (Zie Gen. 3:19; Moz. 4:25.) Wij doen dit als werknemers, als zakenlieden en als investeerders. Hoe wij ook ons brood verdienen, wij behoren anderen eerlijk en met welwillendheid te behandelen.

Onze plicht is duidelijk. De Heiland gaf ons de gouden regel: „Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook al dus” (Matt. 7:12).

Satans houding is het tegenovergestelde hiervan. Hij moedigt eigenbelang aan, puur door niets getemperd eigenbelang. Een van zijn doelmatigste werktuigen is de verzoeking om misbruik van anderen te maken teineinde winst te verkrijgen. Zo is het vanaf het begin geweest.

Kain heeft het voorbeeld gegeven aan de wereld. Kain begeerde de kudden van zijn broer, Abel, en satan liet hem zien hoe hij ze zich kon toeëigenen. (Zie JST, Gen. 5:14, 23; Moz. 5:29, 38.) Satan leerde Kain dat iemand wereldse rijkdommen kan verdienen door de eigenaars ervan kwaad te berokkenen. (Zie JST, Gen. 5:16; Moz. 5:31.)

Kain vermoorde Abel. De Schriften zeggen dat hij dat deed „om gewin te behalen” (Moz. 5:50), de kudden van zijn broer. (JST,

Gen. 5:18; Moz. 5:33.) Dit ziende vroeg de Heer aan Kain, „Waar is Abel, uw broeder?” Kain probeerde eerst zijn zonde te bedekken met een leugen: „Ik weet het niet.” En rationaliserend voegde hij eraan toe: „Ben ik mijns broeders hoeder?” (Gen. 4:9; Moz. 5:34.)

Zijn wij onze broeders hoeder? Met andere woorden, zijn wij verantwoordelijk om voor het welzijn van onze naasten te zorgen terwijl wij ons dagelijks brood proberen te verdienen? Volgens de gouden regel van de Heiland wel. Volgens satan niet.

Verleid door de satan hebben enkelen het voorbeeld van Kain gevolgd. Zij begeren eigendommen en zondigen dan om ze te verkrijgen. De zonde kan moord, beroving of diefstal zijn. Ze kan fraude of bedrog zijn. Ze kan zelfs een slimme maar legale manipulatie van feiten of invloed zijn om misbruik van een ander te maken. Het excuus is altijd hetzelfde: „Ben ik mijns broeders hoeder?”

Zij die het voorbeeld van Kain volgen vervullen een profetie in het Boek van Mormon. Nephi zag onze tijd en profeteerde dat velen zouden zeggen: „Ligt dus een weinig, maakt misbruik van iemands woorden, graaft een kuil voor uw naasten; daar steekt geen kwaad in” (2 Ne. 28:8).

Wij leven in een wereld waar velen de marktplaats als een meedogenloze arena beschouwen waar de koper op moet passen, waar niemand verplicht is meer te doen dan de wet eist, en waar fraude geen fraude is tenzij men het voor de rechtbank bewijzen kan.

Leden van de kerk van Jezus Christus hebben hogere normen. President Harold B. Lee heeft gezegd: „De normen. . . in de kerk behoren zichtbaar hoger te zijn dan de normen. . . in de wereld.” (*Ye Are the Light of the World*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, blz. 13.) Ons is geboden de gouden regel na te leven.

Ondanks die hoge normen proberen sommigen, die beweren christenen te zijn, hun brood te verdienen door op systematische wijze hun naasten te bedaden.

Sommigen worden rijk door handel te drijven in verdovende middelen of porno-

grafie. Zulke lieden verrijken zich ten koste van het lichaam, de geest of de goede zeden van hun klanten.

Andere misdadigers leven van stelen. En niet al het stelen gebeurt met behulp van een pistool of 's nachts. Er wordt ook gestolen door middel van bedrog, als de dief misbruik maakt van het vertrouwen van zijn slachtoffer.

De witte boord neef van stelen is fraude, waarbij winst verkregen wordt door te liegen over een belangrijk feit van de transactie.

Sluwe zakenlieden met gladdere tongen en innemende manieren halen hun naasten over te investeren in zaken die veel riskanter zijn dan zij durven bekennen.

Fraude is een misdaad die moeilijk tegen te gaan is omdat er dikwijls geen bewijzen zijn. Maar de tekortkomingen van de wetten geven de mens het recht niet om Gods wetten te overtreden. Hoewel hun misdadige methoden misschien in dit leven ongestraft zullen blijven, zullen uiteindelijk deze gedistingeerde dieven in witte hemden en dassen gezien worden en de straf krijgen die zij verdienen. Hij die die eeuwige rechtbank presideert kent onze geheime daden, de overleggingen en gedachten van ons hart. (Hebr. 4:12; LV 33:1.)

De meesten van ons kunnen zich betrekkelijk gerust voelen wanneer een boodschap over de gouden regel op de werkplaats voorbeelden gebruikt zoals verboden verdovende middelen en diefstal door bedrog. Wat nu volgt is moeilijker. En dat behoort het te zijn. Wij kunnen niet verwachten ons op ons gemak te voelen als wij ons gedrag meten aan het gebod van de Heiland: „Daarom zou Ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik” (3 Ne. 12:48). Om de voetstappen van de enige volmaakte persoon, die ooit geleefd heeft, te volgen, moeten wij verwachten onze uiterste best te doen.

Volgelingen van Christus hebben de zedelijke verantwoordelijkheid om hun brood te verdienen en hun financiële transacties te verrichten op manieren die overeenkomen met de beginselen van het evangelie en de leringen van de Heiland. Leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen behoren niet betrokken te zijn bij werkzaamheden of welke andere bezigheden ook waarvoor zij niet oprecht de zegeningen des Heren kunnen vragen.

Mensen die ongeordende rechtsdingen aangaan leven deze hoge normen niet na. Dergelijke procesvoeringen bezorgen de aanklagers nogal eens aardige bedragen op, maar alle andere mensen lijden er schade door omdat de prijs van goederen en diensten erdoor wordt opgevoerd.

Een werknemer die de beloning krijgt die afgesproken is maar het werk dat afgesproken is niet verricht verdient een deel van zijn

loon door anderen schade te berokkenen.

Dat doet ook een werkgever die onrechtvaardig handelt tegenover zijn werknemers. Een idealistische jongeman schreef een brief aan het hoofdkwartier van de kerk over de omstandigheden waaronder rondtrekkende landarbeiders moeten werken. Hij had gemerkt dat zij soms op waarschijnlijk onwetige wijze en zeker op onchristelijke wijze behandeld werden. Toen ik deze brief las, dacht ik aan het positieve voorbeeld van Jesse Knight, de grote weldoener van de Brigham Young Academie. In een tijd dat de meeste mijnneigenaren hun arbeiders uittuitten, betaalde deze christelijke werkgever zijn mijnwerkers iets extra's, zodat zij in zes dagen genoeg konden verdienen en op de sabbat konden rusten. Hij verlangde niet van hen dat zij hun boodschappen deden in een winkel van de zaak. Hij bouwde voor zijn werkers een vergaderplaats waar zij zich konden vermaken, kerkdiensten konden houden en naar school konden gaan. En broeder Knight wilde niet hebben dat zijn opzichter de mensen vragen stelde over hun geloof of politieke overtuiging. (Zie Jesse William Knight, *The Jesse Knight Family*, blz. 43-44.)

Natuurlijk begrijpen wij dat wat een werkgever zijn werknemers kan betalen beperkt wordt door wat zijn zaak voor zijn producten of diensten kan krijgen op een markt waar veel concurrentie is. Contracten kunnen ook beperkingen opleggen aan redelijke economische verwachtingen.

Christelijke normen behoren ook toegepast te worden door hen die hun brood verdienen met het verkopen of adverteren van produkten.

De markt voor produkten en diensten heeft vele potentiële kopers die kwetsbaar zijn omdat zij slecht geïnformeerd zijn of te veel vertrouwen hebben in de mensheid. Een vriend vertelde mij bijvoorbeeld over een jong echtpaar dat nog studeerde en niet genoeg geld had voor de huur, de etenswaren en hun studie maar overgehaald werden om in te tekenen op een dure cursus voor zelfontwikkeling. Kan een verkoper ooit goedpraten dat hij persoonlijke winst maakt heeft door iemand over te halen een financiële last aan te gaan die hij niet aangegaan zou hebben als hij zo verstandig geweest was om niet iets aan te schaffen wat hij eigenlijk niet nodig heeft? De profeet Joseph Smith leerde dat heiligen der laatste dagen hun naasten rechtvaardig behoorden te behandelen en barmhartig moesten zijn tegenover de armen. (*History of the Church*, deel 5, blz. 401.)

Om een ander voorbeeld te noemen, iemand die zijn zaak op zondag openhoudt, belet zijn werknemers op de sabbat naar de kerk te gaan en die dag met hun gezin door te brengen. Hedendaagse profeten hebben

ons vermaand geen boodschappen te doen op zondag. (Zie bijvoorbeeld Spencer W. Kimball, *Ensign*, november 1974, blz. 6.) Zij onder ons die boodschappen doen op zondag, dragen de verantwoordelijkheid dat zij zaken aanmoedigen om open te blijven op die dag. Onmisbare diensten moesten verleend worden, maar de meeste aankopen kunnen vermeden worden als verkopers en klanten vastbesloten waren te vermijden zaken te doen op de dag des Heren.

Verleden jaar stond er een artikel in de *De-*

seret News over een apotheker in Salt Lake City die besloot niet langer sigaretten te verkopen in zijn winkel. Hij gaf als reden op dat hij „het tegenstrijdig vond om in een winkel waar middelen verkocht worden om het leven van mensen te redden iets te verkopen dat mensen alleen maar kan doden.“ (*Deseret News*, 20 december 1985, blz. B1.) Die koopman was meer geïnteresseerd in het welzijn van zijn klanten dan in zijn eigen gewin.

Zuster Oaks vestigde mijn aandacht op

Ouderling Yoshihiko Kikuchi van het Eerste Quorum der Zeventig.

een dergelijk voorbeeld in de reclamewereld. Het tijdschrift *Women's Sports and Fitness* neemt geen advertenties aan over sigaretten, en redt zich zonder die toch wel hard nodig inkomsten. Een schrijfster en arts, dr. Joan Ullyot loofde deze beslissing en verzeleek ze met de gewoonten van een andere organisatie:

„Het verbaast mij dat een vooraanstaande vrouwelijke sport, tennis, nog steeds steun aanneemt van een sigarettenfabrikant. Het is toch zeker wel zo dat de topspelsters in deze sport, die geen van allen roken, de moed hebben om neen te zeggen tegen deze schijnheiligheid en op te houden met hun naam en prestige te laten gebruiken om een schadelijk produkt goed te keuren en er een aureool aan te verlenen. Iedere vrouw die de aandacht trekt in sport en als sponsor een zaak aanvaardt wiens produkten de gezondheid en de goede conditie aantasten moet eens goed kijken naar wat zij, door zich er mee te associëren, ondersteunt.” (*Women's Sports and Fitness*, september 1986, blz. 12.)

Zou het niet prachtig zijn als heiligen der laatste dagen die geld verdienen met de verkoop of met het bevorderen van de verkoop van alcoholische dranken op dezelfde wijze de belangen van anderen ter harte namen? Denk eens na over de verschrikkelijke gevolgen van alcohol. Ongelukken die in verband staan met alcohol zijn de grootste doodsoorzaak tot de leeftijd van vijftientwintig. De lichamelijke, maatschappelijke en financiële gevolgen van misbruik van alcohol vernielen huwelijken en het gezinsleven. Door afstomping van de geest leidt alcohol tot ontelbare misdaden en zedelijke overtredingen. Alcohol is verslavend middel nummer één in onze tijd.

Het verbruik van alcohol neemt toe onder de jeugd. Gericht op jonge toehoorders stellen de reclamemakers bier en wijn als vrolijk, gezellig en onschadelijk voor. De producenten maken reclame voor nieuwe soorten alcoholische dranken als concurrenten van de grote frisdrankmerken. Bij kruideniers, cafetaria's en benzinstations staan voorraden alcoholische dranken naast limonade. Kunnen christenen die bij deze handel betrokken zijn onverschillig staan tegenover de lichamelijke en morele gevolgen van alcohol waar zij hun brood mee verdienen?

Andere voorbeelden zouden genoemd kunnen worden, maar deze zijn voldoende om het beginsel te illustreren dat de gouden regel van toepassing is op de werkzaamheden waarmee wij ons brood verdienen. Wij zijn onze broeders hoeder, zelfs op de marktplaats.

Ik ben mij ervan bewust dat dit een hoge norm is die niet zo maar ineens bereikt kan worden. Maar het is belangrijk dat wij onze verantwoordelijkheid aanvaarden en eraan gaan werken. En wij behoren dit blijmoedig

te doen. Het evangelie is de blijde boodschap. Geboden leiden tot zegeningen. De profeet Joseph Smith vertelde onze eerste zendingelingen dat zij bij het prediken „met barmhartigheid moesten waarschuwen”. Wij „hebben niet het recht om de mensheid uit angst tot bekering te brengen,” zei hij. „Wij behoren het evangelie te prediken als de blijde boodschap die grote vreugde brengt.” (*History of the Church*, deel 1, blz. 280.)

Wij behoren ook te bedenken dat het beginsel dat de gouden regel van toepassing is op de werkzaamheden waarmee wij ons brood verdienen in de praktijk moeilijk na te leven is. Wij behoren werknemers niet verantwoordelijk te stellen voor dingen die hun spijten maar waarover zij geen zeggenschap hebben. Een besluit dat genomen wordt door de eigenaar van een winkel behoort geen schuldgevoelens te wekken bij een gewetensvolle maar machteloze christen die aan de kas zit. Ook heeft niemand die mede-eigenaar van een zaak is het recht om zijn normen op te leggen aan een partner die er andere gedachten op na houdt. Een zaak kan ook bestuurd worden door aandeelhouders die zich geen zorgen maken over de vernietigende gevolgen op mensen van een winstgevend produkt of beleid.

Wij leven in een ingewikkelde maatschappij, waar zelfs het eenvoudigste beginsel heel erg moeilijk toegepast kan worden. Ik bewonder investeerders die vastbesloten zijn geen inkomsten te verkrijgen of winst te maken door middel van zaken die de zonde en de ellende in de wereld kunnen vergroten. Maar zij zullen moeite hebben investeringen te vinden die aan deze hoge norm voldoen. Goede dingen worden dikwijls ingepakt met slechte, zodat besluiten gewoonlijk inhouden dat men moet balanceren. In een ingewikkelde wereld als de onze zullen wij waarschijnlijk merken dat een zaak die dranken verhandelt in een afdeling melk verkoopt en in een andere alcohol. Net als wij denken dat onze investeringen geheel onbevlekt van de wereld zijn, ontdekken wij dat onze levensverzekering gesloten is bij een maatschappij die gedeeltelijk investeert in zaken die wij wenselijk te vermijden. Of onze spaarcenten kunnen in bewaring gegeven zijn aan een bank die geld leent aan ondernemingen die wij niet kunnen goedkeuren. Het is daarom moeilijk om vaste regels voor te schrijven.

Wij moeten vertrouwen stellen in het onderwijzen van de juiste beginselen, die elk lid persoonlijk behoort toe te passen onder zijn of haar omstandigheden. Met dat doel voor ogen behoort een ieder van ons zich ernstig en met een gebed in zijn hart af te vragen of wij wel voor het welzijn van onze naasten zorgen door de manier waarop wij ons brood verdienen.

Het motief van Kain is de bron van alle goddeloosheid. Kaïn's zonde was moord, maar zijn motief was persoonlijk gewin. Dat motief heeft allerlei goddeloosheid, met inbegrip van moord, diefstal en fraude veroorzaakt. Dat motief is ook aan het werk in de zettige maar immorele praktijken van hen die geld verdienen door misbruik te maken van de zwakheden of de onwetendheid van hun naasten. Dergelijke praktijken berusten altijd op Kaïn's rationalisatie: „Ben ik mijns broeders hoeder?”

De Heiland daarentegen onderwees ons: „Hebt uw vijanden lief, zegent hen, die u vervloeken, doet wel aan hen, die u haten, en bidt voor hen, die u geweld aandoen en u vervolgen” (3 Ne. 12:44). Wanneer wij zulke verplichtingen hebben tegenover onze vijanden, kunnen wij ons niet veroorloven om minder te doen voor onze partners, onze klanten, onze werknemers en anderen waar wij in de zakenwereld mee te maken hebben.

Wat een prachtige en gelukkige wereld zou dit zijn als wij allen zouden proberen deze beginselen ten volle na te leven. Onze inspanningen en invloed zouden miljoenen tot zegen zijn. Voorbeelden verbeteren de maatschappij meer dan preken. De meeste mensen zouden liever een preek zien dan horen.

In het bloeiende tijdperk dat volgde op de verschijning van de opgestane Christus in de Nieuwe Wereld, „waren er geen twisten en woordwisselingen onder (de mensen), en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens (4 Ne. 2). In Nephi 4 lezen wij dan ook: „En er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen” (4 Ne. 16). Wij behoren ernaar te streven weer een dergelijke samenleving te krijgen. Een hedendaagse openbaring zegt het als volgt: „Want Zion moet in schoonheid en in heiligheid toeneemen” (LV 82:14). Een van de manieren waarop wij dat kunnen bereiken is het zover te brengen dat „een ieder het belang van zijn naaste betracht, en alle dingen doet met het oog alleen gericht op de ere Gods” (LV 82:19). Moge God ons zegenen en helpen om de gouden regel in onze dagelijkse bezigheden na te leven. Wanneer wij proberen onze broeders hoeder te zijn, proberen wij de voetstappen van de Meester te volgen. Ik geef u mijn getuigenis van Jezus Christus, onze Heiland, wiens bloed verzoening heeft gedaan voor de zonden waarvan wij ons bekeerd hebben en wiens opstanding voor allen de banden des doods heeft verbroken. De volheid van het evangelie werd hersteld door middel van de profeet Joseph Smith. Zijn opvolger, president Ezra Taft Benson, draagt de sleutels van het eeuwige evangelie in onze tijd. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het zendingswerk is het levenssap van de kerk

Ouderling H. Verlan Andersen
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Zij die hun leven geheel wijden aan de verspreiding van het evangelie ondervinden er grote vreugde door.“

Mijn geliefde broeders en zusters, daar ik weet dat dit de kerk des Heren is, en omdat ik enigszins aanvoel hoe groot de verantwoordelijkheid is die op mij rust wegens mijn roeping en opdracht als algemene autoriteit, heb ik ernstig om de goddelijke hulp gebeden die ik zo hard nodig heb.

Gedurende de laatste paar jaar hebben mijn vrouw en ik als zendeling gewerkt in Latijns-Amerika. Dit is een van de meest uitdagende en dankbare ondervindingen van ons leven geweest. Het heeft ons erg veel voldoening gegeven met deze beminnelijke en gelovige mensen te werken en te zien hoe de profetieën van het Boek van Mormon vervuld worden doordat honderdduizenden afstammelingen van Lehi lid worden van de kerk. De dag van de Lamanieten is werkelijk aanbroken.

De geschiedenis van de Lamanieten voor de eerste verschijning van de Heer op dit vasteland toont aan dat er een interessante parallel bestaat tussen wat er toen gebeurde en wat er heden ten dage plaatsvindt. Tegen het jaar 92 v. Chr., begonnen de Lamanieten met duizenden tegelijk lid te worden van de kerk des Heren. Dat wonder dat kort

voor de eerste komst van de Heer plaatsvond herhaalt zich nu, net voor zijn wederkomst.

Er is een aspect van het zendingswerk waar ik in het kort over zou willen spreken, en dat is de vreugde die zij die dit werk doen ondervinden.

Het Boek van Mormon vat het hele doel van het bestaan van de mens samen in deze korte zin: „De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Ne. 2:25).

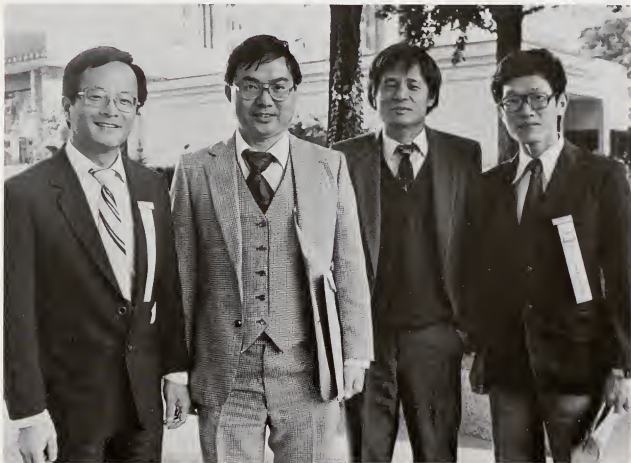
Als vreugde het hoogste doel van het leven is, dan behoort iedereen er intens in geïnteresseerd te zijn hoe deze te verkrijgen. Wij behoren er evenzeer in geïnteresseerd te zijn hoe wij het tegenovergestelde, ellende, kunnen vermijden. Deze belangrijke onderwerpen worden behandeld en geïllustreerd in het Boek van Mormon en de informatie die erin gegeven wordt staat in rechtstreeks verband met zendingswerk. Het boek vertelt ons dat zij die hun leven geheel wijden aan de verspreiding van het evangelie er

grote vreugde door ondervinden, terwijl zij die het tegenwerken en er naar streven onwaarheden te verspreiden even grote ellende ondergaan.

Het evangelie en de gelegenheid om zijn boodschap met anderen te delen, is niet altijd op aarde geweest. Maar wanneer het evangelie hier is, behoren wij er grote waarde aan te hechten. De Heer heeft ons beloofd dat wanneer wij ons alle dagen inzetten en slechts een ziel tot Hem brengen, onze vreugde met hem groot zal zijn in het koninkrijk van onze Vader (zie LV 18:15.)

Een aantal jaren geleden bezocht president Spencer W. Kimball, die toen nog lid van de Raad der Twaalf was, de ring waarin ik woonde, en ik hoorde hem daar zeggen dat het zendingswerk het levenssap van de kerk is. Hij zei toen ook dat als er geen zendingswerk gedaan werd, de kerk verdorren zou en sterven aan de wijnstok. Deze verklaring geldt ongetwijfeld ook onszelf als mens en als gezin, zoals ze ook voor de kerk als geheel geldt. Het niet gebruiken van onze talenten en het niet uitvoeren van onze roeping als het zout der aarde zou ons inderdaad kunnen doen verdorren en sterven aan de wijnstok.

Ik zou een ogenblik de enorme invloed die het zendingswerk op mijn eigen leven heeft gehad willen bespreken. Mijn ouders, die in Mexico opgroeiden, waren niet op zending geweest voordat zij trouwden. Maar toen er in het quorum der zeventig, waartoe mijn vader behoorde, een vrijwilliger gevraagd werd om voor een korte tijd op zending te gaan, ging hij al betekende het dat hij een boerderij en een groot gezin met kleine kinderen achter moest laten in de zorgen van zijn vrouw. Zij verwelkomde die gelegen-

heid om offers te brengen voor kerk en gezin, en ik herinner mij goed hoe heldhaftig zij haar lasten droeg in die moeilijke wintermaanden. Later tijdens de lange, wrede jaren van de grote depressie, onderhielden mijn ouders altijd een van de kinderen in het zendingsveld, ondanks hun ernstige financiële problemen. Mijn vader stierf betrekkelijk jong, en nadat hij gestorven was en zijn kinderen getrouwd waren, vroeg mijn moeder toestemming om op zending te gaan in Mexico.

Als het een eer is om geroepen te zijn tot het Eerste Quorum der Zeventig, en dat is het zeker, dan gaat die eer niet naar mij, maar naar hen die zo'n groots voorbeeld voor mij geweest zijn in het brengen van offers en in toewijding en die zo'n grote invloed op mijn leven hebben gehad. Ik wil ze eer bewijzen voor hun voortdurende toewijding aan kerk en gezin. Zij hebben een hele grote invloed gehad op hun tien kinderen en hun andere talrijke nakomelingen.

Ik wil niet sluiten zonder mijn liefde en waardering uit te spreken voor mijn lieve echtgenote, die zelf een opmerkelijk voorbeeld is van hard werken en opoffering. Ik vind dat zij verdient gehoord te worden, en daarom wil ik de volgende gedachten die zij mij aanraaide in mijn toespraak op te nemen doorgeven, hoewel zij niet verwachtte dat ik zou zeggen dat zij van haar komen:

„En nu nog een woord voor grootouders in het zendingsveld. De zegeningen die wij daarvoor krijgen strekken zich uit tot in onze familie. De kleinkinderen zullen de bijzondere vreugde die zij ondervonden toen u afscheid nam nooit vergeten. En dan, wanneer u op zending bent, beginnen de brieven toe te stromen met verklaringen zoals: 'Opa en oma, ik bid steeds voor u dat u goede zendingen zult zijn,' of 'Later ga ik ook op zending net zoals u'.

„Grootmoeders, u zegt dat u uw kleinkinderen niet kunt missen? Ik wil u mijn getuigenis geven dat u een blijvende invloed in het leven van die kleine kinderen kunt hebben door een jaar of meer van uw tijd te geven aan de dienst des Heren in het zendingsveld. De banden der liefde zullen versterkt worden, en er zullen wonderen geschieden. Ontzeg uw kleinkinderen deze zegeningen niet. Ik daag u uit om het zendingswerk te proberen.”

Dat is de boodschap van mijn lieve vrouw en ik ben het er helemaal mee eens. En nu als slot, geef ik u mijn getuigenis dat zendingswerk waarlijk het levenssap van de kerk is en dat wij de goddelijke opdracht hebben om het evangelie met anderen te delen zowel in eigen land als in de vreemde. Ik weet zonder twijfel dat dit het werk van de Heer is en dat president Benson in onze tijd zijn profet op aarde is. Dit getuigenis geef ik u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een vader spreekt

Ouderling George I. Cannon
van het Eerste Quorum der Zeventig

„U kunt die innerlijke vrede vinden die komt doordat u weet dat Christus uw Heiland is en het evangelie de juiste manier van leven is.”

Mijn broeders en zusters, het werk des Heren gaat voort in Azië dankzij het geloof, de gebeden en het goede werk van de heiligen en de zendingen in de vele landen in dat werelddeel. Er vindt een geestelijk ontwakens plaats en deuren worden geopend. De ervaringen die zuster Cannon en ik opdoen nu wij werkzaam zijn in dat werelddeel, stemmen ons nederig maar verheffen ons evenzeer.

Ik zou u als vader en grootvader deelgenoot willen maken van enkele gedachten.

Ten eerste wil ik mij richten tot de jonge kinderen. Ik wil je laten weten dat onze Vader in de hemel en je oudste Broer, Jezus Christus, van je houden. Toen Jezus op aarde was, is er iets heel belangrijks gebeurd: „Toen werden (er) kinderen tot Hem gebracht, opdat Hij hun de handen zou opleggen en bidden; doch de discipelen bestrafden hen. Maar Jezus zeide: Laat de kinderen worden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen. En Hij legde hun de handen op” (Matt. 19:13–15).

Wat zijn jullie belangrijk voor je Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus! Zij willen dat jullie gelukkig zijn. Zij hebben enkele regels gegeven die je, als je ze doet, een goed gevoel zullen geven. Jezus heeft ons gezegd:

„Eer uw vader en uw moeder” (Matt. 15:4). Dat houdt in dat wij naar onze ouders luisteren, hun hulp en raad vragen, en wanneer zij het goede doen, hun voorbeeld navolgen.

Jezus heeft ook gezegd: „Bid altijd, en Ik zal mijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn” (LV 19:38). Ik hoop dat je iedere morgen en iedere avond voor je bed neerknielt en met je Vader in de hemel spreekt. Vraag Hem aan het begin van de dag om je te helpen goede gedachten te hebben en goede daden te doen. Dank Hem aan het einde van iedere dag voor je zegeningen en vraag Hem of hij je altijd wil zegenen met zijn Geest. Ik weet uit ervaring dat het gebed je een gelukkiger en beter mens kan maken.

Ik hoop dat je elke week naar het jeugdwerk gaat, waar je kunt leren gelukkig te zijn en de Heer te dienen, en dat je familie eens per week gezinsavond houdt. Als er thuis geen gezinsavond gehouden wordt, vraag je ouders dan of je er niet mee kunt beginnen, en help ze er dan mee.

Nu zou ik willen spreken tot de jonge mensen. Het is een geweldige tijd om jong te zijn: Jullie leven in de spannendste tijd van de wereldgeschiedenis. Je leeft ook in de moeilijkste tijd. Wij weten dat er vele verleidingen zijn, maar wij stellen vertrouwen in jullie. De Heer stelt vertrouwen in jullie. Er ligt onbeperkte groei voor je in het verschieft als je bereid bent om er hard voor te werken. Wees gelukkig! Wees blij dat je bent wie je bent.

Volg de wijze raad van Alma aan zijn zoon Helaman op die eeuwen geleden werd gegeven: „O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden” (Alma 37:35).

In een van zijn laatste conferentietoespraken heeft president David O. McKay deze raad gegeven aan de jeugd van de kerk:

„Ons lichaam zal niet aan zijn doel beantwoorden – dat kan het niet – zonder dat bezielend iets binnenin ons, dat de nakomeling van God is en dat even eeuwig is als onze Vader in de hemel. Die geest binnen in je, jongeman en jonge vrouw, is je echte ik. Wat je van jezelf maakt, hangt van jezelf af. Je

bent in deze wereld om het goede of het kwade te kiezen, om het goede te aanvaarden of aan verleiding toe te geven. Van die keus hangt de ontwikkeling van je geestelijke deel af." (Conferece Report, april 1967, blz. 134-135.)

Jeugd van Zion, bid, bestudeer de Schriften en doe je werk in de kerk, opdat je die innerlijke vrede kunt vinden, die komt door niet te weet dat Christus je Heiland is en het evangelie de juiste manier van leven is."

Zoals ouderling Richard L. Evans schreef: „*Geliefde jonge vrienden*, denk eraan, het leven is eeuwig – maar de jeugd duurt zo lang niet. Leef zó, dat je herinneringen je je hele leven tot zegen zullen zijn." (Richard Evans' Quote Book, blz. 40.)

En nu wil ik tot de trouwe alleenstaanden spreken. U levert een grote bijdrage, waar u zich ook bevindt. U doet veel goeds – als zending, leraar, buur en vriend van hen die in nood verkeren – voor de opbouw van het individu, het gezin, de kerk en de gemeenschap. Uw enthousiasme, geest en geloof zijn een zegen voor ons allen. Mijn vaderlijke raad is u te herinneren aan het belang van het heden. Het is deze tijd waarin het werk van dit leven gedaan moet worden. Neem eraan deel. Zie erop toe dat er iets gebeurt. Belof de Heer en uzelf iets te volbrengen. Concentreer u met liefde op anderen. Een Hindoes spreekwoord zegt: „Help de boot van je broeder naar de overkant te brengen, en zie, die van u bereikt de oever."

En nu spreek ik tot u, ouders. Ik moet denken aan een spotprentje dat LaRue Longden, een vroegere raadgeefster van de JV-OOV dikwijls aanhaalde in haar toespraken. Het spotprentje toonde een echtpaar dat aan het kamperen was. De echtgenoot zit al vroeg in de morgen te vissen met een brede glimlach op zijn gezicht. De vrouw steekt haar slaperig hoofd uit de tent, haar haar in alle richtingen en de muggen om haar heen gonzend, haar ogen nog maar half open, en zegt tegen haar man: "Vertel mij nog eens schat hoeveel plezier ik heb?" Moet u, als ouder, zichzelf er ook weleens aan herinneren hoeveel plezier u hebt? Zorg er vooral voor dat u plezier hebt in het ouderschap. Het is een prachtige en heilige verantwoordelijkheid.

Er zijn drie gedachten die ik met u wil delen:

Neem, ten eerste, tijd voor uw kinderen. Zoals ouderling Evans zei: „Kinderen worden op heel jonge leeftijd gevormd en gekneed . . . Het leven gaat snel. Stoot ze niet van u af en laat ze niet aan anderen over. Besteed tijd aan uw kinderen – voordat zij groot zijn, voordat zij het huis uit zijn." (Thoughts for One Hundred Days, deel 4, blz. 34-35.)

Ten tweede, blijf binnen uw inkomen. Wees sober en verstandig. Betaal uw ver-

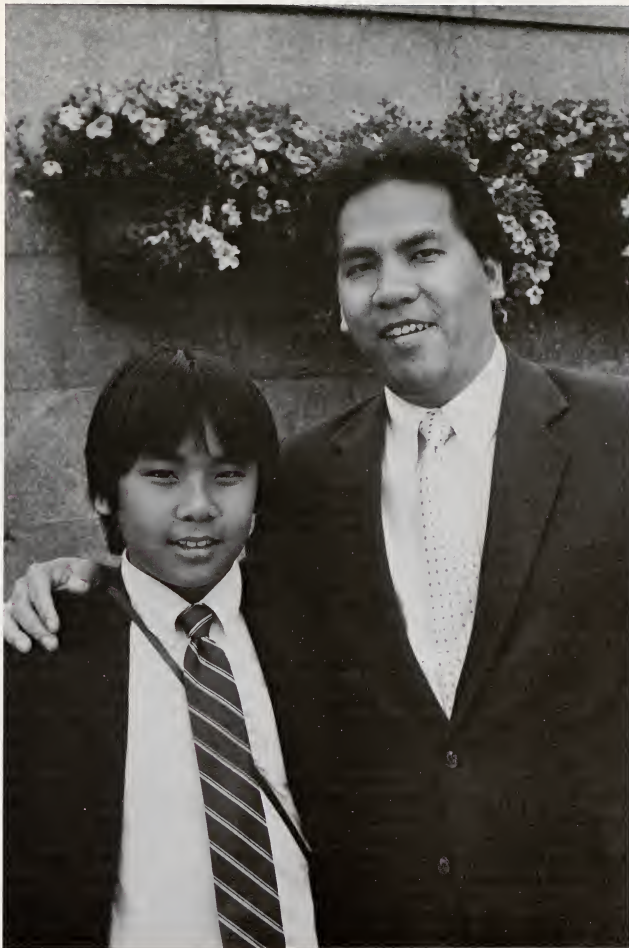
plichtingen aan de Heer, uw vaderland en uzelf, en leef dan van wat er over is. Er is wilskracht voor nodig om nee te zeggen wanneer u zich iets niet kunt permitteren, maar u slaapt 's nachts wel beter.

Ten derde, denk eraan altijd hoffelijk voor elkaar te zijn. De belangrijkste relatie voor u is die tussen u en uw lieveling. Werk eraan, breng er offers voor, zorg dat u er plezier in houdt. U kunt van uw gezin een stukje hemel op aarde maken als u werkt aan een eeuwig samenzijn.

Ik wil tot slot ook nog wat zeggen tot hen van rijpere leeftijd. „Streef standvastig voorwaarts in Christus, met onverzwakte

hoop en met liefde voor God en alle mensen" (2 Ne. 31:20). Blijf een levende getuigenis van het evangelie als u uw geloof, liefde en wijsheid met anderen deelt. U bent hard nodig in het zandingsveld. Wat zult u veel mensen tot zegen zijn als u een roeping om te dienen aanvaardt! Er is zoveel te doen voor u in de heilige tempels. Trek u niet terug uit actieve dienst in het koninkrijk des Heren. U bent nodig!

Ik geef u mijn getuigenis dat God leeft, dat Jezus de Heiland is en dat het evangelie bestemd is voor iedere natie, ieder geslacht en ieder volk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het hart treffen van de minder actieve leden

Ouderling Gardner H. Russell
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De Heer verlangt van ons – ja, van u en van mij, dat wij de minder actieve leden opzoeken en ze helpen terug te keren tot de kudde.”

Ik geloof dat het prachtig is om er van buiten kalm uit te zien. Ik wist echter niet dat mijn hart zo hard kon kloppen. Ik vind het aangrijpend om lid te zijn van het presidium van het gebied Mexico-Centraal Amerika. U hebt vandaag van ons alle drie gehoord, ouderling Gene R. Cook die vooriging in gebed, ouderling H. Verlan Andersen en mijzelf.

Nu sta ik in alle nederigheid voor u als een van de dienstknechten van de Heer, met een gebed in mijn hart dat ergens iemand door de Geest des Heren geraakt zal worden, die, naar ik hoop, door mij zal spreken, zodat zijn of haar hart en leven zal veranderen.

Het was een prachtige, liefdevolle beleving voor mij toen slechts enkele weken geleden, mijn 91-jarige vader, dr. Harry James Russell, mij op mijn verzoek een vaderlijke zegen gaf, voor ik naar het gebied Mexico-Centraal Amerika vertrok om mijn opdracht daar te gaan vervullen.

Vaders overal, denk aan die liefdevolle gave die u uw kinderen kunt geven, wanneer u waardig bent, en u uw handen op hun hoofd legt om ze als patriarch van het gezin een geïnspireerde zegen te geven. Zij zullen uw liefde voortdurend blijven voelen en dat zal

ze dicht bij u en bij de Heer houden. U zult ze dan later niet hoeven op te sporen.

Wat waren wij niet onder de indruk van de zorg en de liefde die bleek uit de boodschap van het Eerste Presidium in december verleden jaar. Deze geïnspireerde uitnodiging om terug te keren heeft tienduizenden van het volk des Heren bereikt. Het is veel meer dan een kerstboodschap; het is een klaargeschiel voor allen om terug te keren tot de kerk van de Heer. (Zie *Ensign*, maart 1986, blz. 88.)

Daarna, tijdens de laatste aprilconferentie, die prachtige, liefdevolle boodschap, „Kom terug, alstublieft”! die in onze oren

klinkt en vele harten heeft geraakt. (Zie *De Ster*, Nr. 6, 1986, blz. 8.)

De Heer verlangt van ons – ja, van u en van mij, dat wij de minder actieve leden opzoeken en ze helpen terug te keren tot de kudde. „Want zo zegt de Here Here: Zie, Ik zal zelf naar mijn schapen vragen en naar hen omzien” (Ez. 34:11). Ja, wij moeten „naar mijn schapen vragen” (opzoeken) en dan „naar hen omzien” (ze terugbrengen), alle minder actieve leden en gezinnen, met oneindige en onvoorwaardelijke liefde. En terwijl wij dat doen zullen wij de ware betekenis ontdekken van „dan zult gij Mij . . . vinden, wanneer gij naar Mij vraagt met uw ganse hart” (Jer. 29:13).

Door het bestuderen van het Boek van Mormon, door gebed en door roeping van de Heer leren de dienstknechten des Heren in nederigheid te vertrouwen op de Heer zodat de Geest des Heren met hen is.

De dienstknechten des Heren bezoeken dan de minder actieve gezinnen en wijzen ze op de verzoenende liefde van de Heer en op hun eigen liefde voor hen. Zij spreken niet slechts door inspiratie, maar door een hogere wet, waardoor de Geest des Heren zelf door middel van hen spreekt. Wanneer er voortdurend een gebed in hun hart is, is wat zij zeggen van de Geest des Heren.

De leden van het gezin herinneren zich dan dat de Heer ze waarlijk liefheeft en zij

merken dat de dienstknechten des Heren ook van ze houden. Zo brengt de Heer het gezin weer terug in de kudde.

Tijdens mijn training als nieuwe algemene autoriteit, bevond ik mij enige tijd geleden in Costa Rica met ouderling F. Arthur Kay en anderen. Biddend en vastend bezochten wij gezinnen die minder actief waren geworden. De ringpresident en de bisschoppen hadden gevast en de Heer gebeden hen te laten weten welke gezinnen bezocht moesten worden, en de gezinnen werden dan verwittigd van het komende bezoek.

Als eerste bezochten wij een jonge, geslaagde zakenman met een lieve vrouw en kinderen. Hij was een leider in de kerk geweest maar had de geboden overtreden. De Geest des Heren sprak door middel van zijn dienstknechten en er kwamen tranen in ons aller ogen toen het echtpaar beloofde zich voor te bereiden om naar het huis des Heren te gaan, de prachtige nieuwe tempel in Guatemala, om voor eeuwig aan elkaar verze-geld te worden.

Nog maar twee weken geleden, tijdens een ringconferentie in Guadalajara (Mexico), bezocht ik drie gezinnen die levenslange vrienden zullen blijven. In het leven van al deze mensen zijn wonderen gebeurd. Tijdens een van die bezoeken werd een vader, die geen lid van de kerk was maar wiens vrouw en zeven zoons wel lid zijn en die de gewoonte had om een gift die overeenkomt met een volle tiende te schenken, gevraagd iemand aan te wijzen om in het gebed voor te gaan. Hij ging voorbij aan de algemene autoriteit, de ringpresident en de bisschop, en vroeg met liefde in zijn ogen aan zijn vrouw om het gebed uit te spreken. Wat een gouden ogenblik! Wat een eerbetoon aan haar liefde en geduld.

Diezelfde man kon die nacht niet slapen en de volgende morgen tijdens een vergadering met nieuwe bekeerlingen en pas teruggekeerde zendingen, gaf hij een prachtig getuigenis van het evangelie en beloofde dat hij binnen acht dagen gedoopt zou worden.

Het is geweldig om te zien hoe dienst-knechten des Heren, leiders en leden, zich erop voorbereiden om, als werktuigen in de hand des Heren en met behulp van zijn Geest, die gezinnen op te zoeken die afgeleid zijn of overtreding hebben begaan en nu minder actief zijn en dan de harten van die mensen raken. Ja, duizenden gezinnen keren terug tot de Heer. Zij hebben met liefde de uitnodiging om terug te keren ontvangen, hebben het nederige, liefdevolle verzoek „komt alstublieft terug” begrepen. Zij werden opgezocht door de dienstknechten des Heren, werden daarna bezocht door de Geest des Heren en zijn teruggebracht omdat zij zich het woord dat door de dienst-knechten des Heren is gesproken weer herin-neren.

Bij deze geïnspireerde bezoeken is het volgen mij geen enkele keer gebeurd dat het hart van de mensen niet geraakt is door het wonder van Gods onvoorwaardelijke liefde en door de belangstelling en liefde van de dienstknechten des Heren.

Wij geven onze vrienden die wij soms moeten missen in de kerk de verzekering van de liefde van de heer voor hen en wij bidden dat de Geest des Heren door ons tot

hen moge getuigen van die liefde van de Heer voor hen, ook van onze liefde, zodat zij verheugd weer terugkeren tot de kudde.

Nederig geef ik u mijn getuigenis dat onze leiders geïnspireerd worden en openbaringen ontvangen voor ons, dat het Boek van Mormon de ware bron van Christus' Geest voedt, en dat dit de ware, herstelde kerk van Jezus Christus op aarde is. En ik doe dit in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Mijn zoon en de uwe – allebei bijzonder

Ouderling Ted E. Brewerton
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Jij bent alles; wegens jou zijn de hemelen geschapen.”

Mijn gedachten vanmiddag zullen zijn in de vorm van een dialoog tussen mijzelf en mijn veertienjarige zoon, Michael, die bij ons in Argentinië woont. Ik ga erover spreken hoe belangrijk hij is en hoezeer de Heer en ik hem liefhebben. Hoewel ik mij met deze zo cruciale gedachten tot hem went, gelden ze evenzeer voor mijn zoon David, de oudste van mijn zes kinderen, of voor hun vier mooie zusters, mijn dochters Michelle, Andrea, Leanna en Lycia.

Vaders, zou u zich bij mij willen aansluiten en dezelfde gedachten willen delen alsof zij aan uw zoons en dochters waren gericht – gedachten die hun uitzonderlijke belangrijkheid in de ogen van onze Hemelse Vader weergeven?

Hallo, Michael. Jongen, je weet toch hoeveel vertrouwen ik in je heb en hoeveel ik van je houd, nietwaar? Ik wil proberen je te laten zien wie je bent en hoe ongelooflijk belangrijk je bent als letterlijke zoon van onze Vader in de hemel. President Harold B. Lee heeft eens gezegd dat het begripen van wie we zijn „van doorslaggevend belang” is, en dat we zonder deze kennis „de basis van een solide fundament om (ons) leven op te bouwen” ontberen. (Zie Conference Report, oktober 1973, blz. 5.)

Ten eerste, Mike, weten we door redeneren, aanschouwen en de indrukken van de Geest, dat de Heer een levende, volmaakte man is. Velen hebben Hem gezien, zoals bijvoorbeeld Adam, Henoeh, de broer van Jared, Abraham, Mozes, Joseph Smith, Isaak, Jakob, Set, Nefhi, Jesaja, Emen, Jozua, Manoach en zijn vrouw, Salomo, Sidney Rigdon, Alma, Moroni, Stefanus en Johannes. Alma zegt dat „velen, buitengewoon velen” Hem hebben gezien (Alma 13:12).

Er is nog een bewijs voor God: bij het spreken over de verschillende hemellichamen, zegt de Heer: „Iemand, die enige of het minste van deze heeft aanschouwd, heeft God in Zijn majesteit en macht werkzaam gezien” (LV 88:47). „De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk zijner handen” (Ps. 19:1).

Mike, laten we samen eens naar drie tafereleken kijken.

Tafereel 1. Wat we het eerst voor ons zien, Michael, is ons zonnestelsel: onze zon, samen met de aarde en de acht andere hemellichamen die eromheen draaien. We zien wetmatigheid, schoonheid, orde en volmaking.

Tafereel 2. In dit volgende tafereel, Michael, zien we ditzelfde zonnestelsel op zijn plaats in onze melkweg. Wij staan verbaasd over de ordelijkheid en de opstelling ervan. Onze planeten zijn zo klein, dat we ze hier niet kunnen ontwaren, maar de zon en haar negen planeten zijn één van die stralende hemelbollen die op ongeveer tweederde van het traject vanuit het midden is gelegen, ofwel zo’n 30000 lichtjaren van het midden van de melkweg verwijderd. Onze planeten draaien om de zon heen; de zon zelf beschrijft een cirkelvormige baan met een snelheid van ruim 200 kilometer per seconde, maar ondanks die snelheid, Mike, doet ze er tweehonderd miljard jaar over om één keer een complete baan door de melkweg heen te beschrijven. Dit, ons melkwegstelsel tellt ongeveer tweehonderd miljard stralende zonnen en is honderdthonderd lichtjaren breed.

Tafereel 3. In dit volgende tafereel, Michael, zien we hoe onze melkweg slechts één van de melkwegen in de ruimte is. Weet je, Mike, er wordt voorzichtig geschat dat er tien

miljard sterrenstelsels zijn zoals deze melkwegen. Onbegrijpelijk? Nou en of! We zijn al ver boven ons voorstellingsvermogen uitgestegen.

Wat is een miljard, Michael? Inderdaad – duizend miljoen.

En welke omschrijving kun je geven van een miljoen? Ja, juist; je zegt dat een miljoen lijkt alsof je moeder je tien jaar lang iedere dag 274 keer zegt je kamer op te ruimen.

Hoe snel plant licht zich voort, Mike? Ja, goed: met 186000 kilometer per seconde. Hou nu eens je linkervuist omhoog alsof die de aarde is. Bewege nu je rechter vingersvinger er heel vlug omheen. Als dat je zeven keer in één seconde lukt, heb je laten zien hoe snel licht zich om de aarde heen voortplant.

Vanaf de aarde heeft licht ongeveer acht minuten nodig om de zon te bereiken, en net iets meer dan één seconde om de maan te bereiken. Stel je eens voor hoe ver licht zich zou kunnen voortplanten in één dag van 86400 seconden. Tjongel! En dan in één jaar ... het gaat ons bevattingsvermogen te boven.

De Heer heeft gezegd: „En ontelbare werelden heb Ik geschapen, en ook deze heb Ik voor Mijn eigen oogmerk geschapen; en Ik schiep ze door de Zoon, Die Mijn Eniggeborene is.

„En de Here God sprak tot Mozes, zeggende: De hemelen zijn vele, en ze zijn ontelbaar voor de mens; doch bij Mij zijn ze geteld, want ze zijn de Mijne” (Moz. 1:33, 37).

En verder zei Hij:

„En indien het mogelijk ware, dat de mens de stofdeeltjes der aarde kon tellen, ja, de miljoenen werelden zo als deze, zou het geen begin vormen van het aantal Uwer scheppingen” (Moz. 7:39).

Is dat niet opwindend, Mike?

Uit *The Amazing Universe* lezen we: „Met het toenemen van onze kennis, blijft de sterrenkundige alsmar zoeken naar het antwoord op de diepzinngste vragen van het mensdom: ‘Wat is het grote doel van het heelal? Hoe is het tot stand gekomen? Hoe zijn wij hier beland? Zijn wij de enigen?’” (*National Geographic*, blz. 10.)

Verder lezen we: „Het is voor een gevoelig mens onmogelijk de sterrenlucht te aanschouwen zonder dat er zich gedachten aan de schepping en de eeuwigheid aan hem opdringen.” (*The Amazing Universe*, blz. 166.) „Een kolossaal groot, ellipsvormig melkwegstelsel kan meer dan tien triljoen sterren bevatten en een diameter van 300000 lichtjaren hebben. De *oneindige uitgestrektheid van dergelijke stelsels duidt op eeuwige eigenschappen van bestendigheid en voorspelbaarheid.* (*The Amazing Universe*, blz. 134; cursivering toegevoegd.) Je ziet, Mike, dat ook de wetenschappelijke wereld het bewijs van een opperwezen ziet.

En jij, Michael, ben jij, één enkel mens,

vergeleken met dit reusachtige, ordelijke scheppingswerk, van enig belang? De Schriften zeggen:

„Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt:

„Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het menskind, dat Gij naar hem omziet?

„Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond.

„Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd“ (Ps. 8:4-7).

Ja, jij, Michael, bent *alles*; *wegens jou* zijn de hemelen geschapen.

Mike, er is een waarheid die je moet kennen: dat God weet wie je bent en wat je kunt worden. Hij weet waar je bent en wat Hij van je verwacht. Jij, Michael, bent Gods zoon, en als zodanig erfgenaam van alles wat Hij bezit. Zijn grote doel is het tot stand brengen van *jouw* onsterfelijkheid en eeuwige leven. Jij bent het belangrijkste wat er bestaat – zijn belangrijkste schepping. Daarom moeten wij de baas zijn over onszelf en onszelf beheersen, en niet beheerst worden door een of andere gewoonte of door een ander mens. Wij moeten steunverleners, niet steunzoekers zijn. Streef naar de sterren.

Mike, met de hulp van de Heer zijn je mogelijkheden onbegrensd. Laten wij het volmaakte voorbeeld van de Meester, onze Zaligmaker, volgen. Het is niet moeilijk om hoop te hebben: „Hoop is het machtigste wapen in het geestelijke arsenaal van de jeugd.“ (*Royal Bank Newsletter*, deel 66, nr. 6.)

De zon is *onze* ster, voor ons de enige bron van licht en energie. Zij maakt het leven voor ons mogelijk.

Een ster – een bijzondere. Alleen al in ons eigen sterrenstelsel zijn er ongeveer 200 miljard van die fonkelende hemellichamen, ofwel zonnen, en er zijn meer dan tien miljard sterrenstelsels; en toch is een van die zonnen een bijzondere. Jij, Michael, bent zoals een zon – een bijzondere.

Jezus, de Verlosser, bekleedde geen openbaar ambt, maar toch bepaalde Hij de geschiedenis van de wereld. Hij wil je doen begrijpen dat jij een bijzonder *iemand* behoort te zijn, want *jij* hebt het vermogen dingen te laten gebeuren.

Ik zal je een waar verhaal vertellen over een eenvoudige ervaring van een negentienjarige jongen, die een bijzonder *iemand* werd. Naarmate de Heer Hem als zijn werktuig aanwendde, werd hij grootgemaakt en beschikte hij over geweldige krachten die

zijn natuurlijke vermogens te boven gingen. Er was een negentienjarige bewonderaar van Joseph Smith, Philemon Merrill, die samen met andere trouwe volgelingen was gekomen om hun profet uit de handen van de sheriffs Reynolds en Wilson te redden. Op de terugweg naar Nauvoo rustte het gezelschap een poosje uit „in een klein bos.“ Een van de advocaten van de sheriff en de ontvoerders scheidte op over zijn worstelkunst en wedde dat hij wie dan ook uit de staat Illinois op de grond kon krijgen. Stephen Markham, een van Josephs lijfwachten, een beer van een vent die tevens een ervaren worstelaar was, nam de uitdaging aan. De opschepper wierp Stephen op de grond, waarop de vijand van de profet een honend geloei lieten horen.

Toen het honen aanhield, wendde Joseph Smith zich tot de jonge Philemon Merrill en zei: „Sta op en werp die man neer.“

De jongen stond op het punt te weigeren en zich te verontschuldigen door te zeggen dat hij geen worstelaar was, maar de blik in de ogen van de profet bracht hem tot zwijgen. „Hij stond op met de kracht van een Simson.“ Philemon „hief zijn armen op“ en liet de advocaat kiezen welke hand hij wilde gebruiken.

„De man koos de linkerkant met zijn rechterhand onder,“ hetgeen hem een uitgesproken voordeel bood. Philemons vrienden protesteerden, maar de jonge Philemon had zo’n vertrouwen in de woorden van de profet, dat het hem weinig uitmaakte welk voordeel zijn tegenstander had. Toen zij begonnen te worstelen, gaf Joseph hem de opdracht: „Philemon, wanneer ik tot drie tel, *werp je hem omver!*“

„Gelijk nadat het woordje drie uit Josephs mond was gekomen, gooide Philemon Merrill de advocaat met de kracht van een reus over zijn linkerschouder, waarna deze met zijn hoofd op de grond viel.“

Geen wonder dat er staat dat „de tegenstanders van de profet met stonhede geslagen waren, en dat er de verdere reis geen voorstellen meer werden gedaan om eens een beetje te worstelen“. (Zie George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Classics in Mormon Literature, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986, blz. 450-451).

Hier is nog een voorbeeld van een bijzonder *iemand*, Michael.

John Taylor vertelt in zijn boek *The Gospel Kingdom* hoe die ene door de Geest wordt grootgemaakt en buitengewone dingen *laat* gebeuren:

„Enige jaren geleden werden wij in Far West geconfronteerd met een bende met kwade bedoelingen, die zich opmaakte om ons aan te vallen. . . Er was één knaap die onze mensen de opdracht toeriep zich terug te trekken. Zodra Joseph dit hoorde, riep hij uit: „Terugtrekken! Waarheen moeten we

ons in Godsnaam terugtrekken?' Vervolgens voerde hij ons naar de prairie, keerde zich met zijn gezicht naar de bende en stelde ons op. Voor we het wisten, kwam er iemand met een witte vlag op ons af. . .

„Onze leider, Joseph Smith, stuurde deze man met de volgende boodschap terug: 'Zeg uw generaal zijn troepen terug te trekken of ik stuur ze naar de hel.' Ik vond dat wel moedig, gezien het feit dat wij met tweehonderd waren tegen hun vijfhonderd. Maar zij dachten dat wij met meer waren dan eigenlijk het geval was. Het kan zijn dat ons aantal in hun ogen groter was gemaakt. Hoe dan ook, zij namen de boodschap ter harte en dropen af. . . De Heer is in staat met hele eenvoudige middelen voor zijn volk te zorgen en het te redden, maar het moet zijn onvoorwaardelijke geloof en vertrouwen in Hem stellen." (Gospel Kingdom, sel. G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1964, blz. 354-355.)

Nog een voorbeeld van een bijzonder iemand.

Ik citeer nu ouderling James E Talmage, toenmalig lid van het Quorum der Twaalf: „Wat is de mens (ofwel, zou ik eraan toe willen voegen, wat is Michael Brewster) in dit eindeloze decor van een dermate verheven pracht? Ik zeg u: op dit moment potentieel, later in werkelijkheid, is hij (ofwel Michael) groter, grootser en kostbaarder volgens Gods maatstaven, dan alle planeten en zonnen in de ruimte. Te zijnen behoeve werden zij geschapen; zij zijn het werk van Gods hand; de mens is zijn zoon. In deze wereld is de mens over enkele dingen heerschappij gegeven; hij heeft het voorrecht opperheerschappij over vele dingen te verkrijgen." (9 augustus, 1931.)

Met uitzondering van de paar jaar dat de Heiland de aarde met zijn aanwezigheid vereerde, Mike, is dit de meest spannende tijd om te leven. Wij hebben het evangelie in zijn volheid, zoveel profetieën worden in deze tijd vervuld en er wordt zoveel geschiedenis gemaakt. En jij bent een belangrijk onderdeel van dat alles.

Michael, ik wil je mijn ware gevoelens over de kerk kenbaar maken. Dankzij de Geest weet ik op een onmiskenbare en onuitwisbare manier, dat Jezus onze Verlosser is.

Hij leeft, evenals zijn Vader. Hij is de levende Zoon van een levende God. President Benson en het Eerste Presidium zijn zijn levende dienstknechten door wie zijn wil aan de gehele wereld wordt gegeven. Let op hen, Mike, luister naar hen, volg hen. Dit is de enige kerk van Jezus Christus op aarde, Michael, en jij bent even belangrijk als welk mens dan ook in onze gehele geschiedenis. Je bent van oneindig grote waarde. Ik hou van je, jongen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij verkondigen het evangelie

Ouderling M. Russell Ballard
van de Raad der Twaalf Apostelen

„Wanneer wij bereid zijn om de leiding des Heren te vragen, wanneer wij Hem volkomen vertrouwen, zal Hij ons zegenen en laten weten wat wij moeten doen en hoe wij verder moeten gaan.”

De profeet werd dikwijls verzocht de Heer te vragen wat mensen moesten doen. In het geval van John Whitmer, zei de Heer: „En zie, nu zeg ik u, dat, wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen, zodat gij met hen in het koninkrijk Mijns Vaders zult kunnen rusten" (LV 15:6).

Jezus gaf zijn discipelen herhaaldelijk de opdracht het evangelie aan iedere levende ziel te prediken. Zij die zouden geloven moesten gedoopt worden in zijn naam en lid worden van zijn kerk. Na veertig dagen lang gevestigd te hebben en na door de satan verzocht te zijn begon ook Jezus te prediken: „Van toen aan begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.

„Toen Hij nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andrés, diens broeder, een net in zee werpen, want zij waren vissers.

„En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken. Zij nu

lieten terstond hun netten liggen en volgden Hen.

„En Hij trok rond in geheel Galilea en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk" (Matt. 4:17-20, 23).

Met liefhebbend geduld, leerde Jezus zijn discipelen en vooral zijn twaalf apostelen, het koninkrijk Gods te prediken (zie Luc. 9:2). Na zijn 3-jarige bediening, die bekoord werd door de verzoening en zijn glorierijke opstanding, verzamelde Jezus zijn discipelen in Galilea.

„En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op (de) aarde.

„Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

„En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld" (Matt. 28:18-20).

Deze opdracht was duidelijk. Toen Petrus, de eerste apostel, hem eindelijk begreep, werd hij een machtige leider. Op de Pinksterdag stond Petrus bijvoorbeeld „met de elven op, en hij verliet zijn stem en sprak hen toe: Gij Diden. . . Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. . . Dus moet ook het ganse huis Israël zeker weten, dat God Hem òn tot Here òn tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt.

„Toen zij dit hoorden, werden zij diep in hun hart getroffen, en zij zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, mannen broeders?

„En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

„Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd." (Hand. 2:14, 32, 36-38, 41.)

Toen de Heer dit werelddeel bezocht, trad Nephi voorwaarts en boog zich voor de Heer.

„En de Here gebod hem op te staan. En hij richtte zich op en stond vóór Hem.

„En de Here zeide tot hem: Ik geef u macht om dit volk te dopen, wanneer Ik andermaal ten hemel ben gevaren.

„En de Here riep ook anderen, en sprak evenzo tot hen; en Hij gaf hun macht om te dopen” (3 Ne. 11:20–22).

Tot alle volken door de eeuwen heen is zijn boodschap dezelfde gebleven: „Predikt het evangelie van het koninkrijk” (zie Luc. 9:21).

Het Eerste Presidium heeft gezegd dat een van de drievoudige taken van de kerk het verkondigen van het evangelie is. Als wij deze opdracht aanvaarden, behoren wij bereid te zijn onze inspanningen te richten op het brengen van zielen tot de Heer op voorwaarde van bekering.

Twee jaar geleden heb ik reeds over dit onderwerp gesproken, en ik blijf vinden dat het erg nodig is dat wij elkander voortdurend aan onze verantwoordelijkheid herinneren om de boodschap van de herstelling met anderen te delen.

Dikwijls horen wij leden zeggen: „Ik weet dat ik het evangelie met anderen moet delen, maar ik weet niet hoe ik het moet doen. Misschien kunnen de volgende succesverhalen u daarbij helpen. Het volgende overkwam leden die geloof hadden en enkele eenvoudige stappen volgden zoals een datum bepalen waarop iemand voorbereid zou kunnen worden om door de zendelingen onderwezen te worden.

Uit Engeland:

De drie meest recente leden van de Raad der Twaalf (v.l.n.r.): Ouderling Joseph B. Wirthlin, ouderling M. Russell Ballard en ouderling Dallin H. Oaks.

„Als gemeentepresident besloot ik eens onze hele gemeenschap uit te nodigen met ons te vasten en een vastengave te geven voor de mensen in Ethiopië. Ik liet 4000 folders drukken en wij bezorgden ze aan alle huizen in onze stad.

„Een van de folders werd afgegeven aan een niet-lid, en zijn vrouw besloot aan onze actie mee te doen. Het was de naam van de kerk die hun het eerst opviel.

„De echtgenoot kwam naar de kapel met de vastengave en ik trof hem daar. Ik liet hem ons kerkgebouw zien, gaf hem mijn getuigenis en nodigde hem uit zondag naar de dienst te komen. Hij kwam en ik stelde hem voor aan onze zendelingen, die een afspraak maakten om hem thuis op te zoeken.

„Het was mijn voorrecht om, samen met hen, het gezin enkele malen te bezoeken en te onderwijzen en ik ontwikkelde een nauwe band met hen.

„Op 2 maart 's avonds, de avond voor de datum die mij als doel had gesteld, doopte ik de vrouw. Haar man zal spoedig volgen evenals hun dochter.

„Dankzij deze familie hebben wij nog andere gezinnen ontmoet die nu onderwezen worden. Wat mijn vrouw en ik betreft wij hebben ons weer een datum als doel gesteld!”

Uit Oregon:

„Ik stelde een datum vast over iets minder dan twee maanden en vroeg om leiding in al mijn dagelijkse gebeden, en ik vastte om mijn doel niet uit het oog te verliezen.

Mijn datum kwam en ging en ik voelde mij nogal schuldig. Maar een week later kreeg ik een boodschap van een oude schoolvriend waarin hij mij vroeg hem eens op te bellen.

Ik belde hem op en nodigde hem voor die avond uit. Mijn vriend ging met mij mee om een paar pizza's te halen en onderweg vertelde ik hem dat ik lid was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij was geïnteresseerd, dus vertelde ik hem over enkele van de vele zegeningen die ik had ontvangen. Ik vroeg hem de volgende zondag met mij mee te gaan naar de kerk, en dat deed hij.

„Vanaf het begin aanvaardde hij alles. Wij nodigden hem uit zich te laten dopen. Maar hij wilde niets overijld doen. Ik kreeg toen de ingeving om uit het Boek van Mormon de woorden die Alma aan de wateren van Mormon gebruikte voor te lezen. Terwijl ik hem zo de verzen uit Mosiah 18 voorlas, stopte ik even na elke vraag die Alma stelde en vroeg hem of hij ook bereid was dat te doen. Hij antwoordde ja op alle vragen. Toen las ik hem vers 10 voor en vroeg hem: „Wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt?”

„Hij keek mij aan en zei: 'Je hebt gelijk, er is niets waarop ik zou moeten wachten.' Wij stelden een datum vast en ik doopte hem en bevestigde hem als lid van de kerk.”

Uit Florida:

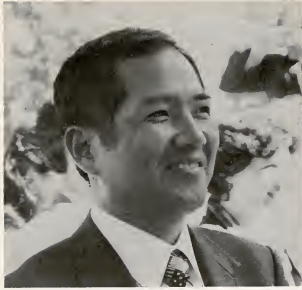
„Toen ik in gebed neerknielde, sprak ik mijn oprechte wens uit het evangelie te iemand te mogen delen en ik vroeg mijn Hemelse Vader iemand naar mij toe te sturen.

„De volgende morgen klopte er iemand aan de deur en het was een buurvrouw, die een pan van mij wilde lenen. Hoewel zij al enige tijd naast ons woonde, hadden wij weinig contact met elkaar gehad. Twee dagen later kwam zij met haar man bij ons op bezoek. Tijdens ons gesprek vertelde zij dat zij op zoek geweest waren naar een kerk. Ik vertelde haar dat mijn man en ik ook eens op zoek waren geweest en dat onze kerk aan al onze behoeften had voldaan. Wij nodigden ze uit de volgende zondag mee naar de kerk te gaan, en zij namen de uitnodiging gretig aan. Daarna vroegen wij ze of zij geïnteresseerd zouden zijn de lessen van de zendelingen bij ons thuis te ontvangen. Zij waren inderdaad geïnteresseerd.

„Op eerste Kerstdag doopte mijn man ze en bevestigde ze als lid van de kerk. Het zijn zulke goede leden geworden dat zij een groot voorbeeld zijn voor allen. Zij zien uit naar de dag waarop zij en hun dochtertje in de tempel aan elkaar verzegeld kunnen worden voor tijd en eeuwigheid.”

Vanuit het verre Buenos Aires:

„In onze gezinsgebeden begonnen wij namen te noemen van mensen die nog geen lid van de kerk waren. Mijn kinderen baden voor hen. Onze gebeden werden anders. Wij waren onze houding tegenover zendingswerk aan het veranderen en in plaats van maar te wachten op gelegenheden om het evangelie met anderen te delen vroegen

wij de Heer bepaalde mensen voor te bereiden om de lessen te ontvangen.

„Wij hebben nu reeds een persoon in de kerk zien komen en deze is echt actief. Drie andere gezinnen, die uitgekozen werden met de hulp des Heren, hebben de derde zendelingenles gekregen. Allen zijn al minstens twee keer naar de kerk geweest. Allen zijn al bij ons op bezoek geweest. Wij proberen vriendschap met ze te sluiten en moedigen ze aan. Zij krijgen zo de kans het evangelie te aanvaarden of te verwerpen.”

Mijn broeders en zusters, van de ervaringen van deze mensen en vele anderen, leren wij dat wij de zaligmakende verordeningen aan anderen kunnen geven wanneer wij de Heer toestaan ons te helpen met iemand die wij kennen en liefhebben. Anderen deelgenoot te maken van onze gevoels jeggens God en ons geloof zou gemakkelijk moeten zijn omdat de meeste heiligen der laatste dagen liefhebbende mensen zijn die graag wat zij hebben met anderen delen en vertrouwen stellen in anderen. Wanneer wij een goede band met anderen hebben kunnen wij in het algemeen met de hulp des Heren rustig verder gaan met onze vriendschap en onze vrienden uitnodigen meer over de kerk te leren.

Er zijn vele manieren waarop het evangelie met anderen gedeeld kan worden. Ik weet dat de volgende vier eenvoudige stappen u zullen helpen in uw pogingen mensen te vinden waarmee u het evangelie kunt delen omdat vele leden ze gebruikt hebben en er succes mee gehad hebben.

Stap één: Stel met een gebed in uw hart een datum vast waarop u iemand zal hebben die bereid zal zijn het evangelie aan te horen. Wij moeten ergens beginnen en deze eenvoudige geloofsdaad van onze kant zal ons motiveren. Maak u geen zorgen als u nog niet iemand in gedachte hebt. Laat de Heer u helpen.

Stap twee: Kies met een gebed in uw hart iemand uit die u al kent, iemand met wie u het evangelie al besproken hebt, of iemand aan wie u al eerder een Boek van Mormon of andere boeken van de kerk gegeven hebt, of

die al eens met u naar de kerk geweest is.

Stap drie: Stel uw bisschop, uw zendingsleider van de wijk of de gemeente en de zendelingen op de hoogte van de datum en uw plannen. Zij zullen u helpen.

De belangrijkste stap is *stap vier*: Nodig uw vriend met de hulp van de Geest uit de lessen van de zendelingen te volgen. Deze stap, een uitnodiging om het evangelie aan te horen, vereist het meeste geloof – geloof om te doen wat de Heilige Geest u instuistert.

Sprekend over geloof en het redden van zielen, moet ik eraan toevoegen dat wanneer de Geest aanwezig is, mensen niet bedieldigd zullen zijn wanneer u uw gevoels uitspraak over het evangelie. Door met een gebed in uw hart deze stappen te volgen, zal u uw geloof in daden omzetten.

Er zijn vele manieren waarop u iemand kunt voorbereiden om de Geest te voelen. Een paar voorbeelden: geef uw getuigenis, bid samen, lees de Schriften, geef een Boek van Mormon, vertel een geestelijke belevenis, neem uw vriend mee naar de kerk, laat een film zien of laat een bandje horen over het evangelie en bespreek deze met hem. En natuurlijk zullen deze stappen en beginselen ook werken wanneer wij ze gebruiken om inactieve leden van de kerk uit te nodigen terug te komen en weer actief te worden.

In afdeling vijftig van de Leer en Verbonden, wordt ons verzekerd „dat hij, die het woord door de Geest der waarheid ontvangt, het ontvangt, zoals het door de Geest der waarheid wordt gepredikt.

„Daarom begrijpen hij, die predikt, en hij, die ontvangt, elkander en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen” (LV 50:21–22).

De sleutel tot succes in het brengen van zielen tot Christus is te handelen wanneer u de Geest voelt en aanvoelt dat dat ook het geval is met uw vriend.

Vergeet het niet, broeders en zusters, door ons geloof, ons vertrouwen in de Heer, en onze goede werken, kunnen wij vele zielen tot de Heer brengen. Wij zullen dan de zegening ontvangen dat wij met hen in het koninkrijk van onze Vader kunnen leven.

Kort na de dood van zuster LeGrand Richards, kreeg ik de opdracht om als junior metgezel met ouderling Richards mee te gaan om de Ring Atlanta Georgia op te richten. Toen wij naar zijn geliefde zuidelijke staten zending vloegen, zei hij tegen mij: „Broeder Ballard, ik ben niet bang om te sterven, het enige waar ik mij zorgen over maak, is of ik Mommy daar wel zal kunnen vinden.”

Ik had toen de ingeving om tegen ouderling Richards te zeggen dat dat in zijn geval wel eens echt een probleem zou kunnen zijn. Hij was direct een en al oor. Hij keek mij recht aan en zei: „Wat bedoelt u daarmee?”

Ik had moeite mijn ontroering meester te blijven en antwoordde deze grote zending: „Ouderling Richards, als u sterft, zullen er zoveel mensen u willen begroeten omdat u ze tot het evangelie hebt gebracht, dat het wel eens moeilijk voor u zou kunnen zijn Mommy in die menigte te ontdekken.” Zijn reactie was: „O, bedoe! je het zo.”

Wij zouden ons allemaal wel eens kunnen afvragen, wie zal daar zijn om ons te begroeten?

O, dat ik de macht zou hebben uw hart te raken zodat u het geloof zou hebben om deze eenvoudige stappen te nemen die het licht van het evangelie aan velen van onze Vaders kinderen zouden brengen. Hoe meer ik betrokken ben bij dit werk, hoe meer ik beseft dat satan u en mij zou willen doen geloven dat wij er niet in kunnen slagen het evangelie met anderen te delen. Hij liegt tegen ons. In feite is hij de vader van alle leugens. Luister niet naar hem. Luister naar de influisteringen van de Heilige Geest en handel dan in geloof en deel het evangelie met anderen.

Ik getuig tot u, mijn broeders en zusters, dat ik weet dat de Heer leeft. Ik weet dat wanneer wij bereid zijn om de leiding des Heren te vragen, wanneer wij Hem volkomen vertrouwen, Hij ons zal zegenen en laten weten wat wij moeten doen en hoe wij verder moeten gaan met dit prachtige werk om deze heerlijke boodschap met anderen te delen.

Wij stellen het op prijs wat u in het verleden hebt gedaan. De leiders van de kerk hebben er vertrouwen in dat de leden en de zendelingen van deze kerk te zamen meer kunnen doen om het koninkrijk Gods op te bouwen.

Dat de Heer u allen moge zegenen met steeds meer geloof om zijn werk voorwaarts te doen gaan, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De toetssteen van de Heer

President Howard W. Hunter

Waarnemend president van de Raad der Twaalf

„Hij zal onze toewijding aan Hem afmeten aan de manier waarop wij onze medemensen liefhebben en dienen.“

Het vaststellen van de zuiverheid van goud geschiedde in vroegere tijden door middel van een gladdé, zwarte kiezelsteen, die een toetssteen werd genoemd. Wanneer het goud eroverheen werd gekrast, kwam er een streep op de steen, die de goudsmid vervolgens vergeleek met de kleuren op een kaart die de verschillende gehalten aangaf. De streep was roder naarmate het kopergehalte hoger was, en geleer naarmate het goudgehalte hoger was. Met dit proces kon de zuiverheid van het goud vrij nauwkeurig worden aangetoond.

De methode om de zuiverheid van goud te toetsen was snel en doelmatig voor de meeste praktische doeleinden. De goudsmid echter die nog steeds aan de zuiverheid van het goud twijfelde, bediende zich van een nog nauwkeuriger toets waarmee vuur gemoeid was.

Ik geef u in overweging dat de Heer voor u en voor mij een toetssteen heeft bereid, een uiterlijke blijk van innerlijke navolging die onze getrouwheid aangeeft en het vuur dat ons te wachten staat zal overleven.

Op zekere dag, toen Jezus bezig was de mensen te onderwijzen, kwam er een wetgeleerde bij Hem, die de volgende vraag stelde: „Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?“

Jezus, de grote onderwijzer, antwoordde

de man – die kennelijk goed bekend was met de wet – met een wervervraag: „Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?“

En de man noemde kort en bondig de twee grootst geboden: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.“

Goedkeurend antwoordde Christus: „Doe dat en gij zult leven“ (Luc. 10:25–28). Het eeuwige leven, Gods leven, het leven dat wij nastreven, is in twee geboden geworteld. De Schriften zeggen: „Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.“ (Matt. 22:40.) Heb God lief en heb uw naaste lief. De twee gaan hand in hand; ze zijn onafscheidelijk. In de hoogste zin kunnen zij als synoniemen worden beschouwd. En het zijn geboden die ieder van ons in staat is na te leven.

Jezus' antwoord aan de wetgeleerde zou beschouwd kunnen worden als de

toetssteen van de Heer. Bij een andere gelegenheid zei Hij: „In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan“ (Matt. 25:40). Hij zal onze toewijding aan Hem afmeten aan de manier waarop wij onze medemensen liefhebben en dienen. Wat voor streep laten wij achter op de toetssteen van de Heer? Zijn wij werkelijk goede naasten? Laat de toetssteen zien dat wij 24–karaats zijn, of zit er nepgoud – pyriet – tussen?

Alsof hij zich wilde verontschuldigen voor het stellen van zulk een eenvoudige vraag aan de Meester, trachtte de wetgeleerde zich te rechtvaardigen door de verdere vraag: „En wie is mijn naaste?“ (Luc. 10:29.)

Wij behoren allemaal eeuwig dankbaar te zijn voor die vraag, want met het antwoord van de Heiland hebben wij een van zijn machtigste en meest gewaardeerde gelijknissen ontvangen, een gelijkenis die ieder van ons keer op keer heeft gelezen en gehoord:

„Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen.“

„Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.“

„Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.“

„Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.“

„En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en zij hette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

„En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis” (Luc. 10:30–35).

Toen vroeg Jezus de wetgeleerde: „Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?” (Luc. 10:36.) Daarmee reikt de Meester ons de toetssteen toe hoe een echte christen te zijn. En Hij verlangt dat onze streep erop gemeten wordt.

In de gelijkenis van Christus hadden zowel de priester als de Leviet de wet indachtig moeten zijn die luidde: „Als gij de ezel of het rund van uw broeder op de weg ziet neervallen, zult gij u aan de zorg daarvoor niet onttrekken; gij zult ze voorzeeker met hem weer ophelpen.” (Deut. 22.4.) En als dat voor een rund gold, hoeveel te meer moet men niet bereid zijn een broeder in nood de helpende hand te bieden. Maar, zoals ouderling James E. Talmage heeft geschreven: „Verontschuldigingen zijn gemakkelijk te vinden; zij zijn even gemakkelijk voor 't grijpen als onkruid langs de weg.” (Jezus de Christus, blz. 319.)

De Samaritaan gaf ons een voorbeeld van

zuivere christelijke liefde. Hij was met ontferming bewogen; hij ging naar de man toe die door de rovers was verwond en verbond zijn wonden. Hij bracht hem naar een herberg, verzorgde hem, betaalde voor hem en bood een verder bedrag aan als dat voor zijn verzorging nodig was. Dit is het verhaal van de liefde van een naaste voor zijn naaste.

Een oud axioma luidt dat iemand die „hellemaal in zichzelf opgaat, slechts een klein pakketje is.” Liefde ziet echter kans om kleine pakketjes groot te maken. De sleutel is het liefhebben van onze naaste, met inbegrip van de naaste die moeilijk lief te hebben is. We moeten goed bedenken dat hoewel wij kiezen wie onze vrienden zijn, God bepaald heeft dat iedereen onze naaste is. Liefde mag geen grenzen hebben; onze loyaliteiten mogen niet begrensd zijn. Christus heeft gezegd: „Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?” (Matt. 5:46.)

Joseph Smith schreef eens een brief aan de heiligen – die in het blad de *Messenger and Advocate* werd afgedrukt – over de noodzaak elkaar lief te hebben willen wij in Gods ogen gerechtvaardigd zijn. Hij schreef:

Geliefde broeders: – Het is een plicht die iedere heilige jegens zijn broeders overaltoedij behoort na te komen – om hen te allen tijde lief te hebben en hen voortdurend bij te

staan. Om voor God gerechtvaardigd te zijn moeten wij elkander liefhebben; wij moeten het kwade overwinnen; wij moeten de wesen en de weduwen in hun smart bezoeken, en onszelf onbesmet van de wereld bewaren: want dat zijn de deugden die uit de bron van zuivere godsdienst voortvloeien. Wanneer wij ons geloof versterken door iedere goede eigenschap die de kinderen van de gezegende Jezus siert ons eigen te maken, kunnen wij bidden wanneer het tijd is om te bidden; kunnen wij onze naaste liefhebben als onszelf, en getrouw zijn ondanks beproevingen, wetende dat de beloning van zulken groter is in het koninkrijk der hemelen. Wat een troost! Wat een vreugde! Laat mij het leven van de rechtvaardigen leiden, en laat dat mijn beloning zijn!” (*History of the Church*, deel 2, blz. 29.)

Die twee deugden, liefde en dienstbetoon, worden van ons gevergd willen wij goede naasten zijn en vrede in ons leven hebben. Stellig waren zij aanwezig in het hart van ouderling Willard Richards. Terwijl zij zich op de middag van de marteldood van Joseph en Hyrum in de gevangenis van Carthage bevonden, opperde de cipier dat zij veiliger zouden zijn in de cellen. Joseph wendde zich tot broeder Richards en vroeg: „Als wij de cel aangaan, gaat u dan met ons mee?”

Broeder Richards' antwoord getuigde van zijn liefde: „Broeder Joseph, u vroeg mij niet de rivier met u over te steken – u vroeg mij niet naar Carthage te komen – u vroeg mij niet u te vergezellen naar de gevangenis – en denkt u dat ik u nu in de steek laat? Maar ik zal u zeggen wat ik ga doen: als u veroordeeld wordt tot de dood door de strop voor 'verraad', dan hangen ze mij maar op en zult u vrijuit gaan.”

Het moet met de grootste ontroering geweest zijn dat Joseph antwoordde: „Maar dat kunt u niet doen.”

Waarop broeder Richards vastberaden zei: „En toch gebeurt het.” (Zie B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, deel 2, blz. 283.)

De proef van broeder Richards was misschien groter dan die de meesten van ons zullen ondergaan: de proef door vuur eerder dan de proef aan de hand van de toetssteen. Maar als het ons werd gevraagd, zouden we dan ons leven kunnen geven voor ons gezin? Onze vrienden? Onze medemens?

De toetssteen van barmhartigheid is een blijk van hoe wij als volgelingen zijn; het is een blijk van onze liefde voor God en voor elkaar. Zal onze streep zuiver goud aangeven, of zullen wij, net als de priester en de Leviet, aan de overzijde voorbijlopen?

Moge de Heer ons zegenen bij ons streven om ware volgelingen en goede naasten te zijn. Ik bid dat ieder van ons een barmhartige Samaritaan moge zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geestelijke gletsjerkloven

Ouderling David B. Haight
van de Raad der Twaalf Apostelen

„Stel jullie vertrouwen in Hem om de gletsjerkloven van zonde en het kwaad te kunnen vermijden. Hou vast aan de reddingslijn van het evangelie.”

Wat een inspirerend gezicht, dit reusachtige gehoor van een en al mannen en jongens! Ik kan me voorstellen hoe grootvaders, vaders, bisschoppen, diakenen, leraren en priesters bij elkaar zitten, sommige als families of als quorums; en ook full-time zendingen, studenten en nieuwe bekeerlingen – allen dragers van het heilige priesterschap Gods. En behalve dit gehoor in deze historische Salt Lake-tabernakel zijn er nog honderden andere groepen priesterschapsdragers, die gespannen zitten te wachten op bemoediging en aanwijzingen van onze profeet en zijn voortreffelijke raadgevers.

Deze afgelopen zomer, bezocht Clarence Neslen jr. met zijn gezin het Jasper National Park, in Alberta (Canada). Ze genoten van het verkennen van de Columbia ijsvlakten en het springen over de kloven van de beroemde Athabasca-gletsjer. Het was een spannende ervaring, totdat de elfjarige Cannon, bij een poging om weer over een kloof heen te springen, uitgleed en erin viel, waar hij tussen de ijswanden klem kwam te zitten. Toen zijn vader naar beneden keek en zag hoe zijn zoon tien meter in de diepte

vastzat, nam zijn angst nog meer toe bij het ontwaren van een stroom ijszig water, die onder de kloof door vloeide.

Een aantal jongemannen die ook de gletsjer aan het verkennen waren, hoorden het hulpgeroep en kwamen aanrennen. Zij hadden een klein touw bij zich, maar beseften al vlug dat het niet sterk genoeg was om Cannon naar boven te halen. Als het brak, zou de jongen stellig in het woeste, ijskoude water vallen.

Zuster Neslen en nog anderen spoedden zich naar een nabijgelegen hut om hulp te halen. Het dichtstbijzijnde opzichterskamp was 120 kilometer verderop. Zij kregen echter over de telefoon te horen dat twee opzichters zich in de buurt van de ijsvlakte ophielden. Zodra dezen met de radio waren opgeroepen, spoedden zij zich naar de gletsjer toe om het reddingswerk te beginnen. De tijd drong. Er moest snel en doortastend worden opgetreden, en er werden stille gebeden opgezonden.

Broeder Neslen trachtte zijn zoon gerust te stellen en zijn angst te kalmeren. Onderzoekling begon een rol te spelen. Tijdens zijn val was Cannons hemd omhooggeschoven,

waardoor hij met zijn blote huid tegen de ijzige kloofwand werd gedrukt. Om zijn zoon bij bewustzijn te houden, riep de vader hem steeds toe om te blijven bidden, om zijn vingers en tenen te bewegen en zijn lievelingsliederen te zingen. Keer op keer zong Cannon: „Ik ben een kind van God, door Hem op aard' gebracht. Hij heeft mij met een veilig thuis, met ouders lief bedacht.” (*Zing maar mee*, B-76.) Allen werden versterkt door Cannons vertrouwen en vastberadenheid. Maar hij begon wel zwakker te worden. Zijn vader bleef hem verzekeren dat er hulp in aantocht was en dat zijn Hemelse Vader zijn gebeden zou verhoren.

De twee opzichters kwamen ter plekke. Er werden klimijzers in de ijswand gedreven en een met touwen omgordde opzichter werd naar beneden gelaten om Cannon te redderen. Hij kon echter niet bij de jongen komen, omdat de kloof te nauw werd. Hun enige kans was om de lus van een touw te laten zakken en te hopen dat Cannon voldoende alert was om die te pakken en daarna genoeg kracht zou hebben om zich vast te blijven grijpen terwijl ze hem naar boven trokken.

Broeder Neslen zond het vurigste gebed van zijn leven op. Hij smeekte de Heer het leven van zijn zoon te redden. Hij vertelt: „Er kwam een gevoel van kalme zekerheid in mijn hart, en ik wist dat het zou lukken.”

Inmiddels was Cannon bewusteloos geraakt. Toen zijn vader hem echter bemoedigend toe begon te roepen, kwam hij voldoende bij om met zijn stijve vingers het touw te grijpen. „Hou je met alle kracht vast!” riep zijn vader. Heel voorzichtig werd Cannon omhooggetrokken – centimeter voor centimeter, meter voor meter, totdat alle tien meter waren afgelegd. Toen hij eindelijk de veiligheid had bereikt, was hij bewusteloos. Zijn vingers waren op wonderbaarlijke wijze om het touw heen bevroren en moesten opengewerkt worden.

Cannon Neslen, de jongeman over wiens val in een gletsjerspleet werd verteld in de priesterschapsvergadering door ouderling David B. Haight.

Ouderling David B. Haight van de Raad der Twaalf begroet de leden.

Hij werd gelijk in dekens gewikkeld en ijlings naar de wachtende ziekenauto gebracht, maar er was te weinig warmte om zijn lichaamstemperatuur omhoog te brengen. Een van de ziekenbroeders deed zijn jas en hemd uit en hield Cannon tegen zijn blote lijf aangedrukt, zodat zijn eigen lichaamswarmte de jongen op temperatuur kon brengen. Langzaam reageerde Cannon op de liefdevolle zorg van zijn redders. De gebeden van alle aanwezigen waren verhoord.

De jonge Cannon Neslen, die pas tot diaken is geordend, is vanavond bij ons. Wij danken onze Vader in de hemel dat zijn leven werd gespaard. Maar hij werd voor een bepaald doel gespaard. Hij heeft zijn vader verteld dat hij, terwijl hij in het ijs klem zat, een troostende verzekering voelde dat hij gered zou worden. Hij weet dat God hem liefheeft en dat Hij een bijzondere zending voor hem heeft, die tijdens dit leven vervuld moet worden.

Net als Cannon Neslen, die per ongeluk in een gletsjerkloof viel, zijn sommige van uw vrienden – en misschien zelfs sommige van u – in een gletsjerkloof gegleden.

Geestelijke gletsjerkloven symboliseren de verleidingen en valstrikken waar teveel van onze jonge mensen op tragische wijze mee in contact komen: alcohol, met zijn wijnkoelers en bierfeesten, het gebruik van drugs en de afhankelijkheid ervan, pornografische films en videoclips, die vaak tot seksuele overtredingen voeren. Aan de rand van die onheilspellende kloven staan ouders en anderen die, met vurige gebeden, om hulp roepen. Net zoals Cannons vader, bidden ook zij dat hun zoons of dochters zich vast zullen grijpen aan de hun toegeworpen

reddingslijn. Hun liefde, alsmede de leringen van het evangelie en de zekerheid van de eeuwige zegeningen van de verzoening van de Heiland, zijn betrouwbare reddingslijnen die tot veiligheid voeren.

Jonge mensen zijn niet de enigen die in gletsjerkloven afglijden.

Een ringpresident vertelde mij onlangs hoe een alom gerespecteerd lid, die de nodige leidende functies in de kerk had bekleed, door een aantal zakenvrienden was overgehaald tot het gebruik van cocaïne. De mannen waren gedepimeerd; het ging slecht met hun bedrijf en zij zwichtten voor de verleiding van verdovende middelen.

Hij verkwistte \$18000 met de aanschaf van cocaïne, raakte zijn baan kwijt, veranderde van karakter en belandde tenslotte in het ziekenhuis. Door dit alles heen bleef zijn vrouw op haar post. Zij zocht werk en samen begonnen zij aan de worsteling om weer iets van zijn leven te maken. Zijn kerkvrienden hielpen hem aan een nieuwe baan.

Zijn verstand is ernstig aangetast en hij is nog steeds in zekere mate afhankelijk van bepaalde verdovende middelen. Zijn familie hoopt en bidt dat het hem zal lukken zich vast te blijven grijpen aan de reddingslijn.

Toen saten met zijn ontelbare schare op aarde nedergeworpen werd, werd hij „de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en om hen gevankelijk weg te voeren . . . allen, die niet naar Mijn stem zouden luisteren” (Moz. 4:4).

Eén van satans werkwijzen is om ons af te leiden en te verlokken, zodat wij onze ogen zullen afwenden van de gevaarlijke gletsjerkloven. Daar is hij zo goed in geslaagd, dat

velen de zonde niet meer als zodanig herkennen. Films, televisieprogramma's en tijdschriften hebben de zonde verheerlijkt tot hetgeen zij menen te zien als een volkomen aanvaardbare manier van leven: „(Ontucht), overspel, incest . . . het ene huwelijk na het andere, druggebruik, geweld en allerlei oplichterij worden vaak afgeschilderd als volkomen normaal; een maatschappij waarin zij die goed doen niet . . . worden beloond en zij die kwaad doen niet worden gestraft” zo is het gesteld door een schrijver in de *Los Angeles Times* (zie *Salt Lake Tribune*, 9 augustus 1986, blz. C-7).

Voorzeker leven wij in een tijd waarover Jesaja gesproken heeft, een tijd waarin mensen „het kwade goed noemen en het goede kwaad” (Jes. 5:20).

Als er onder u zijn die op de ijsvlakten in de buurt van gletsjerkloven wandelen, ziet u dan de waarschuwborden: „Gevaar – ga niet aan de rand staan”? Handel niet lichtvaardig met het kwaad. U zult het onderspit delven. Wij bidden dat u niet die enigszins arrogante houding van bepaalde mensen ten toon zult spreiden, die zeggen: „Daar ben ik wel tegen opgewassen!” of „Iedereen doet het toch!”

Een vriend van mij, die bij familie in een andere staat van ons land op bezoek was om het uitrekenen van de schooldiploma's bij te wonen, bemerkte dat enige leerlingen tabak pruimden. Toen hij zijn neef ernaar vroeg, antwoordde de jongeman: „O, dat doet iedereen!”

De neef van mijn vriend pruimde niet, maar hij veronderstelde wel dat de meeste jongens het wel deden. Zelfs op scholen waar in wezen slechts enkele leerlingen drugs, alcohol of tabak gebruiken, zijn zij die deze dingen niet doen van mening dat zij in de minderheid zijn.

Niet iedereen doet het. Hij doet het niet! En jij beïnvloedt je vrienden. En anderen kijken naar je. Jij draagt ertoe bij de norm vast te stellen.

Jongemannen, jullie vormen een koninklijk broederschap – niet omdat jullie beter zijn dan alle anderen – maar omdat de Heer jullie met bijzondere voorrechten en een bijzondere verantwoordelijkheid heeft gezegend.

Jullie zijn in het voorbestaan geordend om naar de aarde te komen in een tijd dat de volheid van het evangelie op aarde is. Jullie zijn in het voorbestaan geordend om zijn priesterschap te ontvangen. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Een ieder, die geroepen is om het evangelie aan de inwoners der wereld te verkondigen, was reeds voor dat doel in de grote raadsvergadering aangesteld vóór deze wereld bestond.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 333.)

Jij bent het bijzondere hulpmiddel van de Heer om het evangelie aan al zijn andere kin-

deren te leren. Jullie zijn anders dan andere tieners, die noch jullie kennis noch jullie verantwoordelijkheid bezitten. Jij bent een van zijn geestelijke zoons, die Hij heeft uitgekozen voor een bijzondere roeping. En wij weten dat Hij je liefheeft. Je hebt de gave van de Heilige Geest. Je bent in staat het goede van het kwade te onderscheiden. En met de macht van het priesterschap heb je de bevoegdheid om je Hemelse Vader te vertegenwoordigen. Welnu broeders, laten wij, die deze uitermate kostbare verantwoordelijkheid van het heilige priesterschap hebben ontvangen, „opstaan,” zoals vader Lehi het zei, en ons omgorden „met de wapenrusting der gerechtigheid” (zie 2 Ne. 1:23).

Om ons te helpen de valkuilen en kloven van het leven te vermijden, heeft de Heer gezorgd voor de reddingslijn, bestaande uit de heerlijke waarheden in de Schriften die, wanneer wij ons eraan vastgrijpen, ons in staat zullen stellen te ontsnappen aan zowel lichamelijk als geestelijk gevaar.

Het woord van wijsheid is ons gegeven zodat wij een helder verstand en een gezond lichaam zullen hebben; de bergrede om ons gevoelig te doen zijn voor elkaars behoeften; en de tien geboden – die door de vinger Gods in steen werden gegrift – om ons de zonde te verbieden. „Gij zult niet” heeft Hij gezegd.

Ik moedig ieder van u aan om vertrouwd te worden met de Schriften.

President Spencer W. Kimball las de Bijbel op zijn veertiende – alle 66 boeken en 1519 bladzijden. „Als ik het kon bij het licht van een carbidlamp,” zei hij, „dan kunnen jullie, die over elektrisch licht beschikken, het toch zeker doen.” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Bookcraft: Salt Lake City, 1982, blz. 131.)

President Kimball was een zeer bijzondere leraar voor ons allemaal. Hij beschikte niet over een auto of een fiets, maar moest wel iedere ochtend en iedere avond negen koeien melken.

Hij zei: „Ik dacht bij mezelf: 'Wat zoude van de tijd om hier maar te zitten op zo'n krukje. Misschien kan ik iets verzinnen om onder 't melken erbij te doen.'” Hij legde de Artikelen des geloofs naast hem op de grond en nam ze keer op keer door, totdat hij ze van buiten kende. Vervolgens herhaalde hij steeds de tien geboden, totdat hij die ook op kon zeggen. Daarna leerde hij belangrijke passages uit de Schriften, die op zending nuttig voor hem zouden zijn, uit zijn hoofd – en dat alles onder het melken van de koeien. Hij kon het zich niet permitteren tijd te verkwisten; hij had het nodige te doen met zijn leven. (Zie *Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 131.)

Het zou een heerlijk iets zijn als jullie jongemannen jullie tijd verstandig gebruikten door te leren over Gods wegen.

President Ezra Taft Benson heeft ieder van

ons de opdracht gegeven het Boek van Mormon te lezen – het nauwkeurigste van alle boeken op aarde en het fundament van ons geloof. Wij hebben begrepen dat duizenden jongemannen de opdracht hebben aangenomen en er nu mee bezig zijn.

Bij het verzegelen van de gouden platen werd de engel Moroni ertoe geïnspireerd toekomstige generaties – ons, dus – te beloven dat God, op bepaalde voorwaarden, de waarheid van die kroniek door de kracht van de Heilige Geest zou openbaren, en dat – luister goed – „gij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid van alle dingen kunt weten” (zie Moro. 10:4).

Denk jullie toch eens zo'n belofte in. Als jullie ernaar verlangen met een oprecht hart en met geloof in Christus, kunnen jullie alle dingen begrijpen.

Toen Jeffrey Holland, die nu president is van de Brigham Young University, bezig was zijn doctorsgraad in de filosofie te behalen aan een beroemde universiteit in het oosten van de Verenigde Staten, leerde hij een van de bibliothecarissen in de naslagbibliotheek, die hem weleens bij zijn onderzoek had geholpen, tamelijk goed kennen.

Op zekere dag zei hij: „Ilene, ik moet weten van hoeveel van de boeken hier in de universiteitsbibliotheek wordt beweerd dat zij door een engel overhandigd zijn.”

Zoals jullie je wel kunnen indenken, keek

Leden van de Raad der Twaalf zingen mee met een lofzang (v.l.n.r.): de ouderlingen Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell en Russell M. Nelson.

de bibliothecaresse hem bevreedt aan en zei: „Ik weet van geen enkel boek dat door engelen overhandigd is. Eventueel wel zwaarden of strijdwapens, maar boeken, nee.”

„Nou ja, zoek het eens voor me uit, wil je? Het zal misschien niet eenvoudig zijn, maar ik zou het toch graag willen weten.”

Plichtsgetrouw stelde de bibliothecaresse een onderzoek in onder de negen miljoen boeken die de bibliotheek telde. Een aantal dagen lang werd er niets van haar vernomen, maar op zekere dag verscheen ze met een brede glimlach en zei: „Meneer Holland, ik heb een boek voor u. Ik heb precies één boek gevonden dat, naar beweerd wordt, door een engel overhandigd werd,” en daarmee hield ze een paperback van het Boek van Mormon omhoog. „Zo,” luide broeder Hollands commentaar, „ik heb gehoord dat je zo'n boek voor een dollar kunt kopen.” „Lieve deugd,” antwoordde ze, „het boek van een engel voor één dollar! Je zou denken dat ze er meer voor zouden vragen, maar dan, waar zouden engelen het uit kunnen geven?” (Zie Pat Holland, Rede van de president bij de aanvang van het nieuwe studiejaar, Brigham Young University, 9 september 1986.)

Denk jullie eens in – er is één boek dat door een engel is overhandigd, en het leert jullie over jullie eeuwige redding. En ieder van jullie heeft zo'n waar boek!

Moge de Heer ieder van jullie zegenen in de kansen die jullie in het leven krijgen. Stel jullie vertrouwen in Hem om de gletsjerkloven van zonde en het kwaad te kunnen vermijden. Hou vast aan de reddingslijn van het evangelie. Jullie zijn in staat juiste keuzen te doen – de keuzen waarvan jullie in je hart weten dat ze jullie welzijn zullen bevorderen. Wij houden van jullie en getuigen van de waarachtigheid van het evangelie van Christus. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De presidenten van de kerk

Ouderling Joseph Anderson

Emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig

„Deze broeders waren en zijn ware profeten van de levende God.”

Ik voel mij vereerd mijn getuigenis te mogen geven aangaande mijn bekendheid met en betrekkingen tot de leiders van de kerk in de afgelopen zesenvijftig jaar.

Het grootste deel van mijn leven heb ik de profeten van God van dichtbij meegemaakt. In februari 1922 werd ik de secretaris van de toenmalige president van de kerk, president Heber J. Grant, een functie die ik bekleedde tot hij in 1945 overleed.

Gedurende de ambtstermijnen van zijn opvolgers, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith en Harold B. Lee, was ik secretaris van het Eerste Presidium; sinds 1970 ben ik werkzaam als algemene autoriteit, onder de presidenten Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee, Spencer W. Kimball en Ezra Taft Benson. Deze broeders zijn door de jaren heen gesteund door de kerk als profeten, zieners en openbaarders. Wanneer het evangelie op aarde is, zijn er profeten van God, mannen die het priesterschap van God dragen, door wie de Heer zijn wil bekendmaakt. Wat een heerlijke zegen is het om samen te mogen werken met profeten en hun medewerkers! Neem nu de huidige algemene autoriteiten. Ik kan tot u getuigen dat ze waarlijk mannen Gods zijn. Wanneer wij met deze mannen in quorumen andere vergaderingen bijeen zijn, is de Geest des Heren in rijke mate aanwezig; in

het bijzonder is dit het geval wanneer wij in de tempel vergaderen.

En de profeet Joseph Smith? Gelooft u dat hij een profeet was? Ik wil tot u getuigen dat hij misschien de grootste profeet was die ooit geleefd heeft, uitgezonderd natuurlijk de Heiland van de wereld. Hij gaf de wereld kennis aangaande de ware en levende God. Het was Joseph door wie de Heer de grootste van alle bedelingen inzette, namelijk de bedeling van de volheid der tijden. Johannes de Doper herstelde de sleutels van het Aäronisch priesterschap en Petrus, Jakobus en Johannes herstelden de sleutels van het Melchizeks priesterschap. Joseph zag de Vader en de Zoon, en ten tijde van de inwijding van de Kirtland-tempel verschenen Mozes, Elias en Elia aan hem en herstelden sleutels uit voorgaande bedelingen. Dit is de laatste bedeling, een tijd van voorbereiding op de glorieuze wederkomst van de Heer Jezus Christus. Joseph Smith ontving de sleutels voor het verkondigen van de boodschap van leven en zaligheid aan de levenden en de doden. Ik lees u een gedeelte voor uit de brief die Joseph Smith in 1842 aan de heer John Wentworth uit Chicago, schreef:

„Geen onheilige hand kan het werk van vooruitgang tegenhouden; vervolgingen mogen plaatsvinden, benden mogen zich verenigen, legers kunnen zich paraat houden, laster mag in diskrediet brengen, maar de waarheid Gods zal onversaagd voortgaan, in nobelheid, onafhankelijk, totdat ze in elk continent is doorgedrongen, een bezoek heeft gebracht aan alle windstreken, in elk land is verkondigd en heeft geklonken in ieder oor, totdat de oogmerken Gods zullen zijn bewerkstelligd en de Grote Jehova zal zeggen, dat het werk is volbracht.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.)

Zij die de profeet Joseph Smith hebben opgevolgd, ontvingen dezelfde sleutels, die ik net genoemd heb. Ieder van de algemene autoriteiten werd geroepen van Godswege, door profetie en door het opleggen der handen van hen die de autoriteit bezitten het evangelie te verkondigen en de verordeningen ervan te bedienen. Zij zijn door ordening bevoegd handelingen te verrichten die geen andere man op aarde kan doen.

President Lee heeft eens gezegd dat net zo als het water het zuiverst is aan de bron, het zuiverste woord van God, daar waar het het minst kans loopt vervuild te worden, vloeit van de lippen van de profeten, die in deze tijd geroepen zijn om Israël te leiden.

En wat een grote profeet is onze huidige president, Ezra Taft Benson, die samen met zijn raadgevers, de Raad der Twaalf, de andere algemene autoriteiten en de andere geïnspireerde leiders, leiding geeft aan het werk van God door inspiratie en openbaring van de Heer Jezus Christus, die onze Heiland en Verlosser is.

Ik ben in de gelukkige en gezegende omstandigheid geweest, dat ik vertrouwd heb kunnen raken met alle presidenten van de kerk.

In de tijd dat ik voor president Grant werkte, reisden we, bijvoorbeeld, vaak samen – bijgevolg brachten we, wanneer we per trein naar New York of andere plaatsen gingen, veel tijd door in een en dezelfde coupé, gewoonlijk een paar dagen achter elkaar.

President Grant werd een apostel in de dagen van John Taylor, die met de profeet Joseph Smith in de gevangenis van Carthage was ten tijde van zijn marteldood. President Grant kende Brigham Young, Orson Pratt,

Wilford Woodruff, Lorenzo Snow en anderen die dienden als apostel tijdens het leiderschap van Joseph Smith. President Grant maakte mij op verschillende gelegenheden deelgenoot van de getuigenissen en ervaringen van deze grote mannen, in het bijzonder met betrekking tot de profeet Joseph.

Tevens was het mijn voorrecht de notulen van alle vergaderingen van de algemene autoriteiten, die in de tempel gehouden werden, onder mijn hoede te krijgen, welke vergaderingen ik zelf als secretaris jarenlang genoteerd heb. Ja, ik heb al deze broeders in zekere zin gekend.

De Heiland zei in zijn gebed tot onze Hemelse Vader, vlak voor zijn kruisiging: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt“ (Joh. 17:3).

Deze broeders, aan wie ik refereerde, kennen God en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft.

Ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat de algemene autoriteiten ware profeten waren en zijn van de levende God en hebben gediend en dienen onder leiding van de Heer, die het hoofd van de kerk is. Ik zeg dit in de naam van onze Heer Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Joseph Anderson verlaat het podium na de priesterschapsvergadering te hebben toegesproken.

Het draait om moed

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

*„Laten we de moed hebben wereldse opvattingen te trotseren,
laten we de moed hebben voor onze principes uit te komen.“*

De tabernakel op Temple Square is vanavond volgestroomd met dragers van het priesterschap, zij bezetten de hiernaast gelegen Assembly Hall en zijn samengekomen in kerkgebouwen en aula's, in grootte variërend van het immense Marriott Center van de Brigham Young University tot het kleinste kerkgebouw hier mijlener vandaan. U allen bent gekomen om te worden gesticht, om te worden geïnspireerd, om instructies te ontvangen. Een favoriete kreet van mijn negenjarig kleindochtertje omschrijft de verantwoordelijkheid die kleef aan het spreken tot een dergelijk overvuldigend gehoor: *awesome* (ontzagwekkend).

Ik zoek uw gebed, ik vraag om uw geloof, ik smeeke onze Hemelse Vader om dat nobele gegeven van moed, want ik weet dat *het om moed draait!*

Deze waarheid drong zich zo'n eenendertig jaar geleden op een niet mis te verstane en dramatische wijze aan mij op. Ik was toen bisschop. De algemene bijeenkomst van onze ringconferentie werd op dat moment gehouden in de Assembly Hall. Ons ringpresidium zou worden gereorganiseerd. De Aäronische priesterschap, dus ook de leden van de bisschappen, zorgde voor de muzikale omlijsting van de conferentie. Nadat wij onze eerste bijdrage hadden beëindigd, ging

president Joseph Fielding Smith, onze zoekende autoriteit op deze ringconferentie, naar het spreekgestoelte om het nieuwe ringpresidium ter steunverlening voor te stellen. Ik ben er zeker van dat de andere leden van het ringpresidium op de hoogte waren gesteld van hun roeping, maar ik was dat niet. Na mijn naam te hebben voorgelezen, vervolgde president Smith met de woorden: „Als broeder Monson wil reageren op deze roeping, horen we dat graag van hem.“

Staannde voor het spreekgestoelte en stand over de zee van gezichten, dacht ik aan het lied dat we zojuist hadden gezongen; de titel ervan luidde: „Heb de moed, mijn jongen, om nee te zeggen.“ Die dag koos ik de lijfspreuk: „Heb de moed, mijn jongen, om ja te zeggen.“

Het leven gaat niet over een snelweg, vrij van obstakels, valkuilen en hinderlagen. Het is eerder een pad, gemarkeerd door splitsingen en afslagen. Constant moeten we beslissingen nemen. Om wijze beslissingen te kunnen nemen is er moed nodig: de moed om *nee* te zeggen, de moed om *ja* te zeggen. Beslissingen om onze bestemming te bepalen.

We worden allen constant geconfronteerd met die roep om moed. Het is altijd zo geweest, en het zal altijd zo blijven. De slagvelden getuigen van daden van moed. Sommigen zijn afgedrukt op de bladzijden van boeken of staan op filmrollen, terwijl andere onuitwisbaar in het hart van mensen zijn gegrift.

De moed van een militair leider werd tijdens de Amerikaanse burgeroorlog vastgelegd door een jonge infanterist, gekleed in het uniform van de Zuidelijken. Hij beschrijft de invloed van generaal J. E. B. Stuart met de volgende woorden: „Op een kritieke moment in de strijd leidde hij zijn paard over de borstweringen naar onze compagnie. Ter hoogte van onze brigade gekomen, overstemde hij de aanmoedigingen van onze manschappen, gebarend naar de stellingen van de vijand, met de kreet: 'Voorwaarts, mannen, voorwaarts. Volg mij!'“

„De mannen werden vervuld met enthousiasme. Moedig en vastberaden kwamen zij

uit hun stellingen en volgden hem als een razende stortvloed. De stellingen van de vijand werden veroverd en bezet.“ (Emery M. Thomas, *Bold Dragoon: The Life of J. E. B. Stuart*).

Tijden daarvoor, in een land vier hie vandaan, deed een andere leider hetzelfde appèl: „Volg Mij“ (Matt. 4:19). Hij was geen generaal in oorlog, nee, Hij was de Vrededorst, de Zoon van God. Zij, die Hem toen volgden en zij, die Hem nu volgen, behalen een veel belangrijker overwinning, met consequenties van eeuwig belang. Maar de behoefte aan moed is nimmer aflatend. Moed is altijd gevegd.

De heilige Schriften schilderen het bewijs van deze waarheid. Jozef, de zoon van Jakob, dezelfde die aan Egypte verkocht werd, demonstreerde vastberaden moed toen hij de vrouw van Potifar, die hem probeerde te verleiden, afwees met de woorden: „Hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God? En . . . hij voldeed niet aan haar wens“ (Gen. 39:9-10).

In onze tijd hield een vader dit tonbeeld van moed voor aan zijn kinderen en stelde: „Mocht je ooit ergens verzeild raken waar je geacht wordt niet te komen, ga er dan weg.“

De profeet Daniël demonstreerde een superieure staalje van moed door pal te staan voor wat hij wist dat recht was en door de moed aan de dag te leggen om te bidden, ofschoon hij hiervoor met de dood werd bedreigd (zie Daniël 6).

Moed karakteriseerde het leven van Abinadi, zoals dat geïllustreerd wordt in het Boek van Mormon, op het moment dat hij liever zijn leven offert dan de waarheid te verloochenen (zie Mos. 11:20; 17:20).

Wij wordt er niet geïnspireerd door de 2000 jonge zonen van Helaman, die de behoefte aan moed onderwezen en demonstreerden om gehoorzaam te zijn aan hetgeen hun ouders hen geleerd hadden, de moed om kuis en rein te zijn? (Zie Alma 56.)

Mogelijk worden al deze staaltjes van moed wel bekroond met het voorbeeld van Moroni, die de moed had tot het einde toe te volharden in gerechtigheid (zie Mor. 10).

Allen werden gesterkt door de woorden van Mozes: „Weest sterk en moedig, vreest niet en siddert niet . . . want de Here, uw God, zelf gaat met u; Hij zal u niet begeven en u niet verlaten“ (Deut. 31:6). Hij begaf hen niet; Hij zal ons niet begeven. Hij verliet hen niet; Hij zal ons niet verlaten.

Het was deze wetenschap die Columbus moed gaf – de stille vastberadenheid die telkens weer spreekt uit zijn logboek: „We zielden verder vandaag.“ Het was deze uitspraak die de profeet Joseph Smith motiveerde te zeggen: „Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomermorgen“ (LV 135:4).

Het is deze zoete zekerheid die u en mij lei-

ding kan geven – in onze tijd, in onze wereld, in ons leven. Natuurlijk zullen we te maken krijgen met angst, zullen we bespot worden en oppositie ontmoeten. Laten we de moed hebben wereldse opvattingen te trotseren, laten we de moed hebben voor onze principes uit te komen. Moed, niet compromis, brengt ons de goedkeuring van God. Moed wordt een levende en aantrekkelijke kwaliteit wanneer het niet alleen gezien wordt als de bereidheid een heldendood te sterven, maar als de vastberadenheid om een rechtschapen leven te leiden. Een morele lafaard is iemand die bang is om datgene te doen waarvan hij denkt dat het goed is, maar slaat uit angst uitgelachen of afgewezen te worden. Bedenk wel dat iedereen zijn angsten heeft, maar zij die deze angsten in alle waardigheid onder ogen durven zien, getuigen ook van moed.

Laat mij u een paar voorbeelden van moed geven die ik van nabij heb meegemaakt: de eerste is uit mijn diensttijd, de andere is er een ervaring van een zendingeling.

Dienst te nemen bij de Amerikaanse marine in de laatste maanden van de Tweede Wereldoorlog was voor mij een belangrijke ervaring. Ik hoorde van onverschrokken daden, heroïeke feiten en staaltjes van moed. Wat mij het meest is bijgebleven was de onverdroten moed van een achttienjarige matroos – niet van onze kerk – die niet te trots was om te bidden. Van alle 250 man in de compagnie was hij de enige die, sommigds onder schimpscheuten van nieuwsgierigen en gehoo van ongelovigen, 's avonds naast zijn kooi neerknielde en met gebogen hoofd tot God bad. Hij aarzelde nooit. Hij weifelde nooit. Hij had moed.

Voor zendingenswerk is moed altijd een vereiste geweest. Iemand die aan deze

oproep gehoor gaf was Randall Ellsworth. Toen hij als zendingeling voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werkzaam was in Guatemala, werd Randall Ellsworth bij een aardbeving in de rug getroffen door een balk. Hierdoor raakte hij verlamd aan beide benen en werden zijn nieren ernstig beschadigd. Hij was de enige Amerikaan die gewond raakte bij deze aardbeving, die aan ongeveer 18000 mensen het leven kostte.

Na eerste hulp te hebben ontvangen, werd hij overgevoerd naar een groot ziekenhuis in de buurt van zijn huis in Rockville, Maryland. Op het wonder dat de televisie noemen, zag ik een interview van hem in het ziekenhuis. De verslaggever vroeg hem: „Kunt u lopen?”

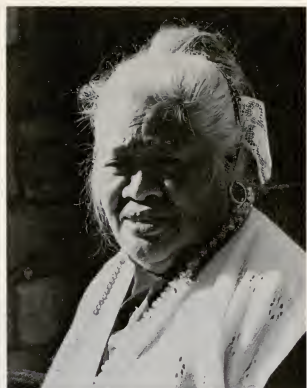
Het antwoord luidde: „Nog niet, maar ik zal lopen.”

„Denk u ooit in staat te zijn uw zending te kunnen voltooien?”

Antwoord: „Anderen denken van niet, maar ik maak hem af. Met de president van de kerk die voor mij bidt, en door de gebeden van mijn familie, vrienden en collega-zendingelingen, zal ik lopen en teruggaan naar Guatemala. De Heer verlangt van mij dat ik daar twee jaar het evangelie predik, en dat is wat ik ga doen.”

Er volgde een lange tijd van therapie, gekenmerkt door heroïeke maar onverdroten moed. Beetje bij beetje begon het gevoel terug te stromen in de nagenoeg levenloze ledematen. Meer therapie, meer moed, meer gebed.

Uiteindelijk stapte Randall Ellsworth weer in het vliegtuig dat hem terug zou voeren naar het zendingengebied waarheen hij geroepen was – terug naar het volk waarvan hij hield. Hij liet een grote groep sceptici achter

zich, alsook twijfelaars, maar ook honderden die zich verbaasden over de macht van God, het wonder van geloof, en het voorbeeld van moed.

Tijdens zijn reis terug naar Guatemala, leunde Randall Ellsworth zwaar op twee wandelstokken, zijn gang was langzaam en vastberaden. Toen hij op een dag tegenover zijn zendingpresident stond, hoorde ouderling Ellsworth hem deze ongelofelijke woorden uiten: “Met jou is een wonder geschied. Je geloof heeft je beloofd. Als je dat benodigde vertrouwen hebt, als je dat toegewijde geloof hebt, als je die suprême moed hebt, leg dan die twee stokken op mijn bureau en loop.”

Na een lange stilte werd eerst de ene stok en dan de andere op het bureau gelegd, en de zendingeling liep. Het was onzeker, het was pijnlijk – maar hij liep, nimmermeer gebruikte hij de wandelstokken.

Afgelopen voorjaar moest ik terugdenken aan de moed die Randall Ellsworth aan de dag had gelegd. Jaren zijn er vervlogen sinds zijn beproeving. Hij is inmiddels echtgenoot en vader. Op mijn kantoor ontving ik een aankondiging met de tekst: „De president van Georgetown University meldt het promoveren aan Georgetown University School of Medicine.” Randall Ellsworth behaalde zijn doctoraal in de medicijnen. Meer inspanningen, meer studie, meer geloof, meer offers, meer moed waren er nodig geweest. De prijs was betaald, de zege behaald.

Mijn broeders, laten wij actieve deelnemers zijn – en niet langer passieve toeschouwers – op het toneel van de macht van het priesterschap. Laten we de moed hebben om te beslissen, de moed in conflictsituaties, de moed om *nee* te zeggen, de moed om *ja* te zeggen, want *het draait om moed*. Van deze waarheid getuigt ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

President Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson geven blijk van hun hartelijke band.

De oorlog die wij winnen

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Het is een oorlog die 'gevoerd wordt over kwesties van liefde en respect, van loyaliteit en trouw, van gehoorzaamheid en onkreukbaarheid. Wij zijn er allemaal bij betrokken.'”

Ik las onlangs in de krant dat de oorlog tussen Iran en Irak nu al zeven jaar duurt. Niemand zal zich ooit een idee kunnen vormen van het verschrikkelijke lijden dat met dat conflict gepaard gaat. Tien-duizenden levens zijn verloren. De verschrikkelijke oorlogswonden hebben lichamen vermint en geesten vernield achtergelaten. Gezinnen zijn van hun vader beroofd. Kleine jongens die naar het front zijn geroepen, zijn in vele gevallen gesneuveld, terwijl bij hen die het er levend hebben afgebracht de haat dermate tot een onderdeel van hun aard is gemaakt, dat deze hen nooit zal verlaten. De rijkdom van beide landen is versplend en zal nooit teruggewonnen worden.

Ons, die het van een afstand aanschouwen, doet het zo onnodig aan. Wij zien het als een afschuwelijke verspillung van mensens levens en van de nationale bestaansmiddelen. Zeven jaar is een lange tijd. „Zal er ooit een eind aan komen?” vragen wij.

Er is echter een andere oorlog die al woedt voor de wereld geschapen werd en die waarschijnlijk nog een hele lange tijd zal duren. Johannes de Openbaarder spreekt over die strijd: „En er kwam oorlog in de hemel; Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; ook de draak en zijn engelen voerden oorlog,

„maar hij kon geen standhouden, en hun plaats werd in de hemel niet meer gegeven.

„En de grote draak werd (op de aarde) geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem (Op. 12:7-9).

Die oorlog, die zo bitter en zo intens is, heeft zich voortgezet en is nooit opgehouden. Het is de oorlog tussen waarheid en dwaling, tussen vrije wil en dwang, tussen de volgelingen van Christus en zij die Hem hebben verloochend. Zijn vijanden hebben bij dat conflict iedere kriegslist aangegrepen. Zij hebben gelogen en bedrogen. Zij hebben geld en rijkdom aangewend. Zij hebben het verstand van de mensen met listen misleid. Zij hebben gemoed en vernietigd en zich aan elke onheilige en onreine handeling overgegeven ten einde het werk van Christus te verijdelen.

Op aarde begon het toen Kain Abel doodsliep. Het Oude Testament staat vol verhalen van datzelfde eeuwige gevecht.

Het kwam tot uiting in de verachtelijke beschuldigingen tegen de Man uit Galilea, de Christus, die de zieken genas, het hart der mensen verhief en hun hoop gaf. Hij, die het evangelie van de vrede leerde. Door die boze macht bezield, grepen zijn vijanden Hem, martelden Hem, nagelden Hem aan het kruis en bespotten Hem. Door de macht van zijn goddelijkheid overwon Hij echter de dood die zijn vijanden Hem hadden doen ondergaan en door zijn offer bewerkstelligde Hij de redding van de dood voor alle mensen.

Die eeuwige oorlog zette zich voort in het verval van het werk dat Hij gevestigd had, in het bederf waarmee het later werd besmet, toen duisternis de aarde bedekte en donkerheid de natieën (zie Jes. 60:2).

Maar Gods krijgsmachten konden niet overwonnen worden. Het licht van Christus raakte het hart van de ene man hier en van een ander daar, en in weerwil van grote verdrukking en veel lijden, werd er veel goeds tot stand gebracht.

De tijd van de renaissance brak aan, met

strijd alom voor vrijheid – een strijd die met veel bloedvergieten en offers is betaald. De Geest Gods inspireerde mensen om een natie te stichten waar godsdienstvrijheid, vrije meningsuiting en vrijheid van handelen werden beschermd. Daarop volgde het openen van de bedeling van de volheid der tijden door een bezoek van God, de Eeuwige Vader en zijn Zoon, de opgestane Heer Jezus Christus, aan de aarde. Deze heerlijke gebeurtenis werd gevolgd door bezoeken van engelen, die de aloude sleutels en het priesterschap terugbrachten.

Maar de oorlog was niet voorbij. Hij laaide opnieuw op en er kwam een nieuw offensief. Er was verachting. Er was vervolging. Er was verdrijving van de ene plaats naar de andere. Er was de moord op de jonge profeet van God en zijn geliefde broer.

Onze mensen vluchtten hun huizen uit, hun gerieflijke huizen, hun boerderijen, hun akkers, hun winkels, hun prachtige tempel, die ten koste van zulke reusachtige offers was gebouwd. Zij kwamen naar deze dalen, waarbij duizenden van hen langs de weg stierven. Zij kwamen, zoals president Brigham Young heeft gezegd, om een plaats te vestigen waar het „de duivel niet zal lukken ons eruit te krijgen.”

Maar de tegenstander is er nooit mee opgehouden het te proberen. Negentig jaar geleden, in de oktoberconferentie van 1896, zei de toen hoogbejaarde president Wilford Woodruff vanaf de plek waar ik nu sta: „Er zijn twee machten op aarde en te midden van de inwoners ervan – de macht van God en de macht van de duivel. Wij hebben een aantal zeer vreemde ervaringen gehad in de loop van onze geschiedenis. Steeds wanneer God een volk op aarde heeft gehad – ongeacht in welk tijdperk – hebben Lucifer, de zoon des dageraads, en de miljoenen gevallen geesten die uit de hemel werden geworpen, oorlog gevoerd tegen God, tegen Christus, tegen het werk van God, en tegen het volk van God. En ze zijn niet traag om het in onze tijd en generatie te doen. Steeds wanneer de Heer ertoe overging enig werk te verrichten, richtten die machten zich op het vernietigen ervan.” (*Deseret Evening News*, 17 oktober 1896).

President Woodruff wist waar hij over sprak. Hij had nog maar net die moeilijke en gevaarlijke dagen meegemaakt toen de regering van het land zich tegen ons volk had gekant met het vaste voornemen het te vernietigen. De gebouwen hier op Temple Square, deze tabernakel waar wij vanavond vergaderd zijn, alsmede de tempel die toen in aanbouw was, werden door de federale regering verbeurd verklaard. Velen werden hun rechten als burgers ontnomen. Maar zij bleven in geloof voorwaarts gaan. Zij hielden vol. Zij stelden hun vertrouwen in de Almachtige en Hij openbaarde hun het pad dat

zij te volgen hadden. Zij aanvaardden die openbaring in geloof en wandelden in gehoorzaamheid.

Maar daarmee was de oorlog niet afgelopen. Hij kwam wat tot bedaren, en daar zijn wij dankbaar voor. Niettemin heeft de tegenstander van de waarheid zijn strijd voortgezet. Ondanks de huidige kracht van de kerk, schijnen wij voortdurend uit de ene of de andere hoek te worden bestookt. Maar we gaan voort. Wij moeten voortgaan. Wij hebben vorderingen gemaakt en wij zullen vorderingen blijven maken. Soms gaat het om ernstige kwesties. Bij andere gelegenheden zijn het slechts plaatselijke schermutelingen. Maar het zijn allemaal onderdelen van een bepaald patroon.

Over enkele dagen gaan wij de schitterende Denver-tempel inwijden.

Toen bekend werd gemaakt dat wij een tempel in die stad gingen bouwen en een terrein ervoor hadden gekozen, kwam er hevige tegenstand. Wij lieten dat terrein varen en probeerden het met een ander. Weer werden wij gedwarsboomd. Maar wij waren vastbesloten voorwaarts te gaan en vertrouwden erop dat de Heer ons bij het volbrengen van zijn doeleinden zou leiden. Er werden twee andere mogelijke terreinen uitgekozen. Daar president Kimball en president Romney op dat moment beiden ziek waren, droeg ik een zware verantwoordelijkheid. Ik vroeg president Benson, die toen president van de Raad der Twaalf was, of we niet samen naar Denver konden gaan. Vergezeld van ouderling Russell Taylor bekeken we de beide terreinen. Ik getuig tot u dat wij door de Geest werden geleid bij het kiezen van de grond waar dat schitterende nieuwe gebouw nu staat. Het zal in de loop

van deze maand als een huis van God worden ingewijd.

Wij konden verwachten dat de tegenstander der gerechtigheid zou proberen de bouw van de tempel en het werk dat erin gedaan zal worden te verhinderen. Dat had hij gedaan in de tijd van Kirtland, toen vijanden dreigden de muren, die op dat moment werden opgetrokken, omver te trekken. Hij deed dat ook in de tijd van Far West, toen vijanden ons volk uit de staat Missouri verdre-

ven. Het was hetzelfde in Nauvoo, waar de tempel nauwelijks klaar was toen wij weggejaagd werden. Het was ook zo hier op Temple Square toen er, tijdens de veertig jaar dat er aan de tempel werd gebouwd, de ene bedreiging na de andere was. Ik kan voorbeelden geven van problemen in andere plaatsen waar vandaag prachtige huizen des Heren staan of zullen staan.

Niet alleen bij het bouwen van tempels hebben wij tegenstand ondervonden. Wij hebben die gevoeld in de niet aflatende spanningen van velen – zowel binnen als buiten de kerk – om geloof te ondermijnen, te kleineren, omlaag te halen, vals getuigenis te spreken, te verleiden en te verlokken en ons volk tot handelingen te brengen die niet in overeenstemming zijn met de leringen en normen van dit werk Gods.

Broeders, de oorlog zet zich voort. Het is zoals het in het begin was. De strijd is misschien niet zo hevig, en daar ben ik dankbaar voor. Maar de beginselen waar het om gaat zijn dezelfde. De slachtoffers die vallen zijn even kostbaar als zij die in het verleden zijn gevallen. Het is een voortgaande strijd. Wij, die het priesterschap dragen, maken allen deel uit van het leger van de Heer. Wij moeten één zijn. Een leger dat niet goed georganiseerd is, zal geen overwinning behalen. Het is een gebiedende eis dat wij de geleerden sluiten, dat wij als één man marcheren. Wij kunnen geen ontrouw hebben en eenheid verwachten. Wij kunnen niet onrein zijn en de hulp van de Almachtige verwachten.

President Ezra Taft Benson met zijn eerste raadgever, president Gordon B. Hinckley.

Julie, de jongens die vanavond hier zijn, jullie diakenen, leraars en priesters, jullie horen er ook bij. De Heer heeft jullie in jullie priesterschapsambten de taak gegeven het evangelie te verkondigen, de waarheid te onderwijzen, de zakkten tot kracht op te wekken, en „wallen uit te nodigen tot Christus te komen“ (LV 20:59).

Jullie kunnen het je niet veroorloven dingen te nuttigen die jullie geest en lichaam zullen verzwakken. Dat zijn onder andere cocaïne, „crack“, alcohol en tabak. Je kunt niet bij onzedelijke handelingen betrokken zijn. Je kunt die dingen niet doen en tegelijkertijd kloekmoedig zijn als strijders voor de zaak des Heren in die grote, eeuwigdurende strijd om de ziel van de kinderen van onze Vader.

En u, mannen van het Melchizedeks priesterschap, u kunt uw vrouw, uw gezin, uw taken in het priesterschap niet ontrouw zijn als u kloekmoedig wilt zijn in het bevorderen van het werk des Heren in deze grote strijd voor waarheid en redding. U kunt niet oneerlijk en gewetenloos in uw zakenleven zijn zonder uw wapenrusting aan te tasten.

Wij zingen in onze vergaderingen wel eens de oude lofzang:

Wie staat bij 's Heren vaan?

Daar komt het thans op aan!

Wij vragen 't onbevreesd:

Wie staat bij 's Heren vaan?

't Is geen gewone strijd,

Zij die ons tegenstaan,

zijn waakzaam en geducht.

Wie staat bij 's Heren vaan?

(HL, nr. 154.)

Enkele dagen geleden kreeg ik een brief van een vriend die in het oosten van het land woont. Daarin sprak hij over een gesprek dat hij met een lid van de kerk had gehad. Hij had hem gevraagd of hij zich dicht bij zijn Hemelse Vader voelde. Nee, had de ander gezegd. Waarom niet? Hij zei: „Eerlijk gezegd, omdat ik dat niet wil.“ En hij voegde eraan toe: „Als ik dicht bij mijn Hemelse Vader was, zou Hij waarschijnlijk de een of andere toezegging van mij willen hebben, en daar ben ik nog niet klaar voor.“

Denk u dat eens in – iemand die de naam van de Heer bij de doop op zich heeft genomen, iemand die zijn verbonden met de Heer heeft vernieuwd door middel van het avondmaal, iemand die het priesterschap van God heeft aanvaard en toch heeft gezegd, dat als hij dicht bij zijn Hemelse Vader was, er wellicht de een of andere toezegging van hem zou worden verwacht, en hij daar niet klaar voor was.

Er moet toezegging zijn in dit werk. Er moet toewijding zijn. Wij zijn betrokken bij een grote, eeuwige strijd waarmee de ziel van de zoons en dochters van God is gemeed. Wij verliezen niet. Wij winnen. Wij zullen blijven winnen mits wij trouw zijn. Wij kunnen het doen. Wij moeten het doen. Wij zullen het doen. De Heer heeft niets van ons verlangd dat wij niet in geloof kunnen bereiken.

Ik denk aan de kinderen van Israël toen zij vluchtten uit Egypte. Toen zij hun tenten hadden opgeslagen bij de Rode Zee keken zij om en zagen farao en zijn legers die hen kwamen vernietigen. De schrik sloeg hen om het hart. Met de legers achter en de zee

voor zich, gilden zij het uit van angst.

„Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien, die Hij u heden bereiden zal; want de Egyptenaren, die gij heden gezien hebt, zult gij nimmermeer zien.

„De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn.

„Toen zeide de Here tot Mozes: . . . Zeg tot de Israëlieten, dat zij opbreken.“ (Ex. 14:13-15; cursivering toegevoegd.)

De wateren werden gespleten en de kinderen van Israël trokken op, hun redding tegemoet. De Egyptenaren volgden en brachten hun eigen vernietiging teweeg.

Zullen ook wij niet in geloof opbreken? Hij die onze eeuwige leider is, de Heer Jezus Christus, heeft ons in een openbaring als volgt aangesproken:

„Verheft daarom uw hart, en verheugt u, en omgordt uw lendenen en doet Mijn gehele wapenrusting aan, zodat gij de kwade dag kunt weerstaan. . .

„Staat daarom, uw lendenen met waarheid omgord, het borstschild der gerechtigheid dragende, en uw voeten geschoeid met de bereidheid van het evangelie des vredes, dat Ik Mijn engelen u heb laten toevertrouwen;

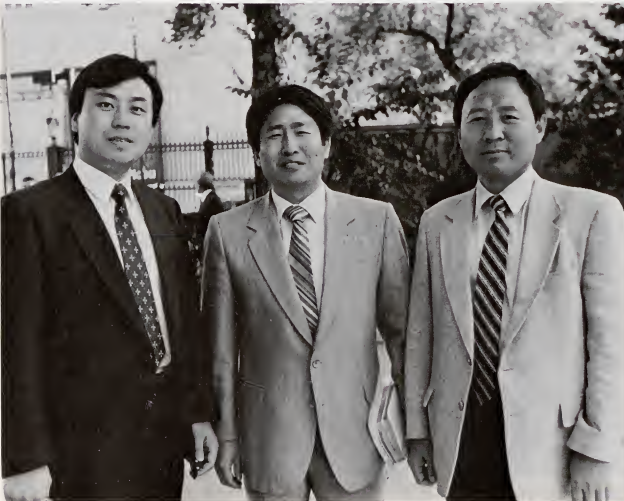
„En neemt het schild des geloofs, waarmee de goddeloze zult kunnen uitblussen;

„En neemt de helm der zaligheid, en het zwaard van Mijn Geest. . . en weest gevoerd, totdat Ik kom, en gij zult worden opgenomen, zodat gij eveneens daar zult zijn, waar Ik ben“ (LV 27:15-18).

De oorlog wordt voortgezet. Hij wordt over de gehele wereld gevoerd en draait om de kwestie vrije wil en dwang. Hij wordt gevoerd door een leger zendingen over de kwestie waarheid en dwaling. Hij wordt gevoerd in ons eigen leven, dag in dag uit, thuis, op het werk en op school; hij wordt gevoerd over kwesties van liefde en respect, van loyaliteit en trouw, van gehoorzaamheid en onkreukbaarheid. Wij zijn er allemaal bij betrokken – mannen en jongens, ja, ieder van ons. Wij zijn aan de winnende hand, en de toekomst heeft er nog nooit zo stralend uitgezien.

God zegene ons, mijn geliefde broeders van de priesterschap, bij het werk dat zo duidelijk voor ons ligt. Moge wij trouw zijn. Moge wij kloekmoedig zijn. Moge wij de moed hebben om trouw te zijn aan het vertrouwen dat de Heer in ieder van ons heeft gesteld. Moge wij onbevreesd zijn, want – om te spreken met de woorden van Paulus aan Timoteüs: „God heeft ons niet gegeven een geest van lathartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid. „Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here“ (2 Tim. 1:7-8).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per oktober 1986

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

James E. Faust

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

Joseph B. Wirthen

M. Russell Ballard

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Dean L. Larsen

Richard G. Scott

Marion D. Hallis

Wim Grant Gangerter

Jack H. Cozzolino

Robert L. Bloomer

Hugh W. Pinnock

Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

A. Theodoro Tuiatu

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Harman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pringsiepe

J. Thomas Fjants

Akiyoshi Komatsu

Charles Dabier

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Demrick

Robert E. Wells

James M. Pearamore

Yoshihiko Kouchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Colbert

Rex C. Heave

F. Burton Howard

Todd E. Brewster

Angel Abana

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Harbertson

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

F. Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

J. Richard Clarke

H. Verner Andersen

George I. Cannon

Francis M. Gibbons

Gardner H. Russell

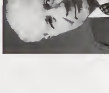
Henry B. Eyring
President of the
First Quorum of the
Seventy

Robert D. Hales
President of the
Second Quorum of the
Seventy

Glenn L. Pace
President of the
Third Quorum of the
Seventy

Edred G. Smith

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Presidentende Bisschop

Emeritus algemene autoriteiten

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Patriarch

Ouderling Hugh W. Pinnock (rechts), die zojuist steun ontving als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, in gezelschap van (v.l.n.r.) de ouderlingen Robert L. Backman, Jack W. Goasling en William Grant Bangerter, allen leden van hetzelfde presidium.

De algemene autoriteiten op de priesterschapsvergadering.

Goddelijke kenmerken van de Meester

President Ezra Taft Benson

„Wanneer wij werkelijk deelhebben aan de goddelijke natuur, zullen wij worden zoals Hij.”

Mijn geliefde broeders: Bij het zien van deze zee van priesterschapsdragers hier vanavond, en wanneer ik denk aan gelijksoortige vergaderingen over de gehele wereld, komt er een geweldig gevoel van dankbaarheid en vreugde in mijn hart wegens de zegeningen die onze Hemelse Vader ons heeft geschonken.

Het voorrecht om het priesterschap, ofwel de macht en het gezag om in Gods naam te handelen, te dragen is een grote zegen en een privilege dat even grote verantwoordelijkheid en verplichtingen met zich meebrengt. Wanneer ik me afvraag wat voor mannen en jongens wij als priesterschapsdragers behoren te zijn, moet ik wel denken aan de vraag die de Heiland aan de Nephitische Twaalf stelde: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.” (3 Ne. 27:27.)

Te zijn zoals de Heiland – wat een uitdaging voor wie dan ook! Hij maakt deel uit van de Godheid. Hij is de Zaligmaker en Verlosser. Hij was volmaakt in elk aspect van zijn leven. Er was in Hem geen enkele zwakke plek of tekortkoming. Is het wel mogelijk voor ons als priesterschapsdragers om zoals Hij te zijn? Het antwoord is: ja. Wij kunnen het niet alleen, het is zelfs onze opdracht, onze taak. Hij zou ons dat gebod niet

geven als het niet in zijn beoelging lag het ons na te laten komen.

De apostel Petrus sprak over het proces waardoor iemand „deel (kan) hebben aan de goddelijke natuur” (zie 1 Petr. 1:4). Dit is van het grootste belang, want als wij werkelijk deelhebben aan de goddelijke natuur, zullen wij worden zoals Hem. Laten wij eens goed kijken naar hetgeen Petrus ons leert over dit proces. Dit is wat hij zei:

„Maar schraagt om deze reden met betoon van alle ijver door uw geloof de deugd, door de deugd de kennis;

„door de kennis de zelfbeheersing, door de zelfbeheersing de volharding, door de volharding de godsvrucht;

„door de godsvrucht de broederliefde en door de broederliefde de liefde (jegens allen)” (2 Petr. 1:5-7).

De door Petrus genoemde deugden maken deel uit van de goddelijke natuur, ofwel het karakter van de Zaligmaker. Dit zijn de deugden die wij moeten nastreven willen wij meer zoals Hij zijn. Laten we eens enkele van deze belangrijke karaktertrekken bespreken.

De eerste eigenschap, waar alle andere aan toegevoegd worden, is *geloof*. Geloof is het fundament waarop een karakter als dat van God wordt gebouwd. Het is een eerste vereiste voor alle andere deugden.

Wanneer ik erover nadenk hoe wij ons geloof laten blijken, komt automatisch het voorbeeld van mijn eigen vader bij mij op. Ik herinner me nog zo goed hoe de geest van het zendingswerk in mijn leven kwam. Ik was een jaar of dertien toen mijn vader op zending werd geroepen. Er heerste op dat moment een epidemie in onze kleine woongemeenschap, Whitney (Idaho). Ouders werden aangemoedigd om de avondmaalsvergadering bij te wonen, maar de kinderen moesten thuisblijven om verdere uitbreiding van de ziekte te voorkomen.

Vader en moeder gingen naar de avondmaalsvergadering in een kleine buggy. Na de vergadering zorgde de winkelier ervoor dat de boeren hun post konden ophalen, daar het postkantoor in zijn zaak was gevestigd. Er werden geen inkopen gedaan,

maar op die manier werd de boeren een rit op maandag bespaard. In die tijd werd de post niet bezorgd op het platteland.

Op weg naar huis maakte moeder de post open terwijl vader het paard mende. Tot hun grote verbazing was er een brief bij afkomstig van „Box B” in Salt Lake City – ofwel een oproep om op zending te gaan. Niemand vroeg of ze klaar, bereid of ertoe in staat waren. De bisschop werd verondersteld dat te weten, en de bisschop was mijn grootvader, George T. Benson.

Toen mijn vader en moeder het erf op reden, waren zij allebei in tranen – iets wat wij in ons gezin nog nooit hadden meegemaakt. Wij dromden om de buggy heen – we waren toen met zeven kinderen – en vroegen wat er aan de hand was.

„Alles is in orde,” zeiden ze.

„Maar waarom huilen jullie dan?” vroegen we.

„Kom maar mee naar binnen, dan zullen we ’t jullie uitleggen.”

Wij verzamelden ons bij de oude canapé en vader vertelde ons van zijn zendingsooproep. Toen zei moeder: „We zijn er trots op dat vader waardig is bevonden om op zending te gaan. Maar we huilen een beetje omdat we twee jaar gescheiden zullen zijn. Jullie weten dat vader en ik in heel ons trouwen nooit langer dan twee nachten achter elkaar gescheiden zijn geweest – en dat was wanneer hij eropuit trok in de canyon voor houtblokken, palen en brandstof.”

En dus ging vader op zending. Hoewel ik op dat moment de ware omvang van mijn vaders toewijding niet ten volle begreep, is het mij nu duidelijk dat zijn bereidwillige aanvaarding van die oproep een bewijs was van zijn grote geloof. Iedere priesterschapsdrager, ongeacht of hij jong of oud is, moet ernaar streven een dergelijk geloof te ontwikkelen.

Petrus vervolgt met te zeggen dat wij *deugd* aan ons geloof moeten toevoegen. Een priesterschapsdrager is *deugdzaam*. Deugdzaam gedrag wil zeggen dat zijn gedachten en daden rein zijn. Hij zal niet begeren in zijn hart, want dat doen is „het geloof verloothenen”, waarmee hij de Geest verliest (LV 42:23) – en niets is belangrijker in dit werk dan de Geest. U hebt mij dat herhaaldelijk horen zeggen.

Hij zal geen overspel bedrijven, „noch iets dergelijks doen” (LV 59:6). Dat wil zeggen, ontucht, homoseksuele handelingen, zelfbevrediging, seksuele handelingen met kinderen, of welke andere seksuele perversiteit dan ook. Het wil zeggen dat een jongeman meisjes in ere zal houden en met respect behandelen; dat hij nooit iets zou doen waardoor zij, om met de woorden van Moroni te spreken, zouden worden „berooft van het liefste en kostbaarste boven alles, namelijk hun kuisheid en deugd” (Moro. 9:9).

Deugd is verwant aan heiligheid, een eigenschap van godsvrucht. Een priesterschapsdrager behoort metterdaad te streven naar hetgeen deugdzaam en liefelijk is en niet naar hetgeen verlagend of verachtelijk is. De deugd zal zijn gedachten zonder ophouden versieren (zie LV 121:45). Hoe kan een man toegeven aan het kwaad van de pornografie, godslastering of grove taal en tegelijkertijd zichzelf volkomen deugdzaam achten?

Elke keer dat een priesterschapsdrager op welke wijze dan ook afdwaalt van het pad der deugd, verliest hij de Geest en komt hij onder de macht van satan, waarna hij zijn loon ontvangt van degenen die hij verkozen heeft te dienen. Dat heeft tot gevolg dat de kerk weleens disciplinaire maatregelen moet treffen, daar wij ondeugdzame handelingen waar men zich niet van bekeert, niet door de vingers kunnen zien of kwijt kunnen schelden. Alle priesterschapsdragers moeten zedelijk rein zijn om waardig bevonden te worden het gezag van Jezus Christus te dragen.

De volgende stap die Petrus aangeeft in het groeiproces, is het toevoegen van kennis aan ons geloof en onze deugd. De Heer heeft ons verteld: „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden” (LV 131:6). Bij een andere gelegenheid heeft God geboden: „Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof” (LV 88:118). Iedere priesterschapsdrager behoort zijn leven lang te streven naar het op-

doen van kennis. Hoewel iedere studie van waarheid waardevol is, zijn de waarheden die verband houden met onze zaligmaking de belangrijkste waarheden die iemand te weten kan komen. De vraag van de Heer: „Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel?” (Matt. 16:26) kan evengoed worden toegepast op het nastreven van kennis als van stoffelijke zaken. De Heer had ook kunnen vragen: „Want wat zou het een mens baten, als hij alle kennis ter wereld opdeed, maar niet leerde hoe hij behouden moest worden?”

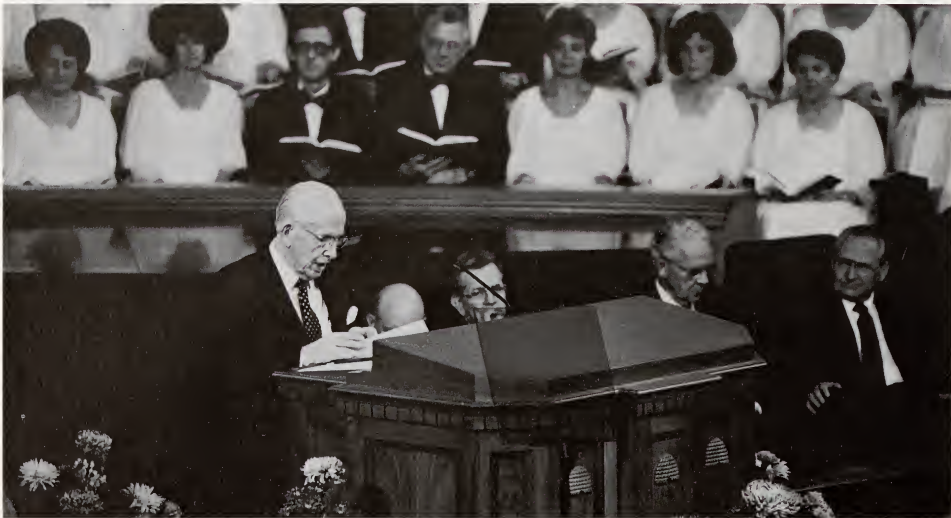
Wij moeten ons wereldlijk leren met geestelijk leren in evenwicht brengen. Jongemannen, jullie behoren evenveel moeite te doen voor het bijwonen van het seminarie en het leren uit de Schriften als voor jullie schoolwerk en het eindexamen dat jullie hopen te halen. Jonge volwassenen die in het beroepsopleiding zitten of aan de universiteit studeren, behoren van de gelegenheid gebruik te maken om instituuiscursussen te volgen of, mochten zij op een school van de kerk zitten, ieder trimester minstens één godsdienstcursus te volgen. Onze wereldlijke opleiding aanvullen met onze geestelijke ontwikkeling zal ons helpen ons te blijven richten op de dingen die in het leven van het grootste belang zijn. Hoewel ik mij nu richt tot de priesterschapsdragers, geldt deze aansporing evenzeer voor de vrouwen in de kerk.

President J. Reuben Clark jr. heeft eens als volgt over het gewenste evenwicht gespro-

ken: „Er is evengoed geestelijke wetenschap als stoffelijke wetenschap, en de ene is zonder de andere niet compleet; maar toch, wat mijzelf betreft, wanneer ik mij tot één soort wetenschap moest beperken, dan zou ik geestelijke wetenschap kiezen, omdat ik in het hiernamaals in de hieropvolgende eeuwigheden de kans zal krijgen de andere soort op te doen, terwijl mijn handicaps in het hiernamaals zonder geestelijke wetenschap schier verpletterend zouden zijn.” (Conference Report, april 1934, blz. 94.)

President Spencer W. Kimball zei het als volgt: „Jonge mensen, lieve jonge mensen, begrijpen jullie waarom wij geestelijke opleiding op de eerste plaats moeten zetten? Waarom wij met geloof moeten bidden en ons eigen leven zo volmaakt moeten maken als dat van de Heiland? Begrijpen jullie dat geestelijke kennis in dit leven en verder in de eeuwigheid met het wereldlijke kan worden aangevuld, maar dat het wereldlijke zonder het fundament van het geestelijke slechts als schuim op de melk, de vergankelijke schaduw is?”

„Laat u niet misleiden! Men hoeft niet te kiezen tussen die twee, maar slechts met betrekking tot de volgorde, want er is gelegenheid om beide op te doen; maar begrijpen jullie dat de seminariecurriculum zelfs nog belangrijker zijn dan de schoolvakken; het instituut belangrijker dan de studie aan de universiteit; het bestuderen van de Schriften belangrijker dan het bestuderen van geschriften afkomstig van de mens; de band met de kerk belangrijker dan die met vereni-

President Ezra Taft Benson leidt een conferentie.

gingen en studentensociëteiten; het betalen van tiende belangrijker dan het betalen van college- en lidmaatschapsgelden?

„Kunnen jullie begrijpen dat de tempelverordeningen belangrijker zijn dan een doctorsgraad in de filosofie of welke academische graad of graden dan ook?“ („Beloved Youth, Study and Learn.“ *Life's Directions: A Series of Fireside Addresses*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1962, blz. 190.)

Wanneer wij aan het eind van onze schoolopleiding zijn gekomen, behoren we het dagelijks bestuderen van de Schriften tot een levenslange bezigheid te maken. Wat ik in april tegen de priesterschapsleiders heb gezegd, geldt voor iedere priesterschapsdrager:

„Ik voeg mijn stem toe aan die van deze wijze en geïnspireerde broeders en zeg u dat een van de belangrijkste dingen die u als priesterschapsleiders kunt doen, is u onder te dompelen in de Schriften. Onderzoek ze naarstig. Verlustig u in de woorden van Christus. Word vertrouwd met de leer. Maak u de begrepen die erin gevonden worden eigen . . . Slechts weinig andere inspanningen . . . zullen uw roeping méér ten goede komen . . . Weinig andere gewoonten zullen tot grotere inspiratie voeren . . .

„U dient . . . te begrijpen dat het bestuderen en onderzoeken van de Schriften niet een ons door de Heer opgelegde last is, maar een heerlijke zegen en gelegenheid.“ (*Ensign*, mei 1986, blz. 81.)

Nog een eigenschap die Petrus noemt als onderdeel van de goddelijke natuur is *zelfbeheersing*. Een priesterschapsdrager is *beheerst*. Dat wil zeggen dat hij zijn emoties en zijn tong onder controle heeft. Hij is matig in alle dingen en gaat zich nergens aan te buiten. Met andere woorden, hij heeft zelfdiscipline. Hij is de baas over zijn emoties en niet andersom.

Een priesterschapsdrager die zijn vrouw uitscheldt, haar met woord of daad mishandelt, of een van zijn eigen kinderen op dergelijke wijze tegemoet treedt, maakt zich schuldig aan een ernstige zonde. „Kunt gij vertoond zijn en niet zondigen?“ vroeg de apostel Paulus (1JT, Ef. 4:26).

Wanneer een man niet in staat is zijn kalmte te bewaren, moet er helaas worden geconstateerd dat hij zijn gedachten niet de baas is. Dat voert ertoe dat hij de speelbal van zijn eigen begeerten en gevoelens wordt, hetgeen hem tot daden brengt die niet te rijmen zijn met beschaafd gedrag, laat staan het gedrag van een priesterschapsdrager.

President David O. McKay heeft eens gezegd: „Een man die zijn woede niet de baas is, zal zijn begeerte waarschijnlijk evenmin de baas zijn. Ongeacht dan zijn pretenties op godsdienstig gebied, speelt zijn dagelijks leven zich af op een vlak dat het dierlijke

President Ezra Taft Benson begroet ouderling David B. Haight van de Raad der Twaalf.

zeer dicht benadert.“ (*Improvement Era*, juni 1958, blz. 407.)

Omzeel zelfbeheersing moet worden aangevuld door *geduld*. Een priesterschapsdrager moet *geduldig* zijn. Geduld is een andere vorm van zelfbeheersing. Het is iemands vermogen om voldoening uit te stellen en zijn begeerten te beteugelen. In zijn omgang met hen die hem lief zijn, zal een geduldig man zich niet overgeven aan impulsief gedrag waar hij later spijt van heeft. Geduld is kalm blijven wanneer men onder spanning staat. Een geduldig man heeft begrip voor anderenmans fouten.

Daarnaast wacht een geduldig man ook op de Heer. Wij lezen of horen wel eens van mensen die een zegen van de Heer verlangen, maar ongeduldig worden wanneer deze op zich laat wachten. Eén onderdeel van de goddelijke natuur is om voldoende te vertrouwen op de Heer om „stil te zijn en te weten dat Hij God is“ (zie LV 101:16).

Een geduldige priesterschapsdrager zal verdraagzaam zijn ten opzichte van de fouten en tekortkomingen van zijn geliefden. Omdat hij van hen houdt, zal hij niet witten, bekritisseren of beschuldigen.

Nog een eigenschap die door Petrus wordt genoemd is *vriendelijkheid*. Een priesterschapsdrager is *vriendelijk*. Een vriendelijk mens is meevoelend en voorkomend in zijn omgang met anderen. Hij is hoffelijk en

houdt rekening met anderenmans gevoelens. Hij is hulpvaardig. Vriendelijkheid gaat voorbij aan anderenmans zwakheden en fouten. Vriendelijkheid strekt zich tot allen uit – tot oude en tot jonge mensen, tot dieren, tot eenvoudige mensen evenzeer als tot hooggeplaatsten.

Dit zijn de ware eigenschappen van de goddelijke natuur. Kunt u inzien hoe wij meer op Christus gaan lijken naarmate wij deugdamer, vriendelijker, geduldiger en onze emoties meer de baas zijn?

De apostel Paulus gebruikte een aantal sprekende uitdrukkingen om duidelijk te maken dat een lid van de kerk anders dan anderen moet zijn. Hij raadde ons aan ons „met Christus te bekleden“ (zie Gal. 3:27), „de oude mens af te leggen“ en „de nieuwe mens aan te doen“ (zie Ef. 4:22, 24).

De laatste en allesheersende deugd van de goddelijke natuur is de *liefde jegens allen*, ofwel „de reine liefde van Christus“ (zie Moro. 7:47). Wanneer wij er werkelijk naar streven meer zoals onze Heiland en Meester te zijn, dan behoort het leren liefhebben zoals Hij liefheeft ons hoogste doel te zijn. Mormon zei dat „naast liefhebben het voornaamste van alles is“ (zie Moro. 7:46).

Er wordt door de wereld veel over liefde gesproken, en velen zoeken ernaar. Maar de reine liefde van Christus is heel anders dan het beeld dat de wereld van de liefde

koestert. Naastenliefde is nooit op persoonlijke bevrediging gericht. De reine liefde van Christus streeft enkel de eeuwige vooruitgang en vreugde van anderen na.

Wanneer ik aan naastenliefde denk, word ik weer herinnerd aan mijn vader en die dag dat hij op zending werd geroepen. Ik vermoed dat sommigen in de wereld misschien zouden zeggen dat zijn aanvaarding van die oproep een bewijs was dat hij niet werkelijk van zijn zegen hield. Zeven kinderen en een zwangere vrouw verlaten en twee jaar weg blijven, dat kan toch zeker geen ware liefde zijn?

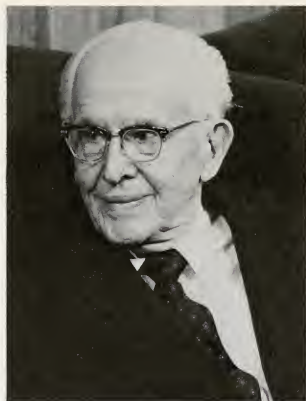
Maar mijn vader had een groter begrip van de liefde. Hij wist „dat (God) alle dingen doet medewerken ten goede voor hen die God liefhebben” (Rom. 8:28). Hij wist dat hij niets beters voor zijn gezin kon doen dan God te gehoorzamen.

Hoewel wij hem in die jaren heel erg misten, en zijn afwezigheid ons gezin voor de nodige uitdagingen stelde, bleek zijn aanvaarden van zijn zending een ware liefdegave te zijn. Weliswaar liet vader zijn vrouw met zeven kinderen achter (de achtste werd vier maanden later geboren), maar er kwam een zendingsgeest in ons gezin die altijd stand heeft gehouden. Zijn zending vergde de nodige offers. Vader moest onze oude boerderij, die niet op het bevolkingsstelsel was aangesloten, verkopen om zijn zending te financieren. Er moest een echtpaar bij ons in komen wonen om voor de gewassen te zorgen, terwijl hij zijn zoons en zijn vrouw de verantwoordelijkheid gaf voor het hooi- en het grasland en een kleine kudde melkkoaien.

Vaders brieven waren een grote zegen voor ons gezin. Voor ons kinderen was het

President Ezra Taft Benson voegt zich bij de heiligen in het steunen van de algemene kerkleiders.

Een bemoeidigende glimlach van president Ezra Taft Benson.

alsof zij van de andere kant van de wereld kwamen, maar in werkelijkheid kwamen zij slechts uit Springfield en Chicago (Illinois), en uit Cedar Rapids en Marshalltown (Iowa). Ja, dankzij vaders zending kwam er een zendingsgeest in ons gezin die er altijd gebleven is.

Later breidde ons gezin zich uit tot elf kinderen, zeven zoons en vier dochters. Alle zeven zoons zijn op zending geweest – sommige zelfs twee of drie keer. Later gingen ook twee dochters met hun echtgenoot op zending. De twee andere zusters, die allebei als weduwe achterbleven – de ene met acht en de andere met tien kinderen – hebben samen een zending vervuld in Engeland, in de stad Birmingham.

Het is een erfgoed dat de familie Benson nu, tot in het derde en het vierde geslacht, nog steeds tot zegen is. Was dat niet een ware liefdegave?

Dat is wat de Heiland bedoelt wanneer Hij spreekt over het soort mensen dat wij behoren te zijn. Weerspiegelt zijn eigen leven niet volmaakte ijver, volmaakt geloof, volmaakte deugd? Als wij zoals Hij willen worden, moeten ook wij deelnemers van de goddelijke natuur worden.

De Heiland verkondigde dat het eeuwige leven het kennen van de enige waarachtige God en zijn Zoon Jezus Christus is (zie Joh. 17:3). Als dat waar is – en ik geef u mijn plechtig getuigenis dat het inderdaad waar is – dan moeten wij de vraag stellen hoe wij God leren kennen. Het proces van de ene goddelijke eigenschap bij de andere voegen, zoals Petrus dat beschreven heeft, wordt dan de sleutel tot het verkrijgen van de kennis die tot het eeuwige leven voert. Let op de belofte van Petrus, die gelijk op het beschre-

ven proces volgt: „Want als deze dingen bij u aanwezig zijn en overloedig worden, laten zij u niet zonder werk of vrucht voor de kennis van onze Here Jezus Christus.” (2 Petr. 1:8; cursivering toegevoegd.)

O, mijn geliefde broeders, ik bid dat deze kwaliteiten en eigenschappen van de Heiland overloedig in ons mogen zijn, opdat, wanneer wij geoordeeld worden en Hij ieder van ons vraagt: „Welke soort mensen zijt gij?” wij met dankbaarheid en vreugde ons hoofd op kunnen heffen en antwoorden: „Zoals Gij zijt.” Dat is mijn nederige gebed voor iedere priesterschapsdrager, in de naam van Jezus Christus. Amen.

En nu, broeders, wil ik u een bekendmaking voorlezen, die onlangs is goedgekeurd door het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf:

„Overeenkomstig de behoeften in verband met de groei van de kerk over de gehele wereld, hebben het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen zich onder gebed over de functie van de zeventigenquorums op ringniveau in de kerk gebogen en hebben besloten dienaangaande tot de volgende stappen over te gaan:

„1. De zeventigenquorums in de ringen van de kerk worden opgeheven. De broeders die nu als zeventigen in die quorums werkzaam zijn, zullen worden gevraagd terug te keren naar hun plaats in het ouderlingenquorum van hun wijk. Ringpresidenten kunnen vervolgens, op ordelijke wijze, bepalen welke van die broeders tot het ambt van hogepriester geordend dienen te worden.

„Deze verandering geldt niet voor het Eerste Quorum der Zeventig, waarvan de leden alle algemene autoriteiten van de kerk zijn.

„2. In de ringzending moet bijzondere aandacht worden geschonken aan de samenwerking met de full-time zendingen bij het vinden van, het vriendschap sluiten met en het begeleiden van onderzoekers, alsmede het bevorderen van het deelnemen van de leden aan alle zendingsactiviteiten. Er zal een ouderling of hogepriester met aanleg voor zendingswerk worden geroepen als zendingspresident van de ring, waarvan de raadgevers eveneens onder de ouderlingen of hogepriesters worden gekozen.

„Plaatselijke priesterschapsleiders zullen via een brief van het Eerste Presidium verdere instructies in verband met deze bekendmaking ontvangen.

„Wij zijn allen die in het verleden hebben gediend en die nu dienen in een zeventigenquorum op ringniveau, en die hun tijd, talenten en middelen zo bekwaam hebben aangewend voor het verbreiden van het evangelie van Jezus Christus, bijzonder erkentelijk.” □

De Vader, de Zoon en de Heilige Geest

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Zij zijn verenigd in het tot stand brengen van het verheven, goddelijk plan voor de zaligheid en verhoging van Gods kinderen.“

Mijn broeders en zusters, ik heb een tekst gekozen, die ons allen vertrouwd is. Het is het eerste Artikel des Geloofs. Het is de cruciale positie van onze geloof. Het is veelzeggend dat de profeet Joseph Smith, toen hij de belangrijkste elementen van onze leer uiteenzette, dit op de eerste plaats stelde.

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.“

De voornamste plaats, die aan deze verklaring gegeven werd, is in overeenstemming met een andere uitspraak van de profeet. Hij heeft gezegd:

„Het is het eerste beginsel van het evangelie in alle zekerheid het karakter van God te kennen“ (*History of the Church*, deel 6, blz. 305.)

Deze uitermate belangrijke en overkoepelende verklaringen zijn in harmonie met de woorden van de Heer in zijn hogepriesterlijk gebed:

„Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus

Christus, die Gij gezondend hebt“ (Joh. 17:3).

Onlangs kreeg ik een pamflet in handen. Het was geschreven door een criticaster, een vijand van de kerk, wiens verlangen het is het geloof van de zwakken en de onwetenden te ondergraven. Het herhaalt misvattingen die al meer dan een eeuw zijn rondgebruikt. Het geeft voor weer te geven wat u en ik als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen geloven.

Zonder te willen redetwisten met andersdenkenden, van wie ik er velen ken en voor wie ik de hoogste achting heb, maak ik van deze gelegenheid gebruik mijn standpunt aangaande het belangrijkste van alle theologische onderwerpen uiteen te zetten.

Ik geloof zonder enig voorbehoud in God, de Eeuwige Vader. Hij is mijn Vader, de Vader van mijn Geest en de Vader van de geesten van alle mensen. Hij is de grote Schepper, de Heerser van het heelal. Hij gaf leiding aan de schepping van de aarde waarop wij leven. De mens werd naar zijn beeld geschapen. Hij is een persoon. Hij is echt. Hij is een individu. Hij heeft „een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens“ (LHV 130:22).

In het verslag van de schepping van de aarde, spreekt God: „Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis“ (Gen. 1:26).

Kan het duidelijker? Verlaagt het God, als sommigen ons willen doen geloven, dat de mens naar zijn beeld geschapen is? Eerder behoort het iedere man en vrouw aan te zetten tot een grotere waardering voor zichzelf als zoon of dochter van God. Paulus' woorden tot de heiligen in Korinte gelden net zozeer voor ons als voor hen tot wie hij ze schreef. Hij zei:

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig! (1 Kor. 3:16–17.)

Ik herinner mij dat ik meer dan vijftig jaar geleden, als zendeling, sprak in een openluchtvergadering in Hyde Park in Londen. Midden in mijn toespraak werd ik onderbroken door iemand die zei: „Waarom houdt je je niet aan de bijbelse leer in Johannes 4:24, waar staat, dat God Geest is?“

Ik zocht het vers op, dat hij genoemd had en las hem het hele vers voor:

„God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid.“

Ik zei: „Natuurlijk is God geest, en u ook, in de combinatie van geest en lichaam, die van u en mij een levende ziel maakt.“

Enieder van ons is een tweeledig wezen van lichaam en geest. Allen weten dat de dood reëel is, ook weten wij, dat de geest na de dood voortleeft en dat het goddelijk plan mogelijk gemaakt door het offer van de Zoon van God, eens voorziet in de herenging van lichaam en geest. Jezus' verklaring dat God geest is, ontkent niet zomin dat Hij een lichaam heeft als mijn verklaring dat ik, hoewel ik een lichaam heb, geest ben.

Ik vergelijk mijn lichaam niet met dat van Hem in verfijning, in vermogen, in prachten luister. Zijn lichaam is eeuwig. Mijn lichaam is sterfelijk. Maar dat vergroot slechts mijn eerbied voor Hem. Ik aanbid Hem in „geest en in waarheid“. Ik blik naar Hem op voor kracht. Ik bid tot Hem voor wijsheid, waar die van mij tekort schiet. Ik streef ernaar Hem met mijn hele hart, macht, verstand en sterkte lief te hebben. Zijn wijsheid is groter dan de wijsheid van de mens. Zijn macht is groter dan de macht van de natuur, omdat Hij de Almachtige Schepper is. Zijn liefde is groter dan de liefde van wie dan ook, want zijn liefde omvat dat van al zijn kinderen, en het is zijn werk en zijn heerlijkheid de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van zijn zonen en dochters van elke generatie tot stand te brengen (zie Moz. 1:39).

Hij heeft de wereld zo lief gehad, „dat Hij zijn eigengeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe“ (Joh. 3:16).

Dit is de Almachtige die ik respecteer en eerbiedig. Hij is het naar wie ik in vreze en beve opblik. Hij is het die ik aanbid en aan wie ik eer en heerlijkheid geef. Hij is mijn Hemelse Vader, die mij uitnodigt tot Hem in gebed te gaan, om met Hem te spreken, met de stellige belofte, dat Hij zal horen en verhoeren.

Ik dank Hem voor het licht, het begrip en de kennis die hij over zijn kinderen uitstort. Ik dank Hem voor zijn stem die eeuwige waarheden gesproken heeft in macht en belofte. Ik dank hem voor zijn openbaring van Hemzelf, uiteengezet in het Oude Testament; voor zijn aankondiging, die voorkomt in het Nieuwe Testament, ten tijde van de doop van zijn Geliefde Zoon in de Jordaan, toen hij zei: „Deze is mijn Zoon, de geliefde,

in wie Ik mijn welbehagen heb" (Matt. 3:17). Ik dank Hem voor een soortgelijke aankondiging op de berg der verheerlijking toen Hij weer sprak tot Jezus, zijn apostelen en ook engelen. „En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jakobus en zijn broeder Johannes mede en Hij leidde hen een hoge berg op, in de eenzaamheid.

„En zijn gedaante veranderde voor hun ogen en zijn gelaat straalde gelijk de zoon en zijn klederen werden wit als het licht.

„En zie, hun verschenen Mozes en Elia, die met Hem spraken.

„Petrus antwoordde en zeide tot Jezus: Here, het is goed, dat wij hier zijn; indien Gij wilt, zal ik hier drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een.

„Terwijl hij nog sprak, zie, daar overschaduwde hen een lichte wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem! (Matt 17:1-6.)

Ik dank Hem voor die stem, die weer gehoord werd toen de opgestane Heer werd geïntroduceerd aan de mensen in Amerika, die verklaarde: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort Hem" (3 Ne. 11:7).

Ik aanbid Hem en dank Hem voor zijn verschijning in deze bedeling toen Hij, in zijn introductie van de opgestane Heer aan iemand, die Hem gezocht had in gebed, verklaarde: „Deze is Mijn geliefde Zoon – Hoort Hem!" (JS-G 17).

Ik geloof in de Heer Jezus Christus, de Zoon van de eeuwige, levende God. Ik geloof in Hem, Hij is de Eerstgeborene van de Vader in de geest en de Eniggeborene van de Vader in het vlees. Ik geloof dat Hij een Per-

soon is, onderscheiden en afzonderlijk van zijn Vader. Ik geloof in de verklaring van Johannes, die zijn evangelie opende met deze majestueuze woorden:

„In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

„Dit was in den beginne bij God . . .

„Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders), vol van genade en waarheid" (Joh. 1:1-2, 14).

Ik geloof dat Hij geboren werd uit Maria, in de stamlijn Davids, als de beloofde Messias, ik geloof dat hij inderdaad verwekt werd door de Vader, en dat met zijn geboorte de geweldige profetische verklaring van Jesaja in vervulling ging:

„Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouders en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst" (Jes. 9:5).

Ik geloof dat Hij bij zijn sterfelijke leven de enige volmaakte mens op aarde was. Ik geloof dat in zijn woorden, dat licht en die waarheid te vinden zijn, die, indien nagevolgd, de wereld zullen redden en de mensheid verhoging zullen brengen. Ik geloof dat er in zijn priesterschap goddelijke autoriteit huist – de macht te zegenen, de macht te genezen – de macht de aardse aangelegenheden van God te regelen, de macht in de hemel te verzegelen wat op de aarde verzegeld is.

Ik geloof dat Hij door zijn zoenoffer, door zijn levensoffer op Golgota, de zonden van de mens op zich nam, waardoor Hij ons verlostte van de zondenlast, als we het kwade

verzakten en Hem navolgen. Ik geloof in de wezenlijkheid en de macht van zijn opstanding. Ik geloof in de barmhartigheid Gods, die tot uitgang komt in zijn offer en verlossing, en ik geloof, dat door zijn verzoening, ons allen de gave van de opstanding ten deel zal vallen, zonder dat wij daar iets voor hoeven te doen. Ik geloof bovendien, dat dat offer, op voorwaarde van gehoorzaamheid aan de geboden, iedere man en vrouw, iedere zoon en dochter van God, in de gelegenheid stelt eeuwig leven te beërven en de verhoging in te gaan.

Er is niemand die zich kan vergelijken met Hem. Niemand heeft ooit een vergelijkbaar offer gebracht of een vergelijkbare zegen verschaft. Hij is de Heiland en Verlosser van de wereld. Ik geloof in Hem. Ik bevestig zijn goddelijkheid zonder voorbehoud. Ik heb Hem lief. Ik spreek in eerbied en met bewondering over Hem. Ik aanbid Hem zoals ik zijn Vader aanbid, namelijk, in geest en in waarheid. Ik dank Hem en kniel neer voor zijn verwonde voeten, handen en zij, verbaasd over de liefde die Hij mij schenkt.

Gode zij dank voor zijn geliefde Zoon, die lang geleden zijn handen uitstreckte tot een ieder zei:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

„neemt mijn juk op u leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rusten vinden voor uw zielen;

„want mijn juk is zacht en mijn last is licht" (Matt. 11:28-30).

Hij leeft, de eersteling van de opstanding. Ik weet dat Hij leeft, zo waar Hij leefde toen Hij als opgestane Heer zijn ontmoedigde discipelen gebarde: „Komt en houdt de maaltijd . . . en Hij nam brood en gaf het hun en evenzo de vis" (Joh. 21:12-13).

De Schriften maken gewag van anderen aan wie Hij zich toonde en tot wie Hij sprak als de levende en opgestane Zoon van God.

Evenzo is Hij in deze bedeling verschenen en hebben zij, die Hem zagen, verklaard:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is –

„Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn" (LV 76:22-24).

Dit is de Christus in wie ik geloof en van wie ik getuig.

Die kennis komt uit de Schriften en dat getuigenis komt door de macht van de Heilige Geest. Het is een gave, heilig en wonderbaarlijk, geschonken door openbaring van

het derde lid van de Godheid. Ik geloof dat de Heilige Geest een persoon van geest is, die zijn plaats naast de Vader en de Zoon inneemt, gedrieën vormen zij de Godheid.

Het belang van die plaats wordt duidelijk uit de woorden van de Heer, die zei:

„Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden.

„Spreek iemand een woord tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal hem niet vergeven wor-

den, noch in deze eeuw, noch in de toekomstende” (Matt. 12:31-32).

Dat de Heilige Geest in vroegchristelijke tijden als een lid van de Godheid werd aangemerkt komt duidelijk tot uiting in het gesprek tussen Petrus en Ananias, toen de laatste een deel van de prijs achterhield, die hij voor de verkoop van een stuk land had gekregen.

„Maar Petrus zeide: Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld om de Heilige Geest te bedriegen? . . . Gij hebt niet tegen mensen gelogen, maar tegen God” (Hand. 5:3-4).

De Heilige Geest is het derde lid van de Godheid, de Trooster, beloofd door de Heiland, die zijn volgelingen alles zal leren en te binnen brengen, wat Hij hen gezegd had (zie Joh. 14:26).

De Heilige Geest is een getuige van de waarheid, die de mens dingen onderwijst die zij elkaar niet kunnen leren. In uitdagende bewoordingen belooft Moroni een getuigenis van de waarachtigheid van het Boek van Mormon, „door de kracht des Heiligen Geestes”. Moroni verklaart dan: „En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten” (Moro. 10:4-5).

Ik geloof dat deze macht, deze gave, ons nu ter beschikking staat.

En aldus, mijn geliefde broeders en zusters, geloof ik in God, de Eeuwige Vader, in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest.

Ik werd in de naam van deze drie gedoopt. Ik huwde in de naam van deze drie. Ik betwijfel hun realiteit en hun individualiteit niet. Die individualiteit kwam duidelijk tot uiting toen Jezus door Johannes werd gedoopt in de Jordaan. In het water stond de Zoon van God. De stem van de Vader verklaarde zijn goddelijk zoonschap, en de Heilige Geest manifesteerde zich in de vorm van een duif (zie Matt. 3:16-17).

Ik ben mij ervan bewust dat Jezus gezegd heeft, dat zij die Hem gezien hadden, de Vader gezien hadden. Zou hetzelfde niet gezegd kunnen worden van vele zoons die op hun vader lijken?

Toen Jezus tot de Vader bad, bad Hij zeker niet tot zichzelf!

Zij zijn afzonderlijke Wezens, maar zij zijn één in doel en streven. Zij zijn verenigd in het tot stand brengen van het verheven, goddelijke plan voor de zaligheid en verhoging van Gods kinderen.

In zijn groots, ontroerend gebed in de hof, vóór zijn verraad, pleitte Christus bij de Vader voor zijn apostelen, die Hij liefhad:

„En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn” (Joh. 17:20-21). Het is deze volmaakte eenheid tussen de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, die deze bindt tot de Godheid.

En hoe wonderlijk het ook mag klinken, Zij zijn geïnteresseerd in ons, wij zijn het aan wie Zij veel zorg besteden. Zij zijn bereikbaar voor ons allen. Wij benaderen de Vader door de Zoon. Hij is onze Middeleeër voor de troon van God. Wat is het geweldig om op deze wijze tot de Vader te spreken in de naam van de Zoon.

Ik getuig van deze grote, alles overtreffende waarheden. Ik doe dit door de gave en macht van de Heilige Geest, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Broeder Robert C. Bowden dirigeert het Mormoons Jeugdkoor, dat tijdens de bijeenkomst op zaterdagochtend gezongen heeft.

„God zal openbaren”

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Toekomstige openbaringen zullen zowel verbazingwekkende gebeurtenissen als grote en belangrijke waarheden bevatten.”

De heilige Schrift vertegenwoordigt het geestelijk geheugen van het mensdom. En wanneer de band met de Schriften wordt verbroken, wordt de mens op tragische wijze een bewustzijn van geestelijke geschiedenis ontzegd, waardoor de gelovige ogen verblind worden. Als gevolg daarvan verliest de mens zijn ware identiteit; zij behouden hun benen, maar bewandelen allen hun eigen weg. Hun armen zijn hebzuchtig, maar strekken zich niet uit tot een welwillende omhelzing van het leven. Hun oren functioneren, maar horen niet langer het woord des Heren. Hoewel geschapen in Gods beeld, vergeten zij, die aldus verbroken zijn, spoedig hun Maker. Toch is het niet verwonderlijk „want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart”? (Mos. 5:13.)

Dit staat in schril contrast met een van de unieke kenmerken van de levende kerk van Jezus Christus, namelijk, haar zich immer uitbreidende fundamentele geestelijke kennis aangaande de identiteit en het doel van de mens, welke „het geheugen van dit volk” (Alma 37:8) vervuimt. In feite verklaart het negende Artikel des Geloofs, dat God „nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het

Koninkrijk Gods zal openbaren”. Aldus kunnen de kerkleden zich vergasten aan een menu waarop verleden en heden gezamenlijk voorkomen; daarom hoeven zij nooit te verslapen „door matheid van ziel” (Hebr. 12:3). In plaats daarvan kunnen we intellectueel levendig zijn.

Onder de schatten die nog zullen voortkomen zijn verloren boeken. Er worden er meer dan twintig genoemd in de bestaande Schriftuur. Misschien wel de meest opzienbarende en omvangrijkste zijn de verslagen van de verloren stammen van Israël (zie 2 Ne. 29:13). We zouden niet eens iets afweten van de op handen zijnde derde getuige van Christus als we dat kostbare Boek van Mormon, de andere getuige van Christus, niet hadden gehad! Deze derde set heilige verslagen zal aldus een triade van waarheid completeren. Dan zal, zoals de volmaakte Herder heeft gezegd „Mijn woord . . . tot één worden bijeengebracht” (vers 14). Er zal één kudde zijn en één Herder” (1 Ne. 22:25) waarin alle christelijke bedelingen uit de menselijke geschiedenis zullen samensmelten (zie LV 128:18).

En waar het profeten vanouds soms gegeven was te gissen – zo veronderstelde Moroni dat de joden ook een verslag hadden vanaf de schepping van Adam, maar wist het niet zeker (zie Ether 1:3) – is onze tijd een tijd van volheid, met inbegrip van „hetgeen sedert de grondlegging der wereld nimmer is geopenbaard” (LV 128:18). Daarenboven komt de dag, „dat de woorden van het boek, die waren verzegeld, van de daken der huizen zullen worden gelezen; en ze zullen worden gelezen door de macht van Christus; en alle dingen, die ooit onder de kinderen der mensen zijn geweest en tot het einde der aarde ooit zullen zijn, zullen hun worden geopenbaard”. (2 Ne. 27:11; zie ook 2 Ne. 30:16, 18; Ether 4:7; LV 101:32; 121:28).

Aldus zullen er, net zoals er veel meer kerkleden, gezinnen, wijken, ringen en tempels zullen zijn, later ook veel meer verheffende en inspirerende Schriften zijn. Wij zullen echter eerst moeten leren ons waardig te vergasten aan de Schriften die wij al hebben!

Zonder dit onschatbaar, geestelijk perspectief, is het mensdom zelden maar een geslacht af van grote twijfel en zelfs ongelof. Laman en Lemuël twijfelden en mordden, schreef Nephi, „omdat zij de handelingen van de God, Die hen had geschapen, niet begrepen” (1 Ne. 2:12); zij deden provinciaals, net zoals het vergeetachtige Israël: „(Er kwam na hen een ander geslacht op, dat de Here niet kende, noch het werk, dat Hij voor Israël gedaan had” (Richt. 2:10; zie ook Deut. 32:6; Mos. 10:14.)

Indien mensen heel lang de waarheden van Gods plan van zaligheid moeten ontberen, zullen sommigen niet eens „geloven (in deze waarheden), wanneer ze hun worden geleerd” (Mos. 1:5). Een niet onderwezen „opkomend geslacht” zal niet geloven „wat er aangaande de opstanding . . . noch . . . de komst van Christus” is onderwezen (Mos. 26:1–3). Geloof in God en in de opstanding gaan meestal het eerst verloren: „Zij hadden geen geschiedboeken medegebracht; zij loochenden het bestaan van hun Schepper” (Omni 17).

Onze liefhebbende Vader is immer bereid zulke onwetendheid te verdrijven:

„En nadat God had bepaald, dat deze dingen aan de mens zouden geschieden, ziet, toen zag Hij, dat het voor de mens noodzakelijk was om te weten wat God voor hen had bestemd;

„Daarom zond Hij engelen om met hen te spreken . . .

„En maakte hun het plan der verlossing bekend, dat sedert de grondlegging der wereld was bereid; en dit maakte Hij hun bekend volgens hun geloof en bekering en hun heilige werken” (Alma 12:28–30).

De boodschap is constant en relevant:

„Is het niet even nodig dat het plan der verlossing aan dit volk wordt bekendgemaakt, als aan hun kinderen?

„Is het niet even gemakkelijker voor de Here Zijn engel in deze dagen te zenden om deze blijde boodschap aan ons te verkondigen, als aan onze kinderen of aan hen, die leven na Zijn komst?” (Alma 39:18–19.)

De stervelingen die nu leven, geboren lang „na zijn (eerste) komst”, dienen zeker het plan te kennen, welk plan, volgens de profet Joseph Smith, de „ware toestand en verhouding tot God” openbaart. De profet zei dat dit onderwerp „het meest moet worden bestudeerd . . . dag en nacht”. (*Lering van de profet Joseph Smith*, blz. 295.)

Gods plan kan echter niet alleen door logisch denken worden begrepen, noch heeft de mens die ervaringen opgedaan, dat hij ons volledig kan informeren. Het vereist openbaring van God.

„Ziet, groot en wonderbaarlijk zijn de werken des Heren. Hoe ondoordringelijk zijn de diepten Zijner verborgenheden; en het is onmogelijk, dat de mens al Zijn wegen

doorgrondt. En niemand weet van Zijn wegen, tenzij het hem worde geopenbaard; daarom, broeders, veracht de openbaringen Gods niet" (Jakob 4:8).

Hoe zouden we anders de waarheid kunnen weten of wie wij werkelijk waren, „werkelijk zijn, en werkelijk zullen zijn"? (Zie Jakob 4:13; LV 93:24.)

Er kan geen ware gelukzaligheid zijn zonder ware identiteit. Daarom omvat het proces van openbaring engelen en profeten (zie Alma 12:28–29). De profeet heeft kort voor zijn dood verschillende keren gewag gemaakt van de veertien jaar van voortdurende openbaring, die hij doorgemaakt had, alsook het bezoek van engelen. (*Leringen*, blz. 349, 360; *The Personal Writings of Joseph Smith*, blz. 407.)

De teksten die zich op de Messias richten, gaan diep in op het belang van het geestelijk geheugen van het mensdom en onderwijzen ons verder aangaande het plan van God, dat zich ontvouwd heeft sinds de grondlegging der wereld. De herstelling heeft ons inspirerende toespraken verschaft over Gods plan en onze Verlosser, zoals van Mozes, Abinadi, Ether, Alma, Ammon en Aäron. (Zie Mos. 13:33–35; Ether 13:2–14; Alma 12:30–33; 18:36–39; 22:12–14.) Deze

beantwoorden de rethorische vraag van een van de profeten: „Zullen wij niet van de verzoening van Christus spreken?" (Jakob 4:12.) Broeders en zusters, het eigenbelang van de mens in ogenschouw genomen, waarom zouden we eigenlijk over iets anders spreken?

Hij, die echt de Schriften bestudeert, zal zonder twijfel zien hoe zij van Christus getuigen (zie Joh. 5:39). Hij zal ook zien hoe interactief de Schriften zijn en hoe zij elkaar over en weer ondersteunen. Indien men het niet ziet, is dat „omdat (men) hierbij niet uitging van geloof" (Rom. 9:32), maar van onbegrijpend, blind scepticisme. Jezus zei tot de ongelovige:

„Want indien gij Mozes geloofdet, zoudt gij ook Mij geloven, want hij heeft van Mij geschreven.

„Maar indien gij zijn geschriften niet geloofdet, hoe zult gij mijn woorden geloven?" (Joh. 5:46–47.)

Zij die *dat* wat Mozes geschreven had niet begrepen en geloofden, geloofden ook niet in *dit* wat Jezus sprak. Die episode onderschrijft de belangrijke woorden van Mormon over het verband tussen Bijbel en Boek van Mormon:

„Want ziet, *dit* wordt geschreven met het

oogmerk, dat gij *dat* moogt geloven; en als gij *dat* geloofdet, zult gij *dit* ook geloven."

Evenzo verschaffen de Schriften het hoognodige perspectief aangaande „uw vaders, en ook met de wonderbare werken, die door de macht Gods onder hen werden gewrocht". (Morm. 7:9; cursivering toegevoegd.)

De verschillende teksten vertellen ons over Gods „tedere barmhartigheden" die van vitaal belang zijn (1 Ne. 1:20; Ether 6:12; zie ook Luc. 1:78) en zijn handelingen met onze voorvaders. Het verleden is waarlijk een voorspel; vandaar dat een onveranderlijke, alwetende God, die verlangde de veranderlijke en bijziende mens te redden, niet geïnteresseerd is in bewieroking achteraf, maar in het voorkomen van onze op handen zijnde vernietiging.

Aldus, leren wij uit de Schriften Gods plan met het mensdom op deze planeet. Hij vertelde ons, bij monde van Jesaja, dat hij deze aarde formeerde om bevolkt te worden (zie Jes. 45:18). Bij monde van Mozes omschreef God zijn doel „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen" (Moz. 1:39). Bovendien zullen zij die ogen hebben om te zien in het aanschouwen van de hemelen en de sterren „God in

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

zijn majesteit en macht werkzaam" zien (LV 88:47).

Aldus zijn wij omgeven door een gepland universum en leven wij op een planeet met een doel; en deze waarheden omschrijven „dingen, zoals die werkelijk zijn" (Jakob 4:13). Geen wonder dat het evangelie zo'n verheffende, blijde boodschap is!

Als er ooit een geslacht dit waardevolle perspectief nodig had, dan is het ons geslagen geslacht wel. Als er ooit een geslacht van zichzelf gered moest worden, dan is het het onze wel. En deze behoeften zullen zich zeker intensiveren naar gelang de verwilderde en bezette naties der aarde, zoals voorzien door Jezus, zich hopeloos rondwentelen in „radeloze angst" (Luc. 21:25).

In feite misbruiken we het leven, tenzij we dit waardevolle perspectief van het evangelie hebben, dat de dingen der wereld op hun minder belangrijkere plaatsen zet. Dan kunnen we op dit onveranderlijk, sterfelijk toneel de dingen zien zoals zij werkelijk zijn, zoals de veeleisende cadans van de wereldse zorgen.

Gelijk vogels en dieren die een ingeboren ritueel opvoeren, dat iedereen boeit behalve de deelnemers, zouden deze materiële manoeuvres komisch zijn, ware het niet dat ze tragisch zijn. Dit geldt evenzo voor de aanmatigende zucht naar macht en het verlangen naar het applaus van de wereld. De trucs zijn zo transparant bezien in het licht van het evangelie.

Waarom zijn de wegen der wereld niettemin ook zo verlokkelijk voor ernstige discipelen? Kan het zijn dat wij in het verre voor-

sterfelijke leven de Vader bewonderd hebben en zijn heerlijkheid gezien hebben en nu onbewust zijn heerlijkheid benijden? Maar toch, als we werkelijk wensen te delen in zijn koninkrijk, waarom weigeren we dan zo beslist wat de openbaringen ons vertellen over de vereiste voorbereidende scholing en de risico's van onrechtvaardige heerschappij? Gods maximale macht is veilig, juist omdat Hij maximale liefde, gerechtigheid, barmhartigheid en kennis bezit. Wij kunnen niet in zijn macht delen zonder in zijn eigenschappen te delen.

Maar zullen we zeggen, bezitten wij niet zijn geestelijke genen? Ja, maar we hebben niet zijn zachtmoedigheid.

Toch zijn we van zijn geestelijke stamlijn! Ja, maar we hebben niet zijn vermogen tot liefhebben.

Zeker, we behoren Hem toe! Natuurlijk, maar we kunnen zijn huis niet binnengaan, totdat we ons er thuis zullen voelen.

Geen wonder dat de profeten hun waarschuwingen zo vaak herhalen. Zouden de weinige waarschuwendende regels aan onze familie, vrienden en nageslacht, die ons toegestaan werden te schrijven, tenslotte ook geen levensgrote koppen zijn? Soms wordt de waarschuwing ons bijna toegeschreeuwd, vooral wanneer luisteraars niet geraakt worden door de stille, zachte stem. (Zie Jakob 6:8-13; Moroni 10:27-34.)

Bovendien zagen de profeten, die hoofdzakelijk verantwoordelijk zijn voor het aanleggen van ons geestelijk geheugen, niet alleen hun eigen tijd, maar ook de onze; zij hebben tot ons gesproken, alsof wij aanwezige waren, want „ziet, Jezus Christus heeft u

aan mij getoond, en ik weet uw handelingen" (Morm. 8:35).

Het is dan ook geen wonder dat Joseph Smith in de gevangenis van Carthage, de nacht voordat hij vermoord werd, „op krachtige wijze zijn getuigenis gaf aan de wachten over de goddelijke oorsprong van het Boek van Mormon, de herstelling van het evangelie, de bediening van engelen". (Leringer, blz. 383; zie ook Alma 9:21; 12:29; 19:34.)

Hoe zouden we zonder de profeten en de Schriften werkelijk weten dat „God . . . het plan der verlossing . . . voor de mens had bestemd"? (Zie Alma 12:28-30.)

Wanneer we het bestuderen, zien we in dat de schriftuurlijke waarheden van het zich ontvouwend plan van zaligheid zowel opwindend als overwelgend zijn. Indien zij in dank overdacht worden, leiden zij tot lyrische uitingen, zoals in de in 1842 gemaakte opsomming van de profeet Joseph Smith: „En verder, wat horen wij? Blijde tijdingen van Cumorah! Moroni, een engel uit de hemel, verkondigt de vervulling van de profeten – het boek dat moest worden geopend. De stem des Heren in de wildernis . . . die de drie getuigen gebiedt getuigenis van het boek te geven! De stem van Michaël aan de oever van de Susueghanna! . . . De stemmen van Petrus, Jakobus en Johannes, die in de wildernis . . . betuigden, dat zij de sleutelen van het koninkrijk en van de volheid der tijden bezaten!" (LV 128:20.)

Toekomstige openbaringen, broeders en zusters, zullen zowel verbazingwekkende gebeurtenissen als grote en belangrijke waarheden bevatten. In die mate zelfs, dat Mozes' en Israëls jubellied, na veilig de Rode Zee te zijn overgestoken (zie E. 15) en de litanie van de profet zonder enig voorbehoud plaats maken voor het crescendo van de verheffende gebeurtenissen die samenhangen met Christus' komst in majesteit en macht.

Het zal weer gonzen in de vallei van Adam-ondi-Ahman, ditmaal met het geluid van een reünie van bedelingen, wanneer de vergadering is! (Zie Dan. 7:13-14; LV 107:53-57; 116:1.) De mensen uit Henochs unieke stad, die „één van hart" zijn, zullen hen van het Nieuwe Zion begroeten met heilige omhelzingen en kussen, te midden van zoet gesnik! (Zie Moz. 7:62-63.) De „heuvele zullen beven" voor de tegenwoordigheid van de verloren stammen, en harten zo wel als ijs zullen smelten, wanneer zij komen „vervuld met gezangen van eeuwigde vreugde" (zie LV 133:26-33).

En het zal allemaal plaatsvinden onder leiding van de „Verlosser van Israël, onz' enige vreugd". Vandaar het „als kinderen van Zion verwachten wij Hem . . . 't uur der verlossing is daar" (Heilige lofzangen, nr. 144.)

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het evangelienet binnenhalen

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Onze zending is onze handen aan het net te slaan en duizenden fijne mannen en vrouwen, die naar waarheid zoeken, binnen te halen.”

Mijn geliefde broeders en zusters, in alle nederigheid en dankbaarheid vraag ik om uw gebed en geloof in deze grootte en verootmoedigende en heilige roeping die mij gegeven is. Aan onze Heer en Heiland Jezus Christus, en aan president Ezra Taft Benson, onze profeet, zien-er en openbaarder, beloof ik plechtig dat ik mijn best zal doen, dat ik alles zal doen wat ik kan om het koninkrijk Gods hier op aarde op te bouwen.

Toen ik vrijdag het kantoor van president Benson verliet, was ik diep geschokt – en dat ben ik nu nog. Ik vermoed dat mij dat nog wel enige jaren zal bijblijven, maar ik zal mij naar beste vermogen blijven inzetten voor welke opdracht dan ook die mij gegeven wordt.

Ik wil hulde brengen aan mijn geliefde aardse vader, die mij nederigheid, toewijding eerlijkheid, betrouwbaarheid, liefde voor de constitutie van ons dierbaar land, en respect en eerbied voor Gods uitverkoren dienstknechten, in het bijzonder voor onze profeet, heeft bijgebracht.

Aan mijn moeder, die voor haar heengaan verscheidene keren 's nachts een glimp van de eeuwigheid heeft gezien, breng ik eveneens mijn hulde – op de eerste plaats voor

het leven zelf, en dan voor de belangrijke lessen die zij mij geleerd heeft. Met iets minder nam zij nooit genoegen, terwijl zij er goed op toezag dat wij, kinderen, er niet al te lang over deden ons doel te verwezenlijken.

Ook betoon ik hulde aan mijn geliefde vrouw, Elisa. Zij is een evenbeeld, daar ben ik zeker van, van Rebekka uit vroeger tijden. Als zij een van de eerste pioniers was geweest, misschien wel afkomstig uit New York met haar handkar, dan was zij waarschijnlijk als een van de eersten hier aangekomen. Zij heeft mij bij mijn kerkelijk dienstbetoon nimmer een haarbreed in de weg gelegd en zij heeft onze kinderen in waarheid en gerechtigheid opgevoed.

Aan onze acht kinderen, zeven heerlijke dochters en één edele zoon – hij heeft het altijd heel goed met zijn zussen kunnen vinden – breng ik eveneens mijn hulde. Zij allen zagen hun huwelijk in de tempel verzegeld.

Hulde ook aan mijn collega's door de jaren heen. Zij allen hebben mij opgebouwd en mij tot een betere dienstknecht gemaakt. Het zijn er teveel om bij naam te noemen, maar ik koester gevoelens van achting voor hen en bid de Heer dat Hij hen altijd zal zegenen.

Elke taak die mij ooit in het koninkrijk is opgedragen, heb ik met liefde vervuld. En dat dienstbetoon leek elke dag een zondag, want het was in dienst van de Heer.

Ik zou graag in 't kort verslag willen uitbrengen van onze ervaringen in Europa. Ik dank het Eerste Presidium voor de kans die het mij en zuster Wirthlin heeft geboden om het gebied Europa van de kerk te presenteren. Deze afgelopen twee jaar zijn bijzonder aangrijpend geweest en waren vervuld van enorme ervaringen die wij nooit zullen vergeten. De volgende uitspraak van een kerklid uit Oost-Europa illustreert duidelijk wat ik bedoel:

„Kon u alleen maar het geloof en enthousiasme van de leden hier zien. Geloof me, ons evangelie is het enige wat ons gelaten is, en we houden er intens van.”

Of het nu in Oost-Europa is of niet, deze waarheid is er, onwrikbaar als een berg. Ons

evangelie zal werkelijk het enige zijn wat ons uiteindelijk gelaten wordt, en we dienen er intens van te houden.

Deze eeuwige waarheid werd ons gedurende ons tweejarig verblijf in het gebied Europa vele keren voorgehouden. Dit gebied strekt zich uit van het verre noorden van Finland, Zweden en Noorwegen tot het zuidelijkste puntje van Afrika en telt ongeveer 230.000 kerkleden. Graag zou ik een paar ervaringen met u willen delen die ons geloof sterk hebben gevoed.

In Portugal, in het plaatsje Funchal op Madeira, woont een dame, Asencio Frango geheten, die twintig jaar non is geweest. Zij was zelfs moeder-overste in een tehuis voor arme kinderen en wezen. Tegen het eind van een vierjarige onderwijstaak, nog in de eerste jaren dat zij non was, werd er keelkanker bij haar geconstateerd. Haar moeder was aan dezelfde ziekte gestorven. Hoewel zij wist dat deze slopende ziekte een zekere dood voor haar betekende, had zij het sterke gevoel dat zij haar werk op aarde nog niet had voltooid. Zij bad in groot geloof voor haar herstel en vond genezing, zonder verdere problemen of de noodzaak voor medische verzorging.

Toen haar kerk besloot het kindertehuis waarin zij werkzaam was te sluiten, ging zij zelfstandig nog vier jaar daarmee voort, daarbij gebruik makend van de erfenis van haar overleden ouders, tot het moment dat de kinderen groot genoeg waren hun eigen weg te gaan of werden geadopteerd.

Toen zij van een nieuw geloof hoorde, was zij nieuwsgierig en samen met een vriendin bezocht zij haar eerste vergadering in onze kerk. Hoewel deze werd gehouden op de smerige vloer van de garage van een van de leden van de kerk, maakte de geest van de vergadering diepe indruk op haar. De zendingen begonnen haar te onderwijzen en nodigden haar uit te worden gedoopt. Zij weigerde; zij was immers al gedoopt. De zendingen hielden voet bij stuk door haar uit te nodigen het Boek van Mormon te lezen. Zij vertelden haar: „Als dit boek het ware woord van God is, dan is Joseph Smith een ware profeet van God en is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ook waar. En als dat zo is, dan dient u te worden gedoopt in Gods ware kerk.”

Zij las het Boek van Mormon en ontving een sterk getuigenis van de goddelijkheid ervan. Later onderbrak zij de zendingen in hun discussie over de Godheid en vroeg gedoopt te mogen worden. Een jaar later stond zij op de stoep bij president Reuben P. Ficklin op het zendingskantoor in Lissabon. Zij ontving haar tempelaanbeveling en kon nauwelijks wachten om naar de Zwitserse Tempel te gaan en daar heilige verbonden te sluiten met haar Hemelse Vader.

In Zweden bezocht bisschop Krister Sten-

dahl van de Lutherse kerk de Stockholm-tempel een paar dagen voor deze werd ingewijd. Hij beschreef zijn inspirerende ervaring als volgt in een vooraanstaand Zweeds nieuwsblad:

„Stel u voor dat een nieuwe, glimmende, witte tempel met slanke spitsen en torens werd opgetrokken tot glorie van God. Geen kerk, geen kapel, maar een tempelvoor heilige verordeningen, die in alle rust en met plechtige eenvoud worden verricht.

„Een tempel waar de binnenkamer 'het celestiale' wordt genoemd. Een tempel waar de gelovige plaatsvervangend werk verricht in overeenstemming met Paulus' stelling over de doop voor de overledenen (1 Kor. 15-29).

„Dit alles overeenkomstig de wijsheid en roeping van Joseph Smith . . .

„Wat kunnen we ervan denken en zeggen? Te doen alsof het ons niet aangaat dat de mormonen - De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen - onder ons een tempel hebben gebouwd zou arrogant of neerbuigend zijn.

„Daarom wil ik mij met hen verheugen over deze tempel, die zij hebben opgetrokken met zoveel opoffering ter verheerlijking van God. Het is hartverwarmend hun vreugde en trots over de schoonheid van de tempel te ervaren.“ (*Svenska Kyrkans Tidning*, 11 juli 1985, blz. 1.)

President Monson heeft mij toegestaan u deelgenoot te maken van zijn ervaringen, opgedaan toen hij andermaal de Duitse Democratische Republiek wijdde voor het werk van de kerk:

„Om 7.30 v.m. (27 april 1975) reisden we naar de plek die was uitgekozen voor het bijzondere gebed, dat ik mij gedrongen voelde in dit land uit te spreken. . . . We liepen door het bos . . . naar een open plek vanwaar men uitzicht had over de Elbe, met Meissen aan onze rechterhand en Dresden aan onze linkerhand. overigen is Meissen de geboorteplaats van Karl G. Maeser, de grondlegger van de Brigham Young University. . . . In het

gebed zei ik ondermeer: 'Deze dag betekent de dageraad van een nieuw begin voor dit prachtige land.' Bij het uitspreken van deze woorden hoorden we het onmiskenbare geluid van hanegekraal, gevolgd door het verwijderde gelui van de klok van een kathedraal. Aan het begin van de dag was het bewolkt geweest, maar tijdens ons bidden brak er een stralende zon door die ons verwarmde en ons de verzekering schonk dat onze Hemelse Vader ingenomen was met het gebed dat wij opzonden. . . . Op onze terugweg naar de auto's verdween de zon weer van de hemel en trok de lucht weer even hard dicht als die tevoren geweest was.“ (Uit het dagboek van president Monson.)

In zijn herinwijdingsgebed zei president Monson: „Hemelse Vader, wilt U de weg openen zodat gelovigen het voorrecht zullen ontvangen naar de heilige tempel te gaan, om daar een heilige begiftiging te ontvangen voor tijd en eeuwigheid als families te worden verzegeld.“ (Uit het dagboek van president Monson.)

Dit gebed werd zondag 27 april 1975 uitgesproken, op een moment dat zelfs de gedachte aan een tempel uitgesloten leek. Op 29 juni 1985 werd deze wens vervuld met de inwijding van de prachtige Freiburg-tempel.

Zoals u weet, zullen vele leden in het gebied Europa binnenkort een tempel binnen hun bereik hebben, van de Stockholm-tempel in het noorden tot de Johannesburg-tempel in het zuiden, met daar tussenden de Londen-tempel en de Zwitserse Tempel. Vele landen zijn bezig een land met een tempel te worden. De Frankfort-tempel, die nu gebouwd wordt in Friedrichsdorf, een stadje dat destijds door de Huguenoten is gesticht, is nagenoeg voltooid. De bouw van deze tempels in het gebied Europa is een hedendaags wonder te noemen. Het tempelwerk wordt in toenemende mate bedreven.

We zijn ook naar Ghana in West-Afrika gereisd. De kerk groeit daar snel en heeft vaste voet aan de grond gekregen. We reisden langs de prachtige kust naar een kerke-

bouw dat daar nog maar onlangs is voltooid. Na er te hebben vergaderd, reden we met president en zuster Ernest J. Miller door naar het plaatsje Cape Coast.

Tegen zonsopgang zagen we hoe een menigte dorpsbewoners van alle leeftijden een kolossaal net uit het water trokken. Wij bleven staan en informeerden wat zij deden. Zij haalden samen de visvangst van die dag binnen. In het net zaten grote en kleine visen van velelei soort. Iedere dorpsbewoner sloeg zijn hand aan het net om te helpen bij het binnenhalen van de vangst. De vergadering van Israël in de laatste dagen, zoals die is opgetekend door Jeremia, schoot mij door het hoofd. De Heer zegt: „Ik ontbied vele vissers . . . die hen zullen opvissen“ (Jer. 16:16). Dat, broeders en zusters, is onze zending als leden van de kerk: onze handen aan het net te slaan en duizenden fijne mannen en vrouwen die naar waarheid zoeken, binnen te halen. Met dit soort inspanning heeft het gebied Europa deze netten met bekeerlingen binnengehaald, met een toename van 33 procent in het aantal gedoopte bekeerlingen in de afgelopen twee jaar.

Met het terugblikken op onze ervaringen in Europa, kwamen de volgende gedachten bij mij op: Het evangelie van Jezus Christus is duurzamer dan roem, van grotere waarde dan rijkdom, en begerenswaardiger dan geluk. Het evangelie begrijpen en naleven leidt tot een karakter als dat van Christus. Ons aller doel is een groots en voorbeeldig leven te leiden. Zeker in een tijd als deze dat het kwaad zo alom heerst, is een edel karakter een eerste vereiste. Ik wil onze jeugd waarschuwen het evangelie na te leven, een sterk karakter te ontwikkelen en verre te blijven van die dingen die afwijken van gerechtigheid.

Onze Hemelse Vader heeft ons begiftigd met een moedig en gelovig hart, met een sterke wil en het vermogen om duidelijk het verschil tussen goed en kwaad te onderkennen. Hij heeft ons, als lid van de kerk, begenadigd met de gave des Heilige Geestes, die ons inzicht en persoonlijke macht geeft.

En dus, ook al vergen de taken van het leven veel van ons en drukken de zorgen zwaar, worden wij door het licht dat van onze Heiland uitstraalt onverschrokken verder gewenkt. Ons leven kan en zal door rechtenschappen zelfdiscipline worden bestuurd.

Tot slot, mijn broeders en zusters, wil ik u zeggen dat dit de manier is waarop wij de kerk in Europa hebben getracht te vertegenwoordigen. Ik getuig dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat president Ezra Taft Benson onze profeet, ziener en openbarer is, en dat hij de sleutels van het koninkrijk draagt. Ik ben deze kerk toegewijd met heel mijn hart en zal mijn best doen haar te dienen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Ouderling Joseph B. Wirthlin, die pas steun ontving als lid van de Raad der Twalf, met zijn vrouw, Elisa Wirthlin.

De vreugde van eerlijke arbeid

Ouderling L. Tom Perry
van de Raad der Twaalf Apostelen

„Leer kinderen de vreugde van eerlijke arbeid. Verschaf hen een fundament voor het leven dat tot zelfvertrouwen en voldoening voert.“

Broeder Wirthlin, ook ik heet u welkom bij een unieke groep mannen. U zult er mannen met donker en met grijs haar aantreffen – en sommige met zelfs een nog bredere scheiding dan de uwe. En hun persoonlijkheden zijn even verschillend als de manier waarop zij hun haar dragen. Dat is de grote zegen van het lid zijn van de Raad der Twaalf, want onder de inspiratie van de Heer komt er uit die uiteenlopen- de persoonlijkheden een zoete eenheid tot stand. Het is een uitermate unieke gewaarwording. Welkom, welkom, broeder Joseph.

Wij lezen in de Spreuken: „Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken“ (Spr. 22:6).

Vanaf het begin is het voor ouders een van de grote uitdagingen van het leven geweest om te slagen in die zeer belangrijke taak: het opvoeden van hun kinderen. Het schijnt dat deze grote verantwoordelijkheid bestemd is om de grootste vreugden – en een aantal van de grootste smarten – met zich mee te brengen die het leven in de sterfelijkheid voor ons in petto heeft.

Natuurlijk is ieder kind anders, en wat succes heeft bij de een, zal misschien niet de

juiste reactie bij de ander teweegbrengen. Ik ben er echter van overtuigd dat, op het bijbrengen van een begrip van het evangelie van onze Heer en Heiland na, hun de vreugde van eerlijke arbeid leren het belangrijkste is.

Mij werd dit door eerzame ouders geleerd. Wat ben ik dankbaar voor een vader die het geduld had mij te leren werken. Het staat mij nog helder voor de geest hoe wij, toen ik nog maar zeven was, ons huis verbouwden en er een aantal wanden verwijderd moesten worden. In die tijd werden er zware stijlen gebruikt, waar de tengellatten op bevestigd werden. Daaroverheen werd dan het pleisterwerk aangebracht. Het was een kleine kunst het pleisterwerk en de tengels te slopen, maar je bleef natuurlijk zitten met de spijkers in de stijlen.

Iedere dag nadat de arbeiders naar huis waren, moest ik de stijlen bij elkaar zoeken en ze naar het grasveld achter het huis brengen. Vervolgens was het mijn taak ze een voor een op een zaagbok te leggen en met een koevoet de spijkers eruit te halen. Bovendien kreeg ik de opdracht de spijkers weer recht te maken. Tenslotte deed ik de rechtgemaakte spijkers in een grote groene emmer, en legde de stijlen op een keurige stapel.

Er was zoveel in dit project dat van waarde was voor mijn jonge leven. Ik leerde productief te zijn, te werken, ijverig bezig te zijn en mijn tijd niet in ledigheid te verdoen.

Vanaf het allereerste begin gebood de Heer Adam de grond te bewerken en over de dieren te heersen, en zijn brood te eten in het zweet zijns aanschijns. Het heeft mij altijd geboeid hoe vaak wij in de Schriften worden aangespoord om ermee op te houden ledig te gaan en om productief te zijn bij alles wat wij doen. In zijn slotrede haalde koning Benjamin voor zijn volk het voorbeeld aan dat hij zelf steeds was geweest door te zeggen:

„Ik zeg u, dat terwijl mij is toegestaan om mijn dagen in uw dienst door te brengen, zelfs tot deze tijd toe, ik niet heb getracht goud of zilver, noch enige andere rijkdom van u te verkrijgen . . .

„Ja, en ik heb zelf gewerkt met mijn eigen handen, opdat ik u zou kunnen dienen, en gij niet met belastingen zoudt worden bezwaard, en dat u niets zou worden opgelegd, dat smartelijk was om te dragen – en van al deze dingen, waarover ik heb gesproken, zijt gij heden zelf getuige“ (Mos. 2:12, 14).

Kinderen de vreugde van eerlijke arbeid leren is een van de grootste gaven die u hun geven kunt. Ik ben ervan overtuigd dat een van de redenen waarom tegenwoordig zoveel huwelijken sneuvelen, is omdat ouders hun zoons niet hebben geleerd en geoefend in hun verantwoordelijkheid om voor hun gezin te zorgen en om te genieten van de uitdaging die aan deze verantwoordelijkheid inherent is. Velen van ons zijn er ook in te kort geschoten onze dochters een verlangen bij te brengen om een huishouden goed te bestieren en schoonheid en orde aan te brengen in haar woning.

Wat is het toch ontzaglijk belangrijk dat kinderen in hun vroege jeugd de vreugde wordt geleerd die voortvloeit uit het beginnen van en vorm geven aan een karwei dat het werk van hun eigen handen is. Leer kinderen de vreugde van eerlijke arbeid. Verschaf hen een fundament voor het leven dat tot zelfvertrouwen en voldoening voert. „Gelukkig de man die werk heeft dat hij graag doet . . . Gelukkig de man die graag het werk doet dat hij moet doen“ (anoniem).

Ten tweede werd mij als knaapie, dat het werk deed dat zijn vader hem had opgedragen, geleerd niets te verkwisten, om waar mogelijk dingen te bewaren om opnieuw te gebruiken. Wanneer de spijkers eruit waren getrokken, konden de stijlen opnieuw worden gebruikt – en dat gebeurde ook.

Ik heb altijd graag een aantal van de raadgevingen gelezen die Brigham Young de heiligen placht voor te houden. Zijn raad was dermate praktisch. Luister naar wat hij zei over verspilling:

„Raap alles op . . .

„Denk nooit dat u zoveel brood heeft dat u uw kinderen er een korst of een kruimel van kan laten verspillen . . . Denk eraan, verspilt niets en zorg voor alles.

„Als u rijk wilt worden, spaar dan wat u in handen krijgt. Elke dwaas kan geld verdienen; maar het vergt een wijs man om spaarzaam te zijn en erover te beschikken zodat het hem tot voordeel strekt.“ (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1944, blz. 292.)

Ik vraag me af wat voor signalen onze kinderen van ons opvangen wanneer we hun zinnen kopen die een statussymbool zijn. Wij verspillen ruimte en middelen wanneer we een groter huis kopen dan nodig is, een groter huis dan wij ons eigenlijk kunnen veroorloven. Wij halen ons zulke hoge hypotheeken op de hals, dat ze alleen betaald kunnen

worden wanneer ook de vrouw buitenshuis gaat werken. Vervolgens lopen we met het kopen op afbetaling van verbruiksgoederen zoveel schulden op, dat wij geen financiële ruimte meer hebben voor de onverwachte tegenslagen die ieders leven te zien geeft. Voeden dergelijke signalen van de ouders niet de houding „ik wil het nu” in het leven van onze kinderen?

Sommigen verkeren zelfs in de waan dat zij, na het in de wind slaan van de raad van de profeten om geen schulden te maken, bij de bisschop kunnen aankloppen om hen van de gevolgen van hun dwaasheid te redden. De arme bisschop kan echter niet veel meer doen dan met hen meevoelen, ze helpen verhuizen naar een woning die financieel meer verantwoord is, en hen vervolgens helpen hun verliezen zoveel mogelijk te beperken.

Terugkijkend op mijn leven, geloof ik niet dat ik minder gelukkig was toen ik een slaapkamer met mijn twee broers moest delen, dan toen wij naar een groter huis gingen waar ieder van ons een eigen slaapkamer had. Laten wij onze kinderen de kunst bijbrengen van het in-stand-houden van onze middelen en van het elimineren van verspilling.

In de derde plaats, zal ik nooit vergeten hoe ontsteld ik was te zien dat de arbeiders

nieuwe spijkers gebruikten bij het weer optrekken van de muren en de verdere verbouwing van ons huis. De hoeveelheid spijkers die ik weer recht had gemaakt en in de emmer had gestopt, werd alsmaar groter, maar ze werden nooit gebruikt. Tenslotte ging ik naar mijn vader toe en zei: „Kunnen we niet beter de nieuwe spijkers bewaren en de oude gebruiken, die ik recht heb gemaakt?” Ik was nu eenmaal trots op het werk dat ik had verricht.

Toen liet mijn vader me iets heel belangrijks zien. Hij nam een nieuwe spijker en sloeg die onder een vreemde hoek in een plank. Hij kon hem er helemaal recht inslaan. Vervolgens nam hij een van de spijkers die ik zo zorgvuldig recht had gemaakt, en sloeg er keer op keer op onder dezelfde vreemde hoek. Binnen de kortste keren was hij krom, zodat hij onmogelijk in de plank kon worden geslagen. Ik leerde dus dat een gebruikte, of kromme spijker nooit zo sterk is als een nieuwe. Maar waarom had mijn vader me dan opgedragen al die spijkers recht te maken?

Ik herinner me niet als jongen ooit een bevredigend antwoord te hebben ontvangen. Het was pas toen ik zelf een zoon had dat ik het begon te begrijpen. Toen het ventje een jaar of drie was, nam ik hem mee de tuin in om me bij het wieden te helpen. Ik nam aan dat hij, die toen nog maar zo weinig boven de grond uitstak, bij het wieden wel iets op mij voor zou hebben. Helaas voor de tuin

had hij het moeilijk met het onderscheid tussen het onkruid en de jonge plantjes.

Daarna mocht Lee proberen de koe te melken, die wij samen met een buurman hadden. Binnen de kortste keren had hij de techniek van een uitstekende melker ontwikkeld, maar tot mijn spijt was zijn richtingsgevoel niet zo best. Iedere keer dat ik bij hem ging kijken, zat hij middenin een grote witte plas, terwijl de melkemer zo goed als leeg was. Als hij dan verheerlijkt naar mij opkeek en mij trots toelachte, verdween mijn aanvankelijke neiging om boos te worden – maar gefrustreerd was ik wel. Ik verwachtte dat hij me zou helpen, maar hij scheen slechts een bron van méér werk te zijn.

Op die momenten van frustratie herinnerde ik me het rechtmaken van de spijkers voor mijn vader, en ik begon het te begrijpen. Werk is meer dan het eindresultaat. Het is een discipline. Wij moeten leren werken, en goed te werken, alvorens wij concrete beloningen voor onze inspanningen kunnen verwachten. Mijn vader moet hebben geweten dat als hij zich toespitste op de resultaten van mijn arbeid, hij slechts gefrustreerd zou raken over mijn toenmalige onbekwaamheid. Hij gebruikte de rechtgemaakte spijkers niet voor het verbouwen van ons huis, maar voor het bouwen van mijn karakter.

Tenslotte was mij opgedragen de gebruikte stijlen op een keurige stapel te leggen, zodat de werklui ze de volgende dag konden gebruiken. Mijn werk was pas af wanneer

Ouderling L. Tom Perry van de Raad der Twaalf feliciteert het jongste lid om het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, ouderling Hugh W. Pinnock.

De algemene autoriteiten zingen mee met een gecombineerd mannenkoor uit het Tabernakelkoor en het Mormoonse Jeugdkoor.

dat was gedaan en de gereedschappen waren opgeborgen.

Laten ook wij onze kinderen leren ervoor te zorgen dat de hun opgedragen taak wordt afgemaakt en om trots te zijn op hetgeen zij presteren. Het geeft grote voldoening een taak af te maken, vooral wanneer wij er onze beste krachten aan gegeven hebben.

Die lessen brachten mij een vreugde en een waardering bij voor eerlijke arbeid en bereidden mij voor op die periode in mijn leven dat ik de verantwoordelijkheid zou hebben om voor een gezin te zorgen. De beginselen van eerlijke arbeid, het niet verspillen, discipline en het behoorlijk afmaken van een taak, die mij door een wijze vader waren geleerd, legden de grondslag voor mijn welslagen in elk beroep dat ik eventueel wilde uitoefenen. Die lessen stelden mij in staat de uitdagingen van een steeds veranderende wereld met vertrouwen het hoofd te bieden.

Is dat niet dezelfde les die Paulus verkondigde toen hij zei:

„Gij weet immers zelf, hoe ons voorbeeld behoort gevolgd te worden, daar wij bij u niet van de regel afgeweken zijn, noch gegeven brood bij iemand hebben gegeten; maar met moeite en inspanning werkten wij dag en nacht, om niemand van u lastig te vallen;

niet, dat wij er geen bevoegdheid toe hebben, maar om ons u tot een voorbeeld ter navolging te stellen“ (2 Tess. 3:8-9).

Ongeveer een maand geleden overkwam mij iets waardoor mij de zegeningen duidelijk werden die de mens door de jaren heen toekomen als gevolg van een goede opvoeding. Toen ik op zekere dag op de luchthaven aankwam, werd mij een boodschap overhandigd dat één van mijn liefste vriendinnen was heengegaan en dat haar begrafenis anderhalf uur later plaats zou vinden in een plaatsje zo'n 75 kilometer van de luchthaven vandaan. Ik veranderde snel van lucht- naar wegvervoer en begon aan de rit naar de begrafenis.

Die grote ziel die net gestorven was, was mijn jeugdwerklerares geweest van mijn achtste tot mijn elfde jaar. Terwijl ik op weg naar zuster Calls begrafenis was, kwam de ene aangename herinnering na de andere bij mij op, die alle betrekking hadden op mijn vroege kinderjaren.

Ik herinnerde mij in het bijzonder het machtige voorbeeld van de opvoeding die ik in die tijd genoten had – eerzame ouders die er altijd waren om te onderwijzen, te inspireren, lief te hebben en mij aan te moedigen bij het uitstippelen van de juiste koers in

mijn leven. Ik herinnerde mij een aardige tante die naast ons woonde, en die de leringen van mijn ouders onderstreepte en er een tweede getuige van was.

En toen dacht ik aan die lieve zuster Call, een jeugdwerklerares die veel meer had gedaan dan haar roeping – de kinderen eens in de week lesgeven – van haar vergde. Haar lessen omvatten vele uitstapjes om ons lessen te leren over het leven, werken en de vreugde van het omgaan met elkaar. Haar bijzondere manier om haar lessen in ons leven te verweven, bracht ons een begrip bij van onze persoonlijke waarde.

Terwijl ik zo voortreed was ik een al dankbaarheid voor mijn ouders, mijn verdere familie en de kerkleiders die het geduld, de liefde en de belangstelling hadden gehad om in die uitermate kritieke jaren een fundament in het leven van een kind te bouwen.

Behoren niet *alle* kinderen een dergelijke zegen in hun vroege jeugd te ontvangen? Dit werk waar wij mee bezig zijn is het werk van de Heer. Hij heeft de koers uitgestippeld en de beginselen geopenbaard die ons in zijn tegenwoordigheid terug zullen voeren. Dat wij de kracht en de moed zullen hebben om Hem te volgen, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Uw patriarchale zegen: een lichtende Liahona

President Thomas S. Monson
Tweede Raadgever in het Eerste Presidium

„Dezelfde Heer die Lehi een Liahona verschaftte, zorgde voor u en voor mij voor een uitzonderlijk en waardevol geschenk, om leiding te geven aan ons leven.“

Heeft u ooit een zolder opgeruimd of rondgesnuffeld in een oude rommelkamer? Men stuit dan op een beetje geschiedenis en heel wat sentiment. Een paar weken geleden ruimden wij de zolder van onze blokhut in de bergen op. Zeventig jaar aan schatten ging door onze handen, elk met zijn eigen bijzondere herinnering. Het begon met een oude, hoge stoel met metalen wielen. Gevolgd door glazen melkflessen, die eens een kartonnen dop hadden gehad en een exemplaar van het tijdschrift *Life* met een artikel over de Tweede Wereldoorlog.

Het artikel ging over een eens trots vliegtuig, een machtige bommenwerper, die wonderwel goed intact was gebleven in een uithoek van de uitgestrekte Sahara. De bommenwerper en zijn bemanning hadden deelgenomen aan de beroemde luchtaanval op de olievelden van Ploiesti in Roemenië. Het toestel was geraakt door het luchtafweergeschut, waardoor de communicatie- en navigatieapparatuur volledig waren vernield. Toen het vliegtuig terugkeerde naar zijn basis in de woestijn, waren alle herkenningpunten vervaagd door een plotselinge

zandstorm. De lichten van de landingsbaan waren bedolven onder zand. Het vliegtuig vloog door, ver voorbij het vliegveld de oneindige woestijn in, totdat het, toen de brandstof op was, een laatste rustplaats vond in de Sahara; nooit meer zou het vliegen. Alle bemanningsleden kwamen om. Het was hun niet gegeven hun thuis terug te zien. Overwinning, hoop en dromen – alles was verzwoegen door de stilde in de woestijn.

Euwen eerder nam een rechtvaardige en liefhebbende vader, Lehi genaamd, zijn geliefde familie mee deze zelfde woestijn in. Hij ging op reis in respons op de stem des Heren. Maar het was niet de wens van de Heer, dat deze „vlucht“ zonder hemelse hulp ondernomen zou worden. De woorden van Nephi beschrijven het geschenk, dat bij de aanvang van deze historische tocht werd ontvangen:

„En toen mijn vader de volgende morgen opstond en naar de uitgang van de tent ging, zag hij tot zijn grote verbazing een bal van merkwaaardige bewerking op de grond liggen en deze was van fijn geelkoper. En in de bal bevonden zich twee dunne assen en de ene wees de richting aan, die wij in de wildernis moesten volgen“ (1 Ne. 16:10).

Oorlog en door de mens vervaardigde vernietigingsmiddelen konden dit merkwaaardige kompas niet van slag brengen of vernietigen. Noch kon een plotselinge zandstorm de machten, die de richting aangaven, onbruikbaar maken. De profeet Alma legde uit dat deze „Liahona“, zoals het genoemd werd, een kompas was, dat door de Heer was gemaakt. Het werkte naar gelang hun geloof en gaf de weg aan die zij moesten reizen (zie Alma 37:38–40).

Dezelfde Heer die Lehi een Liahona verschaftte, zorgde voor u en voor mij voor een uitzonderlijk en waardevol geschenk, om leiding te geven aan ons leven, om gevaren aan te geven en een koers uit te stippelen, zelfs een veilige reis, niet naar een beloofd land maar naar ons hemels thuis. Het ge-

schenk waar ik op doel is uw patriarchale zegen. Ieder waardig kerklid heeft recht op zo'n waardevolle, persoonlijke schat.

„Een patriarchale zegen“, schreef het Eerste Presidium in een brief aan ringpresidenten, „bevat een geïnspireerde verklaring van de afstamming van de ontvanger en, naarmate de Geest dit dicteert, een geïnspireerde en profetische verklaring van de levensstaak van de ontvanger, samen met zegeningen, waarschuwingen en aansporingen, waartoe de patriarch geïnspireerd wordt, voor het vervullen van deze levensstaak, waarbij het duidelijk is dat de beloofde zegeningen tot stand komen op voorwaarde van getrouwheid aan het evangelie van onze Heer, wiens dienstknecht de patriarch is.“ (Brief van het Eerste Presidium aan ringpresidenten, 28 juni 1958.)

Wie is deze man, deze patriarch, die de zienersgave en priesterschapsmacht bezit? Hoe wordt hij geroepen? De Raad der Twaalf Apostelen heeft een bijzondere verantwoordelijkheid bij het roepen van zulke mannen. Uit eigen ervaring getuig ik dat patriarchen door profetie geroepen worden door God. Hoe anders zou onze Hemelse Vader die mannen kunnen openbaren aan wie deze profetische machten gegeven dienen te worden? Een patriarch bekleed een ambt in het Melchizedeks priesterschap. Het ambt van patriarch beperkt zich echter tot het geven van zegens – het is geen bestuurlijk ambt. Ik heb nooit een man tot dit ambt geroepen, tenzij ik de hand van de Heer voelde in de beslissing. Mag ik een zo'n ervaring met u delen? Jaren geleden was ik opgedragen een patriarch te roepen voor een ring in Logan (Utah). Ik vond de man, schreef zijn naam op een papertje en legde dat in mijn Schriften. Later bleek mij dat er een andere waardige patriarch in deze ring was komen wonen, waardoor het onnodig was een nieuwe patriarch te roepen.

Negen jaar later werd mij weer een ringconferentie in Logan toegewezen. En weer was er een patriarch nodig voor de ring die ik zou bezoeken. Ik gebruikte al een paar jaar een nieuwe set Schriften en had die altijd in mijn aktetas. Toen ik echter op het punt stond van huis te gaan en naar Logan te rijden, nam ik mijn oude Schriften van de plank en liet de nieuwe thuis. Tijdens de conferentie, begon ik uit te kijken naar een patriarch: een waardige man, een onberispelijk man Gods, een gelovige man, gekenmerkt door vriendelijkheid. Terwijl ik deze vereisten overdacht, opende ik mijn Schriften en vond ik het strookje papier, dat ik daar jaren eerder in had gestopt. Ik las de naam op het papertje: Cecil B. Kenner. Ik vroeg het ringpresidium of broeder Kenner toevallig nog in die ring woonde. En dat was zo. Cecil B. Kenner werd die dag nog geroemd tot patriarch.

Patriarchen zijn nederige mensen. Zij bestuderen de Schriften. Zij zijn de spreekbuis waardoor God de hemelse zegeningen uitsprekt op het hoofd van de ontvanger, op wiens hoofd de handen rusten van de patriarch. Hij is misschien geen geleerd man, geen rijk man, of geen man van aanzien. Hij moet echter wel gezegend zijn met priester-schapsmacht en persoonlijke reinheid. Om aanspraak te kunnen maken op goddelijke leiding en inspiratie uit de hemel, moet een patriarch een liefdevol man zijn, een barmhartig man, een man met onderscheidingsvermogen, een man Gods.

Een patriarchale zegen is een openbaring aan de ontvanger, ja, een witte lijn in het midden van de weg, die beschermt, inspireert en motiveert tot activiteit en rechtvaardigheid. Een patriarchale zegen bevat letterlijk hoofdstukken uit uw boek van eeuwige mogelijkheden. Ik zeg eeuwig, want net zo als het leven eeuwig is, is een patriarchale zegen dat. Wat misschien niet in dit leven in vervulling gaat, gebeurt wellicht in het volgende leven. Wij hebben geen zeggenschap in Gods tijdschema. „Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten” (Jes. 55:8-9).

Uw patriarchale zegen is van u en u alleen. Deze mag kort of lang zijn, eenvoudig of diepzinnig. Lengte en taalgebruik maken evenwel nog geen patriarchale zegen. Het is

de Geest die de ware betekenis bekendmaakt. Uw zegen behoort niet netjes opgevouwen weggestopt te worden. Hij behoort niet ingelijst of gepubliceerd te worden. In plaats daarvan behoort hij gelezen te worden. Behoort u hem te koesteren. Behoort u ernaar te leven. Uw patriarchale zegen zal u door de donkerste nacht heenlooden. Hij zal u behoeden voor de gevaren van het leven. In tegenstelling tot de bommenwerper uit de Tweede Wereldoorlog, verdwaald in de woestijn, zullen de stormen van het leven u niet vernietigen op uw eeuwige reis. Uw patriarchale zegen is uw persoonlijke Liahona om uw koers uit te stippelen en u te leiden. In *Alice in wonderland*, de klassieker van Lewis Carroll, komt Alice op een gegeven moment bij een T-splitsing, de paden leiden in tegengestelde richtingen. Ze komt een Cheshire kat tegen aan wie Alice vraagt: „Welk pad zal ik kiezen?”

De kat antwoordt: „Dat hangt ervan af waar je naar toe wilt. Als je niet weet waar je naar toe wilt, maakt het weinig uit welk pad je kiest.”

In tegenstelling tot Alice, weet een ieder van ons waar hij of zij naar toe wil. Het maakt wel degelijk iets uit welk pad wij kiezen, want het pad dat we hier volgen, leidt onvermijdelijk tot het pad, dat we in het volgende leven zullen volgen.

Geduld kan vereist zijn wanneer wij werken, werken voor en werken op het in vervulling gaan van een beloofde zegening.

Op een middag kwam Percy K. Fetzer, een rechtvaardige patriarch, naar mijn kantoor. Tijdens ons gesprek barstte hij in snikken uit. Hij legde uit, dat hij zoiest uit Polen was teruggekeerd, waar hij het voorrecht had gehad onze waardige leden aldaar hun patriarchale zegen te geven. Na een lange stilte vertrouwde de patriarch mij toe, dat hij een Duitstalig gezin, Konietz genaamd, belofden had gedaan die niet in vervulling konden gaan. Hij had zendingen beloofd. Hij had tempelzegeningen beloofd. Deze zegeningen waren buiten het bereik van hen die hij had gezegend. Hij fluisterde hoe hij had geprobeerd de beloften niet uit te spreken, waarvan hij wist dat ze niet te verwezenlijken waren. Het had geen zin gehad. De inspiratie was gekomen, de beloften uitgesproken, de zegens gegeven.

„Wat moet ik doen? Wat kan ik zeggen?” vroeg hij mij.

Ik antwoordde: „Broeder Fetzer, deze zegeningen zijn niet van u; zij zijn door God gegeven. Laat ons neerknielen en Hem bidden, dat zij in vervulling gaan.”

Enkele jaren na dat gebed werd er een onverwacht pact tussen de Bondsrepubliek Duitsland en Polen getekend, waardoor mensen met de Duitse nationaliteit, die aan het eind van de oorlog Polen niet meer hadden kunnen verlaten, terug konden keren

naar West-Duitsland. Het gezin Konietz, dat deze bijzondere patriarchale zegens had ontvangen, keerde terug naar West-Duitsland. Ik had het voorrecht de vader van het gezin tot bisschop te ordenen in de Ring Dortmund West-Duitsland. Het gezin maakte daarna een reis naar de tempel in Zwitserland, waar het zo lang naar verlangd had. Zij kleden zich om in smetteloos wit en knielden voor een heilig altaar voor die verordening, die vader, moeder, broers en zussen niet alleen voor tijd verzegeld, maar voor de eeuwigheid. De heilige verzegeling werd verricht door de tempelpresident. En weet u wie die president was? Het was dezelfde dienstknecht des Heren, namelijk Percy K. Fetzer, die als patriarch, jaren eerder, die onschatbare beloften had gedaan in de patriarchale zegens die hij had uitgesproken.

Hoer ver is de hemel?

Hij is niet veraf.

Wanneer je dicht bij God leeft,

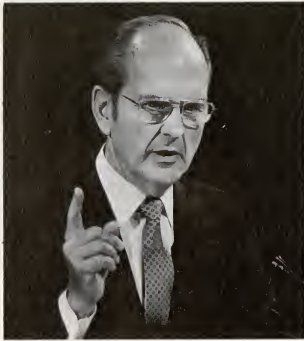
Dan is hij waar je bent)

Uw patriarchale zegen is uw paspoort tot vrede in dit leven. Het is een lichtende Liahona die u veilig naar uw hemels thuis leidt. Van deze heilige waarheden getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Tegen de morgen is er gejuich”

Ouderling Russell M. Nelson
van de Raad der Twaalf Apostelen

„Om ware vreugde te kunnen ervaren moeten we een goed gevoel hebben over onze metgezel, over onszelf en over onze relatie met God.”

De titel van mijn boodschap is uit vers 6 van de dertigste Psalm: „Tegen de morgen is er gejuich.” Toen ik deze tekst met mijn gezin besprak, herinnerde het zich dat „de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Ne. 2:25), maar het had niet het intrigerende idee overdacht, dat er „tegen de morgen gejuich is”.

Iemand plaatste de opmerking: „De nieuwsberichten maken bijna dagelijks gewag van mensen die worstelen met drugs, drank en zenuwinzinkingen; hoe kunnen zij, en wij, de vreugde eigen maken waarover in de Schriften gesproken wordt?”

„Het evangelie van Jezus Christus biedt hoop”, antwoordde ik. „Het verklaart dat vreugde deel uitmaakt van onze goddelijke bestemming. En vreugde te ervaren in de morgen is wat er van ons verlangd wordt. De ware test”, ging ik verder, „is 's morgens vroeg in de spiegel te kunnen kijken en ware vreugde te voelen.”

En van mijn dochters, die ons onlangs had toevertrouwd, dat zij in verwachting was, zei: „Maar papa, dat is voor mij de moeilijkste tijd van de dag!”

„Mijn lievelingen”, was mijn antwoord, „om ware vreugde te kunnen ervaren in de morgen, of wanneer dan ook, zijn er tenminste drie dingen nodig. Je moet een goed gevoel hebben over hem of haar waarmee je je leven deelt en samenwerkt – je metgezel in het leven. Je moet een goed gevoel hebben over jezelf – niet op een hoogmoedige manier, maar een gepast respect dat je toekomt. En waarschijnlijk het belangrijkste, je moet een goed gevoel hebben over je relatie met God en Hem oprecht liefhebben.”

De drie stappen om ware vreugde in dit leven te bereiken, waarover ik met mijn gezin sprak, kunnen wij allemaal in overweging nemen.

Hoffelijkheid aan uw metgezel

Vreugde in de morgen begint met hoffelijkheid aan uw metgezel. Wanneer de duisternis plaats begint te maken voor de dageraad, buig ik mij over mijn geliefde metgezel naast mij en verzeker mij ervan, zelfs voor ik mijn ogen goed en wel open heb, dat alles met haar in orde is. Dat doet me, tussen twee haakjes, denken aan het advies, dat president David O. McKay gegeven heeft, hij zei: „Tijdens het hof maken behoren we onze ogen wijd open te houden, maar na het huwelijk behoren we soms een oogje dicht te knijpen.” (Conference Report, april 1956, blz. 9.)

Mijn schat heeft dat gedaan. In de vele jaren van postuniversitaire studie, beroepsbezigheden en een groeiend gezin heeft zij nooit geklaagd. Onlangs hoorde ik een gesprek aan, dat zij had met jonge moeders die het navenant zwaar hadden. Zij vroegen haar hoe zij het had klaargespeeld met tien kinderen en een man die zo weinig tijd had om te helpen. Haar vriendelijke antwoord luidde: „In die moeilijke jaren verwachtte ik gewoon niet veel, dus was ik zelden teleurgesteld.”

Zij is bijzonder. Met haar is het makkelijk

gehoorzaam te zijn aan het schriftuurlijke bevel: „Geniet het leven met de vrouw die zij liefheeft, al de dagen des ... levens” (Pred. 9:9).

Wij zijn niet allemaal gezegend en een geweldige eeuwige metgezel, nog niet tenminste. Ook kunnen velen van ons, die getrouwd zijn, niet zoveel samen zijn als we zouden willen. Gelukkig hebben we allemaal familie en vrienden.

Onlangs ging ik, samen met een andere algemene autoriteit, langs een aantal zendingsgebieden in stoffige streken. Toen ik op een keer 's morgens onder de douche vandaan kwam, zag ik tot mijn verrassing dat hij mijn schoenen gepoetst had. Dankbaar vroeg ik mij af of ieder van de dertigduizend zendingelingen, die nu in dienst van de Heer zijn, zo'n vriend heeft of is als hij voor mij was, iemand die attent een dienst verricht voor een collega.

Vreugde komt tegen de morgen voor hen die de nachtrust van een werker verdienen. Een van de fijnste zegeningen van het leven is het voorrecht waardevolle diensten te verlenen aan anderen.

Iets te doen voor onze medemens waartoe zij zelf niet in staat zijn, brengt een ongeëvenaarde voldoening, die jaren van voorbereiding waard is.

En men kan vreugde putten uit dienstbetoon in de kerk. Alma bracht deze gedachte aldus onder woorden: „Dat ik wellicht een middel in Gods handen moge zijn om de een of andere ziel tot bekering te brengen ... is mijn vreugde” (Alma 29:9).

Door dienstbetoon in de tempel kan het idee van hoffelijkheid aan metgezellen zich op nobele wijze uitstrekken tot hen aan de andere zijde. Het evangelie brengt blijde tijdingen voor de doden en een stem van vreugde voor de levenden en de doden – voor allen, blijde tijdingen van grote vreugde (zie LV 128:19).

Zelfs wanneer de sluier des doods ons scheidt van onze ouders die ons zoveel gave, opdat we mochten zijn, verblijft hun rechtvaardige invloed met ons. En wanneer zij toekijken vanuit de ramen des hemels, zullen hun morgens stralender zijn wanneer zij, gelijk de apostel, waarlijk kunnen zeggen: „Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in waarheid wandelen” (3 Joh. 4).

Bovenal, hoffelijkheid aan metgezellen kan niet beoedeld worden door ongehoorzaamheid aan de wet van kuisheid. Die zonde is het dodelijkste vergif voor vreugde. De eerste blik in de spiegel bij het ochtendgloren kan geen vreugde weerspiegelen als deze zich hult in mistige herinneringen aan misstappen, de vorige avond begaan. De zekerste stap tot vreugde in de morgen is deugd in de avond! Deugd houdt in de hele dag hoffelijk te zijn voor metgezellen.

Zelfrespect, dat u toekomst

Het volgende vereiste voor vreugde is een goed gevoel te hebben over uzelf. Het tweede van 's Heren twee grootste geboden draagt een dubbele opdracht in zich: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matt. 22:39). Daarom wordt de liefde voor een metgezel gedeeltelijk beheerst door zelfrespect, en vreugde tegen de morgen evenzo.

Ieder mens behoort de aard van zijn eigen ziel te begrijpen. De volgende openbaring verschaft diepzinnig inzicht:

„Want de mens is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onscheidbaar verbonden, ontvangen een volheid van vreugde” (LV 83:33-34).

Daarom moeten zowel de geestelijke als de lichamelijke elementen gevoed worden, willen wij gepast zelfrespect verkrijgen.

Geestelijk zelfrespect begint met het besef, dat elke nieuwe morgen een gave van God is. Zelfs de zuurstof die wij inademen is een liefdevolle lening van Hem. Hij bewaart ons van dag tot dag en ondersteunt ons van het ene ogenblik tot het andere (zie Mos. 2:21).

Daarom dient onze eerste nobele daad van de dag een nederig dankgebed te zijn. De Schriften geven deze raad: „Bid tot God, en

Deze neemt (u) in welgevallen aan, zodat (u) zijn aangezicht met gebel aanschouwt” (Job 33:26; zie ook Alma 34:21; 37:37).

Ik waardeerde het belang van een ochtendgroet niet ten volle, totdat ik zelf vader werd. Ik ben zo dankbaar dat onze kinderen hun moeder of vader nooit stilgezwegen hebben. Nu zie ik in hoe onze Hemelse Vader onze ochtend- en avondgebeden waardeert. Ook kan ik me zijn verdriet indenken wegens het stilzwijgen van sommigen van zijn kinderen. Wat mij betreft kan deze on dankbaarheid vergeleken worden met een kille onbewustheid van een goudvis ten opzichte van zijn vriendelijke verzorgers die voer in zijn kom strooien. Zeker, zij die bidden kunnen „God met zeer grote vreugde” aanbidden (zie Alma 45:1).

Ik leerde lang geleden, dat een ononderbroken schriftstudie in de morgen een blijvende verrijking vormt. Ik voel mee met Jeremia, die zei: „Uw woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten” (Jer. 15:16). Heilige Schriftuur is herhaaldelijk omschreven als „blijde tijdingen van grote vreugde” (Hel. 16:14; Mos. 3:3; Alma 13:22; zie ook Luc. 2:10). Naarmate wij de leringen erin vervat leren en ernaar leven, wordt die vreugde een deel van ons leven.

Vreugde komt tegen de morgen als per-

soonlijke talenten ontwikkeld werden. Ieder van ons is gezegend met verschillende mogelijkheden. Ik denk niet dat ik vroeg genoeg kan opstaan om kunstschilder te worden. Maar ik heb wel vanaf mijn kinderjaren de leringen van mijn ouders gewaardeerd, die wisten wat goede muziek vreugde verschaft. En de mooiste geluiden bij ons thuis zijn die van liedjes en instrumenten geweest, gezongen en bespeeld door mijn kinderen die hun talenten ontwikkelden.

Zelfs in oudtestamentische tijden „beval David aan de oversten der Levieten hun broeders, de zangers, op te stellen met muziekinstrumenten . . . om luide vreugdeklangen te laten horen” (1 Kron. 15:16).

Het vertrouwen de morgen zo te beginnen, dat het hoofd geboden kan worden aan de uitdagingen van de dag, komt voort uit geestelijk zelfrespect.

Lichamelijk zelfrespect vergt ook voeding. Ons lichaam verdient doordachte verzorging. Ik herhaal deze uitspraak van Paulus:

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?

„Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!” (1 Kor. 3:16-17.)

Een goede lichaamsconditie door regelmatige oefening is belangrijk. En we kunnen

nog zouden meer doen om ons lichaam sterk te houden.

In 1833 ontving de profeet Joseph Smith door openbaring het woord van wijsheid. Het bevat deze eenvoudige regels: We dienen geen alcohol, thee of koffie te drinken en geen tabak te gebruiken. De profeten van deze generatie en in deze conferentie hebben ons verteld schadelijke drugs te vermijden. De medische wetenschap bevestigt steeds vaker de lichamelijke voordelen die voortvloeien uit het gehoorzamen van deze leringen. De slopende gevolgen van alcohol zijn alom zo bekend, dat het haast onnodig is hier nog wat aan toe te voegen. De schade die alcohol aanricht is, bijvoorbeeld, aange- toond in een studie van het verband tussen drankgebruik onder zwangere vrouwen en het geboortegewicht van hun baby. De be- vindingen, die werden gepubliceerd door de U.S. National Institutes of Health, brach- ten aan het licht, dat een of twee alcoholhou- dende drankjes per dag de kans op een een baby met groeistoornissen aanzienlijk ver- groten. (Zie James L. Mills, et al., *Journal of the American Medical Association*, 12 oktober 1984, blz. 1875-1879.)

De geleerden weten nu dat roken boven- naan het lijstje te voorkomen doodsoor- zaken staat in de hele wereld. Het staat boven- naan bij hart- en vaatziekten, longziekten en kanker. (Zie William W. Pollin en R. T. Ra- venhold, *Journal of the American Medical Asso- ciation*, 23 november 1984, blz. 2849-2854.)

Een ander rapport geeft tevens aan dat meer dan een vierde van alle overlijdensge- vallen in de Verenigde Staten veroorzaakt wordt door de zogenaamde verslavingsziek- ten. (Zie Pollin en Ravenhold, blz. 2849.)

Gehoorzaamheid aan het woord van wijs- heid vrijwaart iemand van al deze verslavin- gen. Deze bescherming werd vastgelegd in een verbond in het laatste vers van afdeling 89 van de Leer en Verbonden:

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voor- bijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden. Amen“ (LV 89:21).

Deze verwijzing naar het eerste Pascha herinnert ons eraan, dat het oude Israël, in geloof gehoorzaam was aan het gebod bleed te nemen en „dit te strijken aan de beide deurposten en de bovendeurpel, aan die hui- zen“ (Ex. 12:7).

„En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij. Aldus zal er geen verdervende plaag onder u zijn“ (Ex 12:13).

Het hedendaagse Israël is geboden in ge- loof het woord van wijsheid te gehoorzamen. Het wordt ons teken van een verbond met de Heer – een geestelijke scheider tussen het verbondsvolk en de rest van de wereld.

Vreugde komt tegen de morgen – tot hen die voor de spiegel kunnen staan en zich rein voelen, tot hen wier mond vrij is van de smaak van door de Heer verboden stoffen, tot hen wier geest en lichaam vrij zijn van ge- voelens van wroeging.

Liefde voor God

De kronende eigenschap die tot vreugde leidt is liefde voor God. Zelfs die eerste blik in de spiegel kan genietbaar zijn wanneer we weten dat we in zijn beeld geschapen zijn. Ieder van ons kan zeggen, gelijk de apostel: „Gij hebt mij wegen ten leven doen kennen; Gij zult mij vervullen met verheuging voor uw aangezicht.“ (Hand. 2:28; zie ook Ps. 16:11.)

God, die ons het leven gaf, gaf ons ook de geboden om naar te leven, opdat wij vreug- de zullen hebben. Zij zijn van tijd tot tijd ge- openbaar vanaf Adam tot aan president Benson. Iemand schreef het volgende op: „(Overdenk) de gezegende en gelukkige

toestand . . . van hen, die de geboden Gods bewaren. Want ziet, zij worden in alles geze- gend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke“ (Mos. 2:41).

Maar tot hen, die zijn wegen niet kennen of daarvan afgedwaald zijn, zeg ik: bedenkt dat het nooit te laat is om te veranderen. De zegeningen voortvloeiend uit geloof en beker- ing kunnen u nog steeds ten deel vallen.

Tot hen, die zich verslagen en misbruikt voelen, zeg ik: uw redding ligt in de vroege uren van de dag. De Heer vertelt ons: „Houdt op langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoed zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en uw geest mogen worden versterkt“ (LV 88:124).

Het aanbreken van een nieuwe dag verkondigt een tijd van vergevensgezindheid. Nevelen van verdriet lossen op in de stralen van de mogelijkheden in de vroege morgen.

Er komt vreugde van ons nageslacht en we verheugen ons naarmate zij gezegend wor- den met de verordeningen van zaligheid en verhoging.

Ons gezin ervoer dat onlangs op bijzonde- re wijze toen mijn jongste dochter in de heilige tempel verzegeld werd aan haar eeuwige metzgel. Deze gebeurtenis werd, naast an- dere familieleden, bijgewoond door haar ouders en alle acht haar zusters en hun echt- genoten. Voor ons was er op die dag waarlijk vreugde tegen de morgen. Toen voelden we werkelijk de kracht van de schriftuurlijke waarheid: „De mensen zijn, opdat zij vreug- de mogen hebben“ (2 Ne. 2:25).

Doch deze ervaringen, heerlijk als ze zijn, zijn slechts een prelude van de grootste dag die voor ons ligt, wanneer de getrouwen ten laatsten dage op de aarde zullen staan. Zij zullen de wederkomst van de Heer verdra- gen en zullen aan zijn zijde staan wanneer Hij verschijnt. (Zie Mal. 3:2-12; 3 Ne. 24:2-12.) Op die vreugdevolle morgen zal de spiegel het wonder van de eerste opstan- ding weerspiegelen. De getrouwen zullen gekroond worden met heerlijkheid, onster- felijkheid en eeuwig leven. (Zie LV 75:5; 138:51.)

Weer zullen „de morgensterren te zamen zingen, en . . . alle zonen (en dochters) Gods van vreugde juichen!“ (LV 128:23; zie Job 38:7.) Want op die morgen zal „de heerlijk- heid des Heren . . . zich openbaren, en al het levende tezamen al dit zien“. (Jes. 40:5; zie ook Ez. 20:48; Luc. 3:6; LV 101:23.)

Dan „zal er vrede en vloediging zijn, immermeer; ieder hart, iedere stem zal ten dien dage jubelen . . . Er zal vreugde zijn te- gen de morgen van die dag“. (Natalie Sleeth, „Joy in the Morning“, Carol Stream, Illinois: Hope Publishing Co., 1977, blz. 4-5, 9-10.)

Die vreugde zal de onze zijn – door onze getrouwheid – daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geluk en vreugde in het tempelwerk

Ouderling Franklin D. Richards
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Naarmate wij tempelwerk verrichten, ontwikkelen wij een geestelijke affiniteit met onze Hemelse Vader en onze Heer en Heiland Jezus Christus.“

Wij hebben gehoord hoe de Heilige Geest ons leidt. Ik herinner mij dat president David O. McKay er ons jaren geleden tijdens een vergadering in de tempel op wees, dat de Heer ons tien dagen vóór de conferentie even goed kan inspireren bij het voorbereiden van een toespraak als wanneer wij op het podium staan. Daar moest ik aan denken terwijl ik naar ouderling Russell M. Nelson luisterde, die over vreugde sprak, en terwijl het koor over vreugde zong, want ik sta op het punt om over geluk en vreugde in het tempelwerk te spreken. Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben blij om met u deze conferentie bij te wonen en ik bid dat de Geest des Heren met mij zal zijn terwijl ik tot u spreek.

Het Eerste Presidium van de kerk heeft erop gewezen dat de taak van de kerk is: het evangelie aan de gehele mensheid te verkondigen, de heiligen te vervolmaken, en tempelwerk en genealogisch spuurwerk te doen voor onszelf en de overledenen.

Vele malen heb ik reeds gesproken over de vreugde en het geluk die men ervaart als men zendingswerk doet. Vandaag zou ik het in het bijzonder willen hebben over de

vreugde en het geluk dat tempelwerk ons kan brengen. Een paar maanden geleden zijn zuster Richards en ik teruggekeerd uit Washington D.C., waar wij het grote voorrecht hebben gehad iets meer dan twee jaar leiding te geven aan het tempelwerk in de Washington-tempel.

Het is misschien een beetje laat, maar ik wil u toch de liefde en de groeten overbrengen van de tempelwerkers en bezoekers van de Washington-tempel, het doet mij genoegen u te kunnen melden dat er een geweldige geest heerst en dat er een aanzienlijke groei en ontwikkeling in dat deel van de wijngaard des Heren te zien valt.

Zuster Richards en ik hebben in deze twee jaar in Washington D.C. vele geestelijke ervaringen gehad, dagelijks zagen wij blijken van liefde en dienstbetoon aan onze medemensen.

Onze Vader in de hemel is een liefhebberid onder. Hij heeft gezegd: „Want zie, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ Met dit doel herstelde Hij het evangelie in deze bedeling.

Waarom tempels?

De heiligen der laatste dagen zijn opgedragen tempels te bouwen, opdat heilige verordeningen voor de levenden en de doden erin verricht kunnen worden. Het verrichten van deze verordeningen is mogelijk omdat genealogisch en tempelwerk onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn. Het is belangrijk te beseffen dat de zegeningen van de tempel niet beperkt worden tot een bepaalde groep mensen, maar beschikbaar zijn voor alle waardige leden van de kerk, die een geldige tempelaanbeveling hebben.

Ik wil in het kort spreken over drie aspecten die met tempelbezoek te maken hebben.

Ten eerste, voor de levenden: voor de levenden kunnen verordeningen zoals de doop, het verlenen van de Heilige Geest, en het ordenen tot het priesterschap op elke ge-

schikte plaats buiten de tempel verricht worden. Uit hedendaagse openbaringen leren wij echter dat bepaalde verordeningen zoals de begiftiging, het eeuwig huwelijk, verzegelingen voor de levenden en de doden, en de doop voor de doden in een tempel verricht moeten worden.

De tempelbegiftiging bevat heilige verbonden waarop zegeningen gegrond zijn. Het is in feite ook een lezing waarin vele antwoorden worden gegeven op de vraag wat het doel van het leven is.

De begiftiging is een individuele verordening, de verzegelingen houden verband met gezinsverhoudingen.

Ten tweede, voor de doden: de bediening van Christus was niet beperkt tot de weinigen die in het midden der tijden op aarde leefden, en deze is ook niet beperkt tot hen die nu leven. De apostel Petrus maakte het duidelijk dat zij, die op aarde niet de gelegenheid hebben het evangelie te horen, die gelegenheid in de geestenwereld zullen krijgen (zie 1 Petr. 3:18–20; 4:6). En de apostel Paulus schreef in zijn brief aan de Korintiërs: „Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?“ (1 Kor. 15:29.)

In de tempel wordt ons de gelegenheid gegeven de verordeningen voor onze overleden familieleden en anderen te verrichten. Dit dienstbetoon is de bron van eeuwige voldoening. Wij mogen echter niet vergeten dat plaatsvervangend werk voor de doden door de levenden het recht van de doden niet aantast om zulk plaatsvervangend werk aan te nemen of te verwerpen.

Ten derde, als een toevluchtsoord: de tempel is een toevluchtsoord waar men kan uitrusten van de wisselvalligheden van het leven, een plaats voor gebed en meditatie, die ons de gelegenheid geeft innerlijke vrede te vinden, alsook inspiratie en leiding, en dikwijls de oplossing van problemen die ons dagelijks leven moeilijk maken.

Een tempel is een plaats waar de goddelijke vonk in de mens, of het oneindige in de mens het oneindige van God kan ontmoeten.

Geluk en vreugde in tempelwerk

Ik ben getuige geweest van de vreugde en de voldoening die zij, die in de tempel dienst doen, ervaren. Ik herinner mij een zuster die opgewekt en met vlugge tred de tempel binnenkwam. Zij was een tempelwerker die even een bezoek aan haar familie had afgelegd. Zij pakte mijn hand en zei: „Het is fijn terug te zijn. Ik houd van mijn werk in de tempel en ik weet dat ik ergens anders niet gelukkig, niet echt gelukkig kan zijn. Het brengt mij vreugde en voldoening die ik ner-

gens anders ervaar. Het geeft mij een gevoel dat ik iets echt waardevols doe, iets van eeuwige waarde. Het is een beetje als het werk van de Heiland, die voor de mensheid deed wat zij niet voor zichzelf kon doen. Dit werk geeft mij een gevoel van vrede, ja, een vrede die het verstand te boven gaat."

Op een dag liepen zuster Richards en ik de doopzaal binnen en zagen op een van de banken een jong meisje zitten. Toen wij haar aanspraken, vertelde ze dat ze uit West-Virginia kwam en dat zij die dag haar twaalfde verjaardag vierde. Haar moeder had haar gevraagd wat zij als verjaardagscadeau wilde hebben en zij had haar moeder gevraagd haar naar de tempel te brengen om bij het dopen van de doden te kunnen helpen.

Wat een geweldige gelegenheid hebben tempelwerkers om het hart van onze broeders en zusters uit alle eeuwen te treffen!

Ik herinner mij een brief van een bisschop van een wijk in het oosten van Canada. Hij schreef in die brief:

„Wij stellen het voorrecht om onze jeugd naar de tempel te brengen op prijs. Onze kinderen moeten waardig zijn. Wij zien jonge mensen met tranen in hun ogen op hun beurt wachten. Wij hebben veel geestelijke

ervaringen gehad. Een jongeman die niet van plan was op zending te gaan zei: 'Nu moet ik wel gaan.' Onze reizen naar de tempel zijn een groter succes geweest dan wij hadden durven hopen. Sommige jongelui zijn letterlijk veranderd. De jongelui beschouwen deze reis als een grote geestelijke belevenis."

Naarmate wij tempelwerk verrichten, ontwikkelen wij een geestelijke affiniteit met onze Hemelse Vader en onze Heer en Heiland Jezus Christus die ons vrede, geluk en eeuwige vreugde brengt.

In de tempel heerst een sfeer, een geest die het verstand, het hart en de ziel van de aanwezigen raakt. Ja, de tempel is waarlijk het huis des Heren.

Men heeft gezegd dat de geschiedenis van het tempelwerk een verhaal van liefde is – de liefde van God voor de mens, en van de mens voor God en voor elkaar.

Laten wij niet toelaten dat rijkdommen, de eer van mensen, of de ijdele dingen van de wereld ons weerhouden waardig te zijn voor dit heilige voorrecht dat ons deel kan zijn. Wij zijn inderdaad gezegend dat wij in deze tijd op aarde zijn gekomen, nadat deze prachtige verordeningen weer op aarde zijn

hersteld en wij het voorrecht hebben eraan deel te kunnen nemen.

Ik moedig de leden van de kerk aan op alle mogelijke manieren deel te nemen aan het tempelwerk, omdat het een zeer lonende manier is om Gods koninkrijk op te bouwen. De doeleinden van de Heer worden bereikt, zielen worden gered, en profetiën worden vervuld. Ja, wij mogen dankbaar zijn dat wij in de bedeling van de volheid der tijden leven, waarin de Vader en zijn Zoon verschenen zijn aan de profeet Joseph Smith, het evangelie in zijn volheid is hersteld, het priesterschap of de macht om in Gods naam te handelen is hersteld en Christus' kerk weer opgericht is op aarde. Wij ondersteunen onze geliefde profeet Ezra Taft Benson, die, door middel van openbaring, de aangelegenheden van het koninkrijk Gods op aarde in deze tijd leidt.

Moge wij deze conferentie gesterkt en gemotiveerd verlaten, met een groter verlangen om onze stap te versnellen. Moge het koninkrijk Gods voorwaarts gaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen, en moge de zegeningen van onze Vader in de hemel met u zijn. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ontwikkeling van geloof

Ouderling A. Theodore Tuttle
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Wij zullen niet overleven in deze wereld, noch lichamelijk noch geestelijk, zonder meer geloof in de Heer, en ik bedoel niet een positieve, verstandelijke houding maar een echt, vast geloof in de Heer Jezus Christus.“

Mijn geliefde broeders en zusters, ik zou ondankbaar zijn als ik allen onder u, die de laatste maanden voor mijn gezondheid hebben gebeden, niet hartelijk dank zegde. De medische wetenschap is geweldig, maar bovenal zijn de bijzondere zegeningen van onze Hemelse Vader nodig om te genezen. Ik stel uw gebeden voor mij zeer op prijs.

Ik hoorde eens een jeugdwerkleerkracht vertellen wat er in zijn klas was voorgevallen. Hij had zijn klas, de elfjarigen, gevraagd: „Stel je voor dat de Heer je zou zeggen een ruimteschip te bouwen dat groot genoeg was om jou met je familie en voldoende voorraad van deze planeet weg te doen vliegen? Zou je dat dan kunnen doen?“

Steven antwoordde: „Ja.“

De leraar vroeg: „Heb je ooit een ruimteschip gebouwd?“

„Nee.“

„Heb je ooit een miniatuur ruimteschip gebouwd?“

„Nee.“

„Heb je ooit een ruimteschip gezien?“

Steven antwoordde: „Ja, op de televisie.“

Maar toen zei hij: „U hebt gezegd, als de Heer je zou zeggen het te bouwen. Als de Heer mij zei een ruimteschip te bouwen, dan

zou ik dat ook kunnen.“ Ik vraag mij af hoe velen van ons, volwassenen, dat geloof kunnen opbrengen. Ik zou uit het Boek van Mormon een groots voorbeeld van een dergelijk geloof willen voorlezen. Het staat in het zeventiende hoofdstuk van 1 Nephi:

„En de Here sprak tot mij en zeide: Gij zult een schip bouwen op de wijze, die Ik u zal tonen, opdat Ik uw volk over deze wateren moge voeren. (Vers 8.)

„En ik zeide: Here, waarheen zal ik gaan, opdat ik erts vind om te smelten, zodat ik gereedschap moge vervaardigen om het schip te bouwen op de wijze, die Gij mij hebt getoond?“ (Vers 9.)

Maar toen zijn broers begrepen dat hij echt een schip wilde gaan bouwen, zeiden zij: „Je bent een dwaas, je weet niet eens hoe een schip gebouwd moet worden“ (zie vers 17).

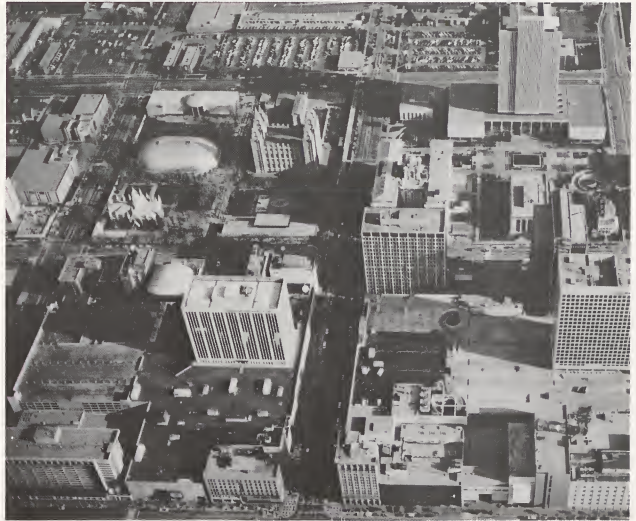
En toen leerde Nephi ze een grote les.

Hee ontwikkelt men geloof?

Laten wij die grote les ook leren van wat er met Nephi gebeurde. Hij begon de dingen te vertellen die zij allen kenden en die een deel van hun erfgoed waren. Hij ging terug naar de vlucht naar de kinderen Israëls uit Egypte. Hij zei: „Julie weten wat er gebeurde. Zij stonden voor de Rode Zee en de Egyptenaren kwamen achter hen aan, maar de Heer redde ze“ (zie verzen 26–27).

Dan gaat hij verder en vertelt ze over het manna dat zij in de wildernis kregen, het water dat uit een rots kwam, en hoe de Heer ze met een wolkolom overdag en een licht in de nacht leidde, en hoe zij de Jordaan overtrokken, hoe de Jordaan ophield te stromen toen de voeten van de priesters het water raakten. (Zie verzen 28–30, 32; zie ook Ex. 13:21; Jozua 3:15–17.) Hoe hij de volken in Kanaän verstrooide; hoe Mozes een kopeisen slang maakte toen zij door vurige slangen aangevallen werden, en hem op een paal verhief, en zij hoefden alleen maar naar de slang te kijken om te genezen. Volgens het verslag kwamen er velen om daar zij niet eens wilden kijken.“ (Zie verzen 32, 41; zie ook Num. 21:8–98.)

Hij probeerde te doen wat u en ik als ouders met onze gezinnen behoren te doen – geloof te ontwikkelen in de Heer. En de manier om dat te doen is voorbeelden van geloof te vertellen uit onze geschiedenis en ons erfgoed en ons volk. Dat is de waarde van geschiedenis. Zij bevat verslagen van het geloof van ons eigen bloed en onze afstamming, van ons eigen volk en onze kinderen. Zoals reeds eerder in deze conferentie is gezegd, kunnen wij geen generatie verder

gaan zonder het geloof te verliezen als wij dit niet doen. En om een geslacht groot te brengen met geloof in wat wij in deze tijd moeten doen, moeten u en ik gewoon het geloof in de Heer Jezus Christus ontwikkelen en vereenvoudigen.

Er is nog een beginsel, namelijk geloof dat aan het wonder vooraf gaat. Deze les wordt gevonden in Ether, hoofdstuk 12. U zult zich herinneren dat Moroni de verslagen op de vierentwintig platen aan het samenvat, en dit is wat hij schreef:

„En Ether profeteerde grote en wonderbare dingen tot de mensen, die zij niet geloofden, omdat zij ze niet zagen” (vers 5).

Zij konden ze niet zien; zij wilden ze niet geloven. Hen moest worden geleerd dat geloven zien is. En toen plaatste Moroni de volgende opmerking:

„En nu wilde ik, Moroni, iets aangaande deze dingen zeggen; ik zou de wereld willen tonen, dat geloof dringend is, wat men hoopt en niet ziet; betwist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof” (vers 6).

Dat moeten wij leren. Wij kunnen niet zo maar geloof hebben. Wij kunnen het wonder niet hebben voordat wij geloof hebben gehad. Moroni bespreekt in de volgende bladzijden enkele voorbeelden van wonderen die hebben plaats gehad na de beproeving van het geloof van de mensen. Ook wij moeten dat beginsel leren.

Ik herinner mij dat toen ik twintig jaar was, ik naar de bisschop ging voor een gesprek om op zending te gaan. Toen ik terugkwam vroeg mijn moeder, breed glimlachend: „En Ted, wat heeft de bisschop gezegd?”

„Hij zei dat ik niet kon gaan.”

„Waarom niet?” vroeg mijn moeder.

En ik zei: „Omdat wij niet genoeg geld hebben.”

„Als mijn vader twee kinderen achter kon laten, terwijl mijn moeder op het moment van zijn vertrek in verwachting was van de derde, dan kun jij ook gaan.”

Ik zei: „Dat weet ik, maar de bisschop niet.”

Ik wil hier wel zeggen dat hij zijn werk goed deed. Hij had mij gevraagd of ik geld had. Ik heb hem gezegd dat ik die zomer een paar honderd dollar verdiend had.

„En daarna?” vroeg hij.

Ik zei: „Dan zal mijn vader het naar mij sturen.”

Hij zei: „Heeft je vader het?”

Ik zei: „Neen,” want hij had het niet. Wij hadden onze kudden schapen tijdens de depressie verloren. Mijn vader was een commissie opocht, en zijn inkomen was erg onzeker.

De bisschop zei: „De broeders hebben enkele ernstige problemen gehad, dus je kunt niet gaan tenzij je kunt garanderen dat je genoeg geld zult hebben.”

Dat nam ik aan, en dat vertelde ik mijn moeder.

Die avond wachtten wij op vaders thuiskomst en hielden toen gezinsraad. Wij kwamen tot de slotsom dat wij op dat ogenblik onvoldoende geld hadden en dat wij zover als wij konden zien het in de toekomst ook niet zouden hebben. Wij besloten onze buurman, Tom Andersen, die tamelijk welvarend was, te vragen of hij kon helpen. Nadat wij de situatie aan hem uitgelegd hadden, zei hij: „Zeg maar tegen de bisschop dat ik achter je sta.” Voordat de bisschop de volgende morgen zijn zaak opende, was ik er al om hem te vertellen dat Tom Andersen mij, zo nodig, zou ondersteunen.

De bisschop zei: „Dat is alles wat ik moet weten.”

Gelukkig hebben wij nooit een beroep op broeder Andersen hoeven doen. Mijn ouders stuurden mij regelmatig de cheque met een begeleidend briefje: „Dit is voor deze maand, en voor de volgende maand zullen wij het geld ook wel bij elkaar krijgen.”

Ik ben een produkt van een huishouden dat in geloof wandelde. Ik heb thuis geloof geleerd wat geloof is. Ik werd erin getraind. Ik heb dat geloof nu evenzeer nodig als ik het ooit nodig heb gehad.

Ik denk dat wij het allen nodig hebben. Wij zullen niet overleven in deze wereld, noch lichamelijk, noch geestelijk, zonder meer geloof in de Heer, en ik bedoel niet een positieve, verstandelijke houding maar een echt, vast geloof in de Heer Jezus Christus. Dat is wat vitaliteit en kracht geeft aan gewoonlijk nogal zwakke mensen.

Ik geef u mijn nederig getuigenis dat ik weet dat God leeft. Ik weet dat Hij leeft, dat Hij onze Vader is, dat Hij ons liefheeft. Ik geef u mijn getuigenis dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser.

Ik begrijp nu beter wat dat betekent. Ik ben dankbaar voor zijn verzoening voor ons en dat ik iets weet over onze relatie tot Hem en tot onze Hemelse Vader en over de zin en het doel van het evangelie van Jezus Christus. Ik ben dankbaar voor Joseph Smith. Ik weet dat hij een profeet was, en ik weet dat president Ezra Taft Benson heden ten dage een levende profeet is. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Elderling A. Theodore Tuttle van het Eerste Quorum der Zeventig.

Een sprankje geloof

Bisschop Henry B. Eyring

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

„Als ik de kans had een ding te onderwijzen, dan zou het zijn wat het betekent en hoe het aanvoelt geloof te krijgen in Jezus Christus en zich te bekeren.“

An het einde van de laatste algemene conferentie zei president Benson: „Ik zeggen u met een groeiend begrip van het Boek van Mormon. Ik beloof u dat, als u dagelijks wilt proberen van het boek en de daarin vervatte geboden wilt naleven, God vanaf dit moment ons – kinderen van Zion en de kerk – zal overspoelen met zegeningen die ons tot op heden onbekend waren.“ (De Ster Nr. 6, 1986, blz 74)

Ik geef u mijn getuigenis dat ik gezegend ben zoals Hij beloofde en ik heb gezien hoe mensen die ik liefheb gezegend werden. Ik ben dankbaar dat God de beloften nakomt, die Hij door middel van zijn profeet maakt.

Maar terwijl ik die dankbaarheid voel, denk aan hen wier hart pijn doet wegens beloften die nog on vervuld zijn. Vanavond of morgen zullen velen van ons oprecht en mischienen wel in tranen bidden voor iemand wiens geluk om gelukkig zou maken, die alle zegeningen zijn beloofd, die het gevolg zijn van de doop en de gave van de Heilige Geest, maar die geen waarde hechten aan die beloften.

Dit overkomt ons allen, want onder de mensen die wij liefhebben zijn er altijd wel zulke mensen. Mijn hart gaat in het bijzonder uit naar hen die zich de vraag stellen die wij ons allen gesteld hebben: „Hoe kan ik

zekere zijn dat ik alles gedaan heb wat ik kon om ze te helpen?”

Vijftig jaar geleden op een oktoberconferentie gaf president J. Reuben Clark jr., van het Eerste Presidium, dit antwoord, dat ik op een kaartje bij mij draag:

„Het is mijn hoop en mijn geloof dat de Heer nooit toelaat dat het licht van het geloof helemaal uitgedoofd wordt in welk menselijk hart ook, hoe zwak het licht ook moge gloeien. De Heer zorgt ervoor dat er nog een vonkje zal zijn, maar door onderwijs, door de geest van rechtvaardigheid, door liefde, door tederheid, door een goed voorbeeld en door het evangelie na te leven helderder zal worden en op zal gloeien, hoe donker de geest ook geweest moge zijn. En als wij falen hen onder ons te bereiken, wier geloof zwak geworden is, dan falen wij in een van de belangrijkste dingen die de Heer van ons verwacht.“ (Conference Report, oktober 1936, blz. 114.)

Die prachtige metafoer van het vonkje, een vonkje geloof, geeft mij vertrouwen. President Clark schilderde het vonkje als bijna verborgen, bijna verstikt onder de as van de overtredingen. Het kan wel zo klein zijn dat de persoon de warmte ervan niet voelt. Het hart kan verhard zijn. Zelfs de Heilige Geest kan gedwongen zijn zich terug te trekken. Maar de vonk is er nog, en gloeit, en kan tot vlammen aangewakkerd worden.

President Clark besprak ook wat wij kunnen doen. Hij stelde het niet voor alsof één benadering alle mensen zou bereiken. Maar hij beschreef waaruit elke poging, die erin zou slaagen de vlam aan te wakkeren, moest bestaan.

Het eerste is onderwijzen. Maar wat zouden wij moeten onderwijzen? Stel dat de tijd en de gelegenheid zich zelden voordoet, zoals meestal het geval is met mensen die denken dat zij uw onderwijs niet nodig hebben. Als u de gave en de gelegenheid had om maar een ding te onderwijzen, wat zou dat dan zijn?

Voor mij wordt het antwoord geïllustreerd door het succes van een groot man die veel verdriet had om iemand die hij liefhad. Zijn naam was Alma, en zijn zoon, Alma, ging

rond om de kerk van God te verdelen. U zult zich herinneren dat in antwoord op de gebeden van zijn vader en de getrouwe leden van de kerk, God een engel zond om de zoon te bestraffen.

Die bestraffing veroorzaakte zo'n wroeging bij de jonge Alma, dat hij eronder bezweken zou zijn als hij zich het onderwijs van zijn vader niet had herinnerd. Hij beschreef het zelf als volgt:

„Welnu, drie dagen en drie nachten lang werd ik door de smarten van een verdoemde ziel gefolterd.

„En toen ik aldus werd gefolterd en gekweld door de herinnering aan mijn vele zonden, zie, toen werd ik tevens indachtig, dat ik mijn vader tot het volk had horen profeteren aangaande de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.

„Toen mijn geest door deze gedachte werd beziel, riep ik in mijn hart: „Jezus, Gij Zone Gods, wees mij, die vol bittere gal is en door de eeuwige ketenen des doods omvangen, genadig“ (Alma 36:16–18).

Omdat zijn vader hem geleerd had dat de Heiland zijn enige bron van hoop was, begon Alma aan het proces dat hem tot volledige bekering zou brengen. Als ik de kans had een ding te onderwijzen, dan zou het zijn wat het betekent en hoe het aanvoelt geloof te krijgen in Jezus Christus en zich te bekeren.

Om dit te doen zou ik proberen hem die ik liefheb mee te nemen op een reis vanwaar wij nog woonden bij een liefhebbende Vader in de hemel tot waar wij weer naar Hem terug kunnen keren. Wij zouden de val van Adam en Eva zien en de gevolgen ervan voor ons. Wij zouden naar Betlehem gaan en ons verheugen over de geboorte van de Zoon van God, en naar de hof en naar Golgotha waar ons hart zou breken wegens de alles overtreffende gave van de verzoening. En wij zouden naar het open graf gaan en naar Galilea en naar dit halfroend en hoop krijgen door het onderhouden van de geboden van een opgestane Heer. Dan zouden wij naar een bosje gaan in New York om te zien hoe een jongen, Joseph Smith, sprak met God de Vader en zijn opgestane Zoon, om het werk te beginnen dat de verordeningen van het evangelie zou herstellen die ons weer naar huis kunnen leiden.

President Clark begreep dat iemand in wie het geloof slechts een stukje gloeiend kool is zelfs geen heel goed onderwijs zal ontvangen tenzij zijn hart verzacht is. En daarom zei hij dat wij die persoon moeten treffen door een geest van gerechtigheid, door liefde en door tederheid. Nu zullen u en ik terecht denken dat wat hij vraagt bijna bovenmenselijk is. In onze pogingen anderen uit te nodigen terug te komen, hebben wij ons afgewezen gevoeld en zelfs bespot. Wij kun-

nen ons vermoeid, gefrustreerd en soms schuldig voelen. Hoe kunnen wij dan de hand blijven reiken in een geest van rechtvaardigheid, met liefde en tederheid?

Het beste antwoord dat ik ken komt van een andere geweldige vader. Zijn naam was Mormon. Hij schreef een brief aan zijn zoon Moroni in een tijd dat zij niet slechts afwijzing maar ongebreidelde haat ondervonden, en niets slechts geconfronteerd werden met frustratie maar bijna zeker waren te falen. Mormon wilde dat Moroni deze beproeving met liefde en tederheid en de geest van gerechtigheid zou ondergaan. Hij gaf een formule, dezelfde die door ware profeten in alle eeuwen gegeven is. Ze heeft altijd gewerkt. De belofte is zeker. Hier is ze, uit Mormons brief.

„En de eerste vrucht der bekering is de doop; en de doop komt door geloof, ter vervulling der geboden; en de vervulling der geboden brengt vergeving van zonden;

„En de vergeving van zonden brengt zachtmoedigheid en nederigheid des harten; en op zachtmoedigheid en nederigheid des harten volgt de komst van de Heilige Geest, welke Trooster met hoop en volmaakte liefde vervult, welke liefde verblijft door ijverig te bidden, totdat het einde zal komen,

wanneer alle heiligen bij God zullen wonen“ (Moro. 8:25–26).

Als u zich de Heiland probeert voor te stellen die een verloren lam terugbrengt naar de kudden, stelt u zich Hem dan niet voor met het lam gekoesterd in zijn armen? Die tederheid en liefde, getuigde Moroni tot zijn zoon, is het natuurlijke gevolg van de verzoening van Jezus Christus die in ons leven werkzaam is. Ons geloof leidt ons tot bekering, tot de gaven van de Geest, en vandaar tot volmaakte liefde, die de Meester Herder heeft, en die wij moeten hebben om Hem te dienen.

De gevolgen van de verzoening in ons leven kunnen ook het voorbeeld verschaffen dat nodig is voor hen die wij liefhebben. Een paar dagen geleden besefte ik opnieuw welk voorbeeld wij behoren te zijn.

Ik zat aan het eind van een lange dag met mijn vrouw te praten. Drie van onze kinderen waren ook in de kamer en luisterden naar ons. Ik draaide mij om en merkte dat een van hen mij gadesloeg – mijn gezicht opmerksaam gadesloeg. Toen vroeg hij mij zachtjes: „Waarom ben je ongelukkig?“ Ik probeerde een reden te geven voor mijn gefronste wenkbrauwen, maar later drong het tot mij door dat hij mij heel goed de vraag

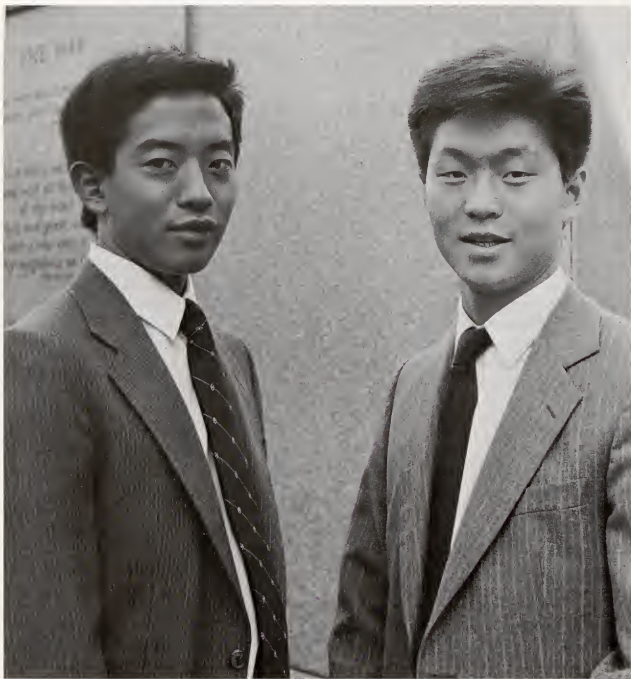
had kunnen stellen: „Waarom kan ik op jouw gezicht niet de hoop op vrede in dit leven zien die Jezus heeft beloofd?“

Om mijn gedachte af te wenden van wat mij somber deed kijken naar wat mij vrolijker zou stemmen, ging ik naar een andere brief van Mormon aan zijn zoon. Zowel Mormon als Moroni moesten het hoofd bieden aan moeilijkheden die mijn problemen doen verbleken. Mormon wist dat zijn zoon overmand zou kunnen worden door somberheid en angstige voorgevoelens, en daarom liet hij hem weten wat het volmaakte tegengif was. Hij vertelde hem dat hij kon kiezen, door wat hij in zijn gedachten koesterde, om een voorbeeld van hoop te zijn. Hier is wat hij schreef: „Mijn zoon, wees getrouw in Christus; en mogen de dingen, die ik heb geschreven, u niet bedroeven en u ten dode toe nederdrukken; maar moge Christus u opheffen, en moge zijn lijdens en dood en het tonen van zijn lichaam aan onze vaderen, en zijn barmhartigheid en lankmoedigheid, en de hoop zijner heerlijkheid en des eeuwigen levens voor eeuwig in uw gedachten verblijven“ (Moro. 9:25).

Wat wij kunnen doen om te helpen – onderwijzen, en dat in de geest van gerechtigheid, met liefde en tederheid, door voorbeeld – is gegrond op de Heiland en zijn verzoeningswerk. Dat is wat wij zouden moeten onderwijzen. De verzoening die in ons werkt zal de liefde en de tederheid brengen die wij nodig hebben. En door aan Hem te denken en aan zijn gave, wat wij elke week beloven wanneer wij deelnemen aan het heilig avondmaal, kunnen wij het licht van de hoop op ons gezicht brengen, wat zij die van ons houden zo nodig hebben.

President Clark herinnerde ons aan het einde van zijn toespraak eraan, dat de vrije wil er is en altijd zal blijven bestaan. Het vonkje zal niet helderder gaan branden tenzij hij om wie het gaat het evangelie gaat naleven. Daarom hopen wij zo dat zij die wij liefhebben geroepen zullen worden om de een of andere opdracht te vervullen, hoe klein ook. Na hun besluit om anderen te dienen, om offers te brengen, de geboden en de beloften die eraan verbonden zijn te beproeven, zal het sprankje geloof in hen vlam vatten. Zelfs nadat wij alles gedaan hebben wat wij kunnen, die keus – om te handelen naar het geloof dat zij nog hebben – ligt aan hen.

Ik getuig tot u dat God leeft. Jezus is de Christus, en in deze bedeling heeft Hij door middel van de profeten van Joseph Smith af tot Ezra Taft Benson de macht gegeven om opnieuw de volledige zegeningen van het evangelie van Jezus Christus aan te bieden. Ik bid dat wij nooit zullen ophouden hen in wie het sprankje geloof nog niet tot een vlam is aangewakkerd de kans te geven voor deze zegeningen te kiezen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kom terug tot de Heer

Ouderling F. Burton Howard
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De Heer meende het echt toen Hij zei: 'Hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.'”

Vanaf het begin hebben profeten bijna alle mensen tot bekering geroepen. Zij die het evangelie niet kenden, ontvangen de vermaning om hun zondige wegen te verlaten, de geboden te onderhouden en zich te voegen bij het volk des Heren.

Maar de profeten hebben ook gesproken tot een andere groep – zij die eens geloofden, maar die wegens hoogmoed, zonde of iets anders het geloof hebben verlaten. Tot deze groep behoren de minder actieven, de critici, de niet-toegewijden en de opstandigen. Dit zijn leden van de kerk die van God zijn vervreemd toen zij ouder werden. Tot hen is de uitnodiging altijd geweest terug te keren tot de Heer.

Wanneer wij denken aan de leden van de kerk die zich bekeren en weer actief worden, komen de geschiedenissen van Saulus en Alma in onze gedachten op. Sommigen wachten misschien op een even wonderbaarlijke gebeurtenis voordat zij terugkeren. Waarschijnlijk zullen zij echter tevergeefs wachten. Want zoals de Heiland de discipelen leerde: „Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen” (Luc. 16:31).

Anderen vragen zich af of het zonder zo'n

aanmoediging überhaupt mogelijk is, na getwijfeld te hebben, tot het geloof terug te keren. Kan de cynicus ooit werkelijk als een klein kind worden? Kan de slaaf van gewoonte of hartstocht weer vrij komen? Is er een weg terug? En indien dat zo is, is het de moeite waard die weg te vinden en te volgen? Waar en wanneer begint men?

Eris een weg – want de profeten onderwijzen toch zeker niet tevergeefs. En even zeker is het dat de Heer de gebeden van leraren, leiders en ouders hoort die bidden voor de terugkeer van hen die afgedwaald zijn.

Sommigen denken misschien dat de weg niet duidelijk aangegeven is, want in de Schriften zijn maar een paar voorbeelden te vinden van vroegere gelovigen die zich hebben bekeerd. Dat moge dan waar zijn, het feit blijft dat duizenden teruggekeerd zijn van inactiviteit. Laat mij u vertellen over enkelen die dit gedaan hebben.

Toen ik voor het eerst geroepen werd als bisschop, erde ik een grote wijk. Veel van de achthonderd leden kwamen niet meer naar de kerk. Ik had ze nooit eerder ontmoet en besloot dat ik eens kennis met ze zou gaan maken.

Op een zondagmiddag in november ging ik op bezoek bij een inactief lid. Toen ik bij het huis aankwam was een vrouw de veranda aan het vegen. Ik stelde mij voor als de nieuwe bisschop van de wijk en vroeg of haar man thuis was.

„Ja,” zei ze, „maar hij wil niet met u praten. Wij hebben er genoeg van om lastig gevallen te worden. Mijn man heeft de andere bisschop gevraagd onze naam uit de registers van de kerk te verwijderen. Wij willen geen huisonderwijzers meer ontvangen. Wij willen geen mensen meer zien die vastengaven ophalen. Wij willen met rust gelaten worden.”

Zij veranderde haar greep op de bezem. „Maak dat je weg komt”, zei ze. „Ga van mijn veranda af en kom nooit meer terug.” De bezem zwaaide al in mijn richting toen ik de veranda afstapte. Ik stamelde een verontschuldiging die genegeerd werd. „Wegwezen”, zei ze en dat deed ik.

Die nacht sliep ik niet zo goed. Ik was bele-

digd. Wat nog erger was, was dat het mij voorkwam dat mijn ambt oneerbiedig behandeld was. Toen het dinsdagavond was, had ik bijna besloten dat die vrouw en haar man geëxcommuniceerd behoorden te worden. Een wijze raadgever en een aandachtige bestudering van de instructies van het hoofdkwartier van de kerk overtuigden mij dat dat niet juist was.

Zo nu en dan kwam ik ze daarna op straat tegen en groette ik ze, maar ik ben niet teruggekeerd naar hun huis. Wij gaven een familielid echter wel de opdracht ze iedere maand te bezoeken en over hen te waken. Voor over ik weet werd er dan geen evangelieboodschap gegeven en vanuit de kerk was er geen contact met dat gezin in de jaren dat ik als bisschop dienst deed.

Na enige tijd werd de wijk gesplitst. Ik werd ontheven en geroepen als ringpresident. Op een dinsdagavond, enkele jaren later, kwam een van onze bisschoppen naar het ringkantoor die vroeg of ik later op de avond beschikbaar was voor een gesprek met een ouder echtpaar voor een tempelaanbeveling. Hij was maanden met hen bezig geweest, en nu waren zij eindelijk klaar voor de tempel.

Hij zei: „U kent ze misschien wel, president”, en hij noemde de naam van de vrouw met de bezem.

Ik keek met ongeduld uit naar dat gesprek. Tegen negen bracht de bisschop een goed gekleed, bejaard echtpaar naar mijn kantoor en stelde ze voor. Ik herkende ze als dezelfde mensen die ik vroeger gekend had, maar op de een of andere manier waren zij anders. Ik nodigde de zuster eerst uit om binnen te komen. Ik vroeg haar of zij wist wie ik was en zij zei: „Ja, u bent toch de ringpresident?”

„Herinnert u zich een zondagmiddag in november, dertien jaar geleden?” vroeg ik haar. „Een jonge bisschop kwam aan uw deur om te vragen of u en uw man niet weer actief wilden worden in de kerk. Herinnert u zich nog dat u hem weggestuurd hebt?”

„Ik herinner het mij helemaal niet”, zei ze. „Ik weet zeker dat ik zoiets nooit gedaan zou hebben.”

Toen zei ik, „Ik heb een andere vraag. Waarom hebt u zolang gewacht om terug te keren tot de kerk?“

„Ach, wij wisten wel dat wij eens weer actief zouden worden,“ antwoordde ze. „Wij wilden dat ook. Maar er kwam gewoon niets van. Mijn man rookte vroeger erg veel waardoor hij zich niet op zijn gemak voelde in de kerk. Ik heb jaren gebeden dat hij ermee op zou houden. Toen hij een paar jaar geleden problemen kreeg met zijn gezondheid, liek het een goede tijd om terug te keren.“

Na het gesprek met haar sprak ik ook met haar man. Zij waren echt waardig. Kort daarna zijn zij naar de tempel gegaan om verzegeld te worden.

Hebt u de bijzonderheden van deze terugkeer opgemerkt? Het was niet gemakkelijk geweest. Zij hadden het altijd geweten. Zij had jaren lang gebeden. Er was veel tijd verloren gegaan. Tenslotte, voordat het te laat was, praatten zij met de bisschop, zij bekeerden zich, vroegere verhoudingen en gewoonten werden vergeten en zij kwamen terug.

Een ander die terugkwam was Aminadab (zie Hel. 5). Hij had eens tot Gods kerk behoord, maar hij was kritisch geworden en twistziek. Hij sympathiseerde blijkbaar met de oppositie, want hij was aanwezig toen twee jonge zendingen, Nephi en Lehi, gewen genomen werden door een leger Lamanieten.

Hij werd door een wolk van duisternis overschaduwd en hij hoorde een stille, zachte stem die fluisterde: „Bekeert u, en tracht niet langer mijn dienstknechten te doden“ (verzen 29–30). Verbaasd draaide hij zich om en keek naar Nephi en Lehi. Hun gelaat straalde door de duisternis heen, en het leek alsof zij hun stem ten hemel hieven (zie vers 36).

Aminadab herkende ze toen voor wat zij waren. Met luidte stem vertelde hij de Lamanieten dat de jongemannen dienstknechten van God waren. Toen de menigte zich omgewend had, zagen ook zij Nephi en Lehi. Zij

vroegen Aminadab hoe die wolk van duisternis weggenomen kon worden en, zich waarschijnlijk herinnerend wat hij vroeger had geleerd, zei hij:

„Gij moet u bekeren en de (Heer) aanroepen, totdat gij geloof zult hebben in Christus . . . en als gij dit doet, zal de wolk van duisternis worden verwijderd en u niet langer omhullen“ (vers 41).

Is het u weer opgevallen, de Schriften spreken over duisternis die hen, die het geloof verlaten, omhult. Het gevolg van duisternis is dat men niet meer duidelijk kan zien. Om de weg terug te vinden moet men, zoals Aminadab ontdekte, zich bekeren en bidden totdat twijfel en duisternis verdwijnen en belangrijke dingen opnieuw gezien kunnen worden.

Nog een laatste verhaal – ook weer uit de tijd dat ik bisschop was. Op een nacht, ik lag al in bed, werd er aangebeld. Ik deed open en tot mijn verbazing stond er een jonge priester voor de deur. Ik kende hem goed, omdat ik hem al een paar keer meegemaakt had bij uitstapjes, ik met hem gebeden had en voor hem gebeden had en hem onderwezen had. Ik kende hem zo goed als een goede bisschop zijn actieve achttienjarige priesters kent. Ik vroeg hem wat hij in het midden van de nacht aan mijn deur deed.

Hij zei: „Ik moet met u praten, bisschop, ik heb net iets ernstigs gedaan en ik durf niet naar huis.“

Hij had gelijk. Het was erg. Ik nodigde hem binnen en wij praatten. Hij praatte en ik luisterde, toen praatte ik en hij luisterde, totdat het licht begon te worden. Hij had vele vragen. Hij had een verschrikkelijke zonde begaan. Hij wilde weten of er hoop was. Hij wilde weten hoe hij zich moest bekeren. Hij wilde weten of bekering ook betekende dat hij het zijn ouders moest vertellen. Hij wilde weten of hij nog op zending zou mogen gaan. Hij wilde vele andere dingen weten.

Ik kon hem geen antwoord op alle vragen geven, maar ik vertelde hem dat er nog hoop was. Ik vertelde hem dat de weg terug moeilijk zou zijn, maar dat het te doen was. Ik vertelde hem wat ik wist over bekering en hoe hij deze tot stand kon brengen. Ik vertelde hem dat als hij werkelijk op zending wilde gaan dat besluit slechts in de toekomst genomen zou kunnen worden, nadat hij zich bekeerd had. Toen zei ik tegen hem dat hij naar huis moest gaan, en dat deed hij.

Hij kwam in het reine met zijn ouders. Hij vroeg vergeving aan hen die hij kwaad berokkend had. Hij liet zonde en slecht gezelschap achter zich en deed alles wat hij kon om zich te bekeren. Ongeveer een jaar later gingen er vijf jongemannen van dat quorum op zending. Hij was een van hen. Ik had een nauwe band met alle vijf. Ik woonde de afscheidsdienst van alle vijf bij. Zij volbrachten alle vijf een eervolle zending.

Kort na hun terugkeer trouwden zij in de tempel. Mijn vrouw en ik woonden alle vijf plichtigheden bij. Ik zou hun namen en die van hun vrouw en enkele van hun kinderen nu nog op een blaadje kunnen schrijven. Zo goed kende ik ze.

Maar nu ga ik u iets vertellen – iets heel persoonlijks en heel belangrijks. Ik kan mij de naam van de jongeman, die in het midden van de nacht naar mij toekwam, niet meer herinneren. Ik weet dat hij een van de vijf was, maar ik herinner mij niet wie van de vijf.

Ik heb mij daar een tijdje zorgen over gemaakt. Ik dacht dat mijn geheugen mij in de steek begon te laten. Ik heb echt heel diep nagedacht maar het lukte me gewoon niet.

Ik werd uiteindelijk ontheven en heb nooit meer teruggedacht aan die bewuste avond. Jaren later maakte ik een avondwandelingetje door de wijk waar ik eens bisschop geweest was. In de avondstille kwamen er vele herinneringen naar boven. Ik schrok op uit mijn overpeinzingen toen ik merkte, dat ik voor het huis liep waar een van mijn priesters had gewoond. Onwillekeurig moest ik ook weer denken aan de jongeman over wie ik u verteld heb, opnieuw probeerde ik mij te herinneren wie van de vijf het geweest was. Zou hij in dat huis gewoond hebben? Waarom kon ik mij dat nu niet meer herinneren?

Toen ik verder liep, gebeurde er iets – iets dat moeilijk uit te leggen is, maar dat voor mij echt gebeurde. Het leek wel of ik een stem hoorde die zei: „Begrijp je het niet mijn zoon? Ik ben dat vergeten. Waarom zou jij je dat nog moeten herinneren?“

Ik had geen bevredigend antwoord op die vraag en ik heb ook nooit meer afgevraagd wie het geweest was. Maar ik wist met meer zekerheid dan ooit tevoren dat de Heer blij is wanneer zijn kinderen tot Hem terugkeren.

Allen, die herderters zijn, en alle verloren schapen moeten een ding voor ogen houden. De Heer meende het echt toen Hij zei: „Hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer“ (LV 58:42).

Enkele jaren was het de mode in bepaalde kringen om te zeggen: „Je kunt nooit meer naar huis.“ Dat is gewoon niet waar. Het is mogelijk voor hen, die gestopt zijn met bidden, weer te gaan bidden. Het is mogelijk voor hen, die verdwaald zijn, de weg terug te vinden door de duisternis en naar huis te komen.

En wanneer zij dat doen, zullen zij weten, evenals ik het weet, dat de Heer meer geïnteresseerd is in wat een mens is dan in wat hij was, en in waar hij is dan in waar hij geweest is. Hiervan getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

De gave van hedendaagse openbaring

President Ezra Taft Benson

„Gebruiken wij het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden om ons tot zegen te zijn in ons leven en om de macht van de boze te weerstaan? Dit is het doel waarvoor zij ons gegeven zijn.”

Mijn geliefde broeders en zusters, nu wij hier samen vergaderd zijn, wil ik mijn Vader in de hemel danken voor de gave van hedendaagse openbaring en vooral voor de Schriftuur die ons in deze laatste dagen is gegeven.

Ik houd van de Bijbel, zowel van het Oude als het Nieuwe Testament. De Bijbel is een bron van grote waarheid, die ons over het leven en de bediening van de Meester leert. Hij laat ons zien hoe de hand van God de geschiedenis van zijn volk vanaf het allereerste begin van de geschiedenis van de aarde beïnvloedt. Het zou moeilijk zijn om de invloed van de Bijbel op de geschiedenis van de wereld te onderschatten. Hij is geslachten tot zegen geweest.

Maar geslacht volgde op geslacht, waarin geen nieuwe Schriftuur meer aan de kinderen der mensen werd gegeven. Zonder aanvullende openbaring begonnen de mensen de Bijbel op verschillende manieren te interpreteren. Talrijke kerken en godsdiensten ontstonden die alle de Bijbel als gezaghebbende bron gebruikten.

Maar dit vermindert op geen enkele wijze de waarde van de Bijbel. Dat heilige boek is van onschatbare waarde geweest voor de

mensheid. Het was een tekst uit de Bijbel die de profeet Joseph Smith inspireerde om naar een bos te gaan bij zijn huis en daar in gebed neer te knielen. Wat er toen volgde was het heerlijke visioen dat het begin was van de herstelling van de volheid van het evangelie van Jezus Christus op aarde. Dat visioen was ook het begin van het proces waardoor er nieuwe Schriftuur te voorschijn kwam dat hand in hand met de Bijbel zou gaan om tot een boze wereld te getuigen dat Jezus de Christus is, dat God leeft en zijn kinderen liefheeft en nog steeds nauw betrokken is bij hun verlossing en verhoging.

Bij monde van de profeet Nephi, waar schuwde de Heer voor hen die zouden zeggen dat de Bijbel alle Schriftuur was die de wereld nodig had. Hij zei:

„Weet gij niet dat er meer natïen zijn dan een? Weet gij niet, dat Ik, de Here uw God, alle mensen heb geschapen, en dat Ik hem gedenk, die op de eilanden der zee zijn; dat Ik regeer in de hemelen hierboven, en beneden op aarde; en dat Ik mijn woord voortbreng tot de kinderen der mensen, ja, tot alle natïen der aarde? . . . „Weet gij niet, dat het getuigenis van twee volken voor u het bewijs is, dat Ik God ben, dat Ik het ene volk evenzeer gedenk als het andere? . . .

„En dit doe Ik, opdat Ik aan velen moge bewijzen, dat Ik dezelfde ben, gisteren, heden en voor eeuwig” (2 Ne. 29:7-9).

Wij hebben nu drie nieuwe boeken Schriftuur: het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, en de Parel van grote waarde. Ik houd van al deze drie heilige boeken. Vanmiddag zou ik in het bijzonder willen spreken over het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden. Deze twee boeken hedendaagse Schriftuur bevatten beide openbaringen van de God Israëls met het doel zijn volk te vergaderen en voor te bereiden op de wederkomst van de Heer. Zoals president John Taylor eens schreef: het te voorschijn brengen van deze twee heilige boeken „kostte het beste bloed van de negentiende eeuw” (LV 135:6), namelijk het leven van de profeet Joseph Smith en van zijn broer

Hyrum. Tot de profeet Joseph Smith zei de Heer: „Dit geslacht zal mijn woord door u ontvangen” (LV 5:10). Het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden zijn een deel van de vervulling van die belofte. Samen brengen deze twee grootse boeken grote zegeningen tot dit geslacht.

Elk van deze twee boeken hedendaagse Schriftuur bevat een machtige aankondiging voor de wereld. Het titelblad van het Boek van Mormon verklaart dat zijn doel driedelig is: Aan te tonen welke grote dingen de Heer heeft gedaan, de verbonden des Heren te onderwijzen, en Joden en niet-Joden te overtuigen dat Jezus de Christus is.

Afdeling 1 van de Leer en Verbonden is het voorwoord des Heren van het boek. De Leer en Verbonden is het enige boek in de wereld dat een voorschrift heeft dat door de Heer zelf is geschreven. In dat voorschrift verklaart Hij aan de wereld dat zijn stem gericht is tot alle mensen (zie vers 2), dat de komst des Heren nabij is (zie vers 12, en dat de waarheden die in de Leer en Verbonden staan alle vervuld zullen worden (zie LV 1:37-38).

Deze beide boeken met hedendaagse Schriftuur getuigen op krachtige en welsprekende wijze van de Heer Jezus Christus. Bijna elke bladzijde van zowel het Boek van Mormon als de Leer en Verbonden leert ons over de Meester – zijn grote liefde voor zijn kinderen en zijn zoenoffer – en leert ons hoe wij moeten leven opdat wij tot

President Ezra Taft Benson begroet een algemene autoriteit.

Hem en onze Hemelse Vader terug kunnen keren.

Deze beide boeken hedendaagse Schriftuur bevatten de kennis en de macht om ons te helpen een beter leven te leiden in een tijd van grote goddeloosheid en ongerechtigheid. Zij die de bladzijden van deze boeken aandachtig en met een gebed in hun hart onderzoeken zullen troost, raad en leiding vinden, en de kracht krijgen hun leven te verbeteren.

President Marion G. Romney heeft eens over het Boek van Mormon gezegd: „Als onze jonge mensen grootgebracht worden met de tradities en de leringen van het Boek van Mormon, zullen zij niet slechts geïnspireerd worden met rechtvaardige moed om het goede te kiezen. . . zij zullen ook de beginselen van Jezus Christus zo goed kennen dat zij zullen weten wat goed is.

Vanaf elke bladzijde van het boek zal er tot hen een ontroerend getuigenis spreken dat Jezus inderdaad de Christus is, de Zoon van de levende God, onze Verlosser en Zaligmaker. *Dit getuigenis alleen al zal een vast anker zijn in elke storm.*” (Conference Report, april 1960, blz. 112; cursivering toegevoegd.)

Sprekend over de openbaringen in de Leer en Verbonden, heeft president Joseph Fielding Smith gezegd: „Als wij ze in de praktijk toepassen, als wij de geboden des Heren onderhouden, zullen wij de waarheid kennen en geen wapen dat tegen ons

gesmeed wordt, zal voorspoedig zijn. Er zullen geen valse leerstellingen, geen leringen van mensen zijn die ons kunnen bedriegen. . . wij zullen deze openbaringen onderzoeken en opgewassen zijn tegen dwalingen en wij zullen sterk gemaakt worden.” (Conference Report, oktober 1931, blz. 17.)

Vele jaren voor de komst van de Heiland naar deze aarde, zag de profeet Henoch de laatste dagen. Hij werd de grote goddeloosheid gewaar die er op aarde zou heersen en voorspelde grote rampspoeden die er het gevolg van zouden zijn. Maar in het midden van wat verder een erg sombere profetie was, beloofde de Heer: „Maar mijn volk zal ik bewaren” (Moz. 7:61). Hoe zou Hij dat doen? Let op wat de Heer zelf beloofd heeft dat Hij zou doen om zijn volk te bewaren. Hij zei:

„En gerechtigheid zal Ik uit den hemel nederzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden; om van mijn Eniggeborene te getuigen; . . . en gerechtigheid en waarheid zal Ik als een vloed over de aarde doen stromen, om mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde te vergaderen naar een plaats, die Ik zal bereiden.” (Moz. 7:62; cursivering toegevoegd.)

De Heer beloofde dus dat gerechtigheid uit de hemel zou komen en waarheid uit de aarde. Wij hebben de wonderbaarlijke vervulling van deze profetie in onze tijd gezien. Het Boek van Mormon is uit de aarde voort-

gekomen, vervuld met waarheid, en doet dienst als „de hoeksteen van onze godsdienst”. (Zie Inleiding van het Boek van Mormon.) God heeft ook gerechtigheid vanuit de hemel doen nederdalen. De Vader zelf verscheen met zijn Zoon aan de profeet Joseph Smith. De engel Moroni, Johannes de Doper, Petrus, Jakobus en vele andere engelen werden door de hemel gezonden om de nodige volmachten aan het koninkrijk te geven. Bovendien ontving de profeet Joseph Smith openbaring na openbaring uit de hemelen gedurende deze moeilijke jaren van de groei van de kerk. Deze openbaringen zijn voor ons bewaard gebleven in de Leer en Verbonden.

Deze twee geweldige boeken worden dus een belangrijk werktuig in de hand des Heren om zijn volk in de laatste dagen te bewaren: het Boek van Mormon onder inspiratie geschreven voor onze tijd, door de eeuwen heen bewaard gebleven om in onze tijd te voorschijn te komen, vertaald door de gave en de macht Gods. Het is de hoeksteen van onze leerstellingen. Het is de hoeksteen van ons getuigenis. Het is de hoeksteen in het getuigenis van Jezus Christus. Het is een hoeksteen die ons helpt de misleidingen van de boze in deze laatste dagen te vermijden. Satan woedt in het hart van de mensen en heeft macht over zijn eigen gebied (zie LV 1:35). Maar het Boek van Mormon heeft gro-

President Ezra Taft Benson spreekt de priesterschap toe.

tere macht . . . de macht om valse leerstellingen te openbaren, de macht om ons te helpen verleiden en te weerstaan, de macht om ons te helpen dichter tot God te komen, beter dan welk ander boek dit ook kan. (Zie Inleiding van het Boek van Mormon.)

Het Boek van Mormon moet weer zijn plaats in gaan nemen in de gedachten en het hart van onze mensen. Wij moeten het eren door het te lezen, door het te bestuderen, door zijn voorschriften in ons leven toe te passen en ware volgelingen van Christus te worden. Sprekend over de centrale rol van het Boek van Mormon in onze godsdienst, heeft president Joseph Fielding Smith eens gezegd:

„Het komt mij voor dat geen enkel lid van deze kerk tevreden mag zijn voordat hij het Boek van Mormon herhaaldelijk heeft gelezen, het grondig heeft overwogen totdat hij of zij kan getuigen dat het inderdaad een verslag is dat door de Almachtige is geïnspireerd, en dat de geschiedenis ervan waar is . . .

„Geen lid van deze kerk kan de goedkeuring van God hebben die niet grondig en aandachtig het Boek van Mormon gelezen heeft.” (Conference Report, oktober 1961, blz. 18; cursivering toegevoegd.)

Op dezelfde wijze moet ook de Leer en Verbonden een essentieel deel van ons geestelijk leven zijn. De profeet Joseph Smith zei eens: „In deze eerste dagen van de

kerk, was er een grote behoefte aan het woord des Heren over elk onderwerp dat op welke manier ook onze zaligheid betrof.” (*History of the Church*, deel 1, blz. 207.)

De Leer en Verbonden is dan ook een prachtig boek dat geschriften bevat die rechtstreeks tot onze generatie zijn gericht. Het bevat de wil des Heren voor ons in deze laatste dagen die de wederkomst van Christus voorafgaan. Het bevat vele waarheden en leerstellingen die niet volledig openbaar zijn in andere Schriften. Evenals het Boek van Mormon zal het hen versterken die het aandachtig en met een gebed in hun hart bestuderen.

Hechten wij, als heiligen van de Allerhoogste God, waarde aan het woord dat Hij ten koste van zoveel voor ons bewaard heeft? Gebruiken wij het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden om ons tot zegen te zijn en om de macht van de boze te weerstaan? Dat is het doel waarvoor zij ons gegeven zijn. Hoe kunnen wij niet veroordeeld staan voor de Heer als wij ze lichtzinnig behandelen door ze niets anders te laten doen dan stof verzamelen in onze boekenkast?

Mijn geliefde broeders en zusters, ik geef u mijn plechtig getuigenis dat deze boeken de zin en de wil des Heren voor ons bevatten in deze dagen van beproevingen en rampspoeden. Zij staan naast de Bijbel om van de Heer en zijn werk te getuigen. Deze boeken bevat-

ten het woord des Heren voor ons in deze laatste dagen. Mogen wij ons tot hen wenden met oprecht voornemen des harten en ze gebruiken op de wijze die de Heer wil dat ze gebruikt worden. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De algemene zustersvergadering

Overvloedig zijn in de hoop" was dit jaar het thema van de algemene zustersvergadering, die gehouden is op zaterdagavond, 27 september 1986. De vergadering, die plaatsvond in de tabernakel op Temple Square in Salt Lake City, werd bijgewoond door de vrouwelijke leden van de kerk vanaf tien

jaar. Zij ontvingen bijzondere boodschappen van president Ezra Taft Benson, algemeen presidente jeugdwerk, Dwan J. Young, algemeen presidente jonge-vrouwen, Ardeth G. Kapp, en algemeen presidente zustershulpvereniging, Barbara W. Winder.

Aan de jonge vrouwen van de kerk

President Ezra Taft Benson

„Wij hebben zoveel hoop voor jullie. We hebben zulke grote verwachtingen van jullie. Neem geen genoeg van minder dan wat de Heer jullie wil laten zijn.”

Lieve zusters, dit is een heerlijke vergadering geweest. Wat een fijne gelegenheid om samen te zijn met de uitgelezen dochters van onze Vader in de hemel, die in kerkgebouwen over de gehele wereld bij elkaar zijn!

Tijdens de algemene conferentie van afgelopen april had ik een soortgelijke gelegen-

heid om op de zaterdagavond in de algemene priesterschapsvergadering alle broeders van de kerk toe te spreken. Ik heb mij toen rechtstreeks tot de Aäronische priesterschap gewend. Vanavond wil ik jullie, de jonge vrouwen van die leeftijd, toespreken.

Een gedeelte van hetgeen ik vanavond ga zeggen, is identiek aan hetgeen ik zes maanden geleden tegen de jongemannen heb gezegd, daar het evenzeer op jullie van toepassing is. Ik wil dat jullie dat weten. Daarnaast ga ik andere onderwerpen met jullie bespreken, die alleen voor jullie als jonge zusters gelden, en voor jullie heilige roeping als dochters van onze Hemelse Vader.

President David O. McKay heeft eens gezegd: „Niets is zo heilig als een eerbare vrouw.” (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, blz. 353.) Ik sta met mijn gehele hart achter die uitspraak.

Ik ben zeer ingenomen met het thema van jullie vergadering voor deze avond: „Overvloedig zijn in de hoop.” Het is een geïnspireerd thema.

Welke hoop – ofwel verwachtingen – heb ik niet van jullie, jonge zusters! Welke verwachtingen heeft onze Vader in de hemel niet van jullie!

Jullie zijn in deze tijd geboren voor een heilig en heerlijk doel. Jullie zijn niet per ongeluk achtergehouden om naar de aarde te komen in deze laatste bedeling, de bedeling van de volheid der tijden. Jullie geboren worden in deze tijd is in het voorsterfelijk bestaan vastgesteld.

Jullie zijn bestemd om in de laatste dagen de koninklijke dochters van de Heer te zijn. Jullie zijn de „jong'ren vol edel streven” (HL., nr. 192).

Lieve jonge zusters, het verheugd mij zovelen van jullie vanavond hier te zien met jullie moeders. Ik raad ieder van jullie aan te zorgen voor een nauwe band met je moeder. Heb haar lief. Respecteer haar. Houd haar in ere. Neem de raad aan die ze jullie zo liefdevol in alle rechtvaardigheid voorhoudt. Houd je vader in ere en gehoorzaam hem, het hoofd van het gezin, door zijn geestelijke eigenschappen na te streven.

Jonge vrouwen, het gezin is eeuwig, en jullie behoren al het mogelijke te doen om het sterker te maken. Bevorder thuis de gezinsavond en neem er actief aan deel. Stimuleer het gezinsgebed. Zorg dat je samen met de rest van het gezin op je knieën ligt in die heilige kring. Doe jouw deel om werkelijke eenheid in het gezin tot stand te brengen.

In zulke gezinnen bestaat geen generatiekloof. Dat is een van de vele werktuigen van de duivel. Je belangrijkste vriendschapsbanden behoren de banden met je eigen broers en zussen en met je vader en moeder te zijn. Heb ze lief. Wees trouw aan hen. Wees oprecht bezorgd om je broers en zussen. Help hen bij het dragen van hun last, zodat je met de woorden van het liedje kunt zeggen: „He ain't heavy, he's my brother” (hij is niet zwaar, hij is mijn broer” (Bob Russell, „He Ain't Heavy,” Lynbrook, N.Y.: Harrison Music Corp., 1969). Bedenk dat het gezin één van Gods belangrijkste bolwerken tegen het kwaad van onze tijd is.

Draag ertoe bij jullie gezin sterk en hecht te houden en waardig om de zegeningen van onze Vader in de hemel te ontvangen. Wanneer je dat doet, zul je geloof, hoop en kracht ontvangen, hetgeen je leven tot in de eeuwigheid tot zegen zal zijn.

Vervolgens, jonge vrouwen, wil ik jullie aansporen om dagelijks in de Schriften te lezen en erover na te denken. Wij herinneren ons de ervaring van onze geliefde profeet, president Spencer W. Kimball, die als 14-jarige jongen de uitdaging aannam om de Bijbel van begin tot eind door te lezen. Hij moest grotendeels bij het licht van een carbidpitje lezen boven op zijn zolderkamertje. Maar hij las trouw iedere avond, totdat hij de 1519 bladzijden uit had, waar hij ongeveer een jaar over deed. Maar hij had zijn doel bereikt.

Van de vier grote standaardwerken van de kerk – de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde – wil ik jullie in het bijzonder aanmoedigen om telkens weer het Boek van Mormon te lezen, en de leringen die erin staan te overdenken en toe te passen. De profeet Joseph Smith heeft het volgende over het Boek van Mormon gezegd, dat het „het nauwkeurigste van alle boeken op aarde is, de hoeksteen van onze godsdienst, en

dat iemand dichter bij God kan komen door zich aan de leringen ervan te houden, dan door die uit welk ander boek dan ook” (*History of the Church*, deel 4, blz. 461).

Jonge vrouwen, het Boek van Mormon zal jullie leven veranderen. Het zal jullie sterken tegen het kwaad van deze tijd. Het zal jullie leven een spiritualiteit geven waar geen enkel ander boek toe in staat is. Het zal van alle boeken die je leest het belangrijkste zijn bij je voorbereidingen op de uitdagingen van het leven. Een jonge vrouw die het Boek van Mormon kent en ervan houdt, die het verschillende keren gelezen heeft, die een blijvend getuigenis van de waarachtigheid ervan heeft, en die de leringen ervan toepast, zal in staat zijn de sluwe streken van de duivel te weerstaan en zal een machtig werktuig in de handen van de Heer zijn.

Bovendien, jonge zusters, zou ik jullie, die de tienerjaren tegemoet gaan, willen aanmoedigen jullie patriarchale zegen te ontvangen. Bestudeer die zegen zorgvuldig en beschouw hem als jouw persoonlijke stuk Schriftuur – en dat is het ook inderdaad. Een patriarchale zegen is „een geïnspireerde en profetische uitspraak aangaande je (levens)zending. . . te zamen met die zegeningen, waarschuwingen en raadgevingen waartoe de patriarch zich geïnspireerd

voelt.” (Heber J. Grant, J. Reuben Clarke jr., David O. McKay in *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, comp. James R. Clark, 6 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75, 6:194.)

Jonge vrouwen, ontvang jullie patriarchale zegen onder vasten en gebed en lees hem daarna regelmatig door zodat jullie zullen weten wat Gods wil voor jullie is.

Mag ik jullie aandacht er nu op richten hoe belangrijk het is al jullie kerkvergaderingen bij te wonen? Trouwe aanwezigheid op de vergaderingen van de kerk brengt zegeningen met zich mee die jullie op geen enkele andere manier kunnen krijgen.

Woon iedere zondag de avondmaalsvergadering bij. Luister goed naar de boodschappen. Bid om de geest van begrip en getuigenis. Neem van het avondmaal met reine handen en een zuiver hart.

Woon iedere zondag de zondagsschoolklas bij. Luister goed naar de lessen en neem deel aan de klasbesprekingen. Zo zal jullie kennis van het evangelie groeien en jullie getuigenis toenemen.

Woon iedere zondag de jonge-vrouwenvergaderingen bij en neem deel aan de midweekse activiteiten. Leer wat je taken in het evangelie zijn en wees ijverig in het nadenken ervan.

Het Eerste Presidium begroet de algemene presidentes van de hulporganisaties (v.l.n.r.): Dwan J. Young, algemeen presidente jeugdwerk; Arleth G. Kapp, algemeen presidente jonge-vrouwen; en Barbara W. Winder, algemeen presidente zustershulpvereniging.

President Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, houden ruggespraak voor aanvang van de algemene zustersvergadering.

Woon regelmatig jullie seminarieklas bij en zorg dat jullie het diploma behalen. De seminariellessen meemaken, is een van de belangrijkste geestelijke ervaringen die een jonge vrouw kan hebben.

Jonge vrouwen, maak gretig gebruik van de programma's van de kerk. Stel jullie ten doel om uitmuntend te zijn in de prestatieprogramma's van de kerk.

Het programma „Mijn persoonlijke vooruitgang” is een uitstekende hulp bij het stellen van doelen. De bedoeling ervan is jullie te helpen bij het ontwikkelen van de eigenschappen en deugden van voorbeeldige jonge heiligen der laatste dagen. Zorg dat jullie de jonge-vrouwenonderscheiding verdienen en draag het gouden medaillon met trots. Neem geen genoegen met middelmatigheid in dit grootse, stimulerende programma voor de jonge vrouwen van de kerk.

Vervolgens wil ik met jullie spreken over zendingswerk in het koninkrijk, hetgeen mij zeer na aan het hart ligt. Ik bid dat jullie de verlangens van mijn hart zullen begrijpen.

De profeet Joseph Smith heeft eens gezegd: „Na alles wat er gezegd is, is het onze grootste en belangrijkste taak het evangelie te verkondigen” (*History of the Church*, deel 2, blz. 478).

De Heer wil dat iedere jongeman een fulltime zending vervult. Op dit ogenblik is slechts één derde van de daarvoor in aanmerking komende jongemannen op zen-

ding. Dat is de Heer niet welgevallig. Wij moeten hier verbetering in aanbrengen. Jongemannen behoren het vervullen van een zending niet alleen te beschouwen als een bij het priesterschap behorende verantwoordelijkheid, maar dienen met grote vreugde en verwachting naar deze ervaring uit te kijken.

Er is niets belangrijkers dan een jongeman kan doen. De studie kan wachten. Een beurs kan uitgesteld worden. Beroepswensen kunnen opgeschort worden. Ja, zelfs het tempelhuwelijk behoort te worden uitgesteld totdat de jongeman een eervolle zending voor de Heer heeft vervuld.

Welnu, waarom spreek ik daar vanavond over met jullie jonge vrouwen? Omdat jullie een positieve invloed kunnen aanwenden om jongemannen ertoe te bewegen op zending te gaan. Laat de jongemannen waar jullie mee omgaan weten dat dat is waar de Heer hen wil hebben.

Vermijd vaste verkering met een jongeman voordat hij zijn zendingsoeproof heeft ontvangen. Als jullie band wat oppervlakkiger is, zal het hem minder moeilijk vallen de juiste beslissing te nemen en kan hij al zijn aandacht aan zijn zendingswerk besteden, in plaats van met zijn gedachten bij het meisje te zijn dat hij heeft achtergelaten. En nadat

hij een eervolle zending heeft vervuld, zal hij een betere echtgenoot, vader en priesterschapsdrager zijn.

Het lijdt geen twijfel dat trouwe jonge vrouwen van de kerk een zeer grote invloed ten goede kunnen zijn, waardoor zij jongemannen helpen hun priesterschap groot te maken, hen tot goede werken te bewegen en hen ertoe brengen zich van hun beste zijde te laten zien.

Bedenk, echter, jonge vrouwen, dat ook jullie de kans kunnen krijgen om op zending te gaan. Ik ben dankbaar dat mijn vrouw een zending op Hawaii heeft vervuld voordat wij in de Salt Lake-tempel trouwden en dat drie van mijn kleindochters op zending zijn geweest. Sommige van onze beste zendingen zijn jonge zusters.

En nu wil ik het hebben over persoonlijke reinheid.

Salomo heeft gezegd dat de waarde van een deugdzame vrouw die van korallen te boven gaat (Spr. 31:10). Jonge vrouwen, waak over en bescherm jullie deugd zoals je je leven zou beschermen. Wij willen dat je je leven lang een zedelijk rein leven leidt. Wij willen dat een zedelijk rein leven jullie levensstijl is.

Jawel, je kunt je bekeren van zedelijke overtreding. Het wonder der vergeving is een feit en ware bekering wordt door de Heer aanvaard. Maar het is de Heer niet welgevallig wanneer iemand zich maar uitleeft, zich overgeeft aan seksuele overtredingen, en dan verwacht dat een van te voren gepland belijden en een snelle bekering voor de Heer aannemelijk zullen zijn.

President Kimball heeft zich hierover zeer duidelijk uitgesproken. In zijn prachtige boek, *Het wonder der vergeving*, zegt hij:

„Wie de verleiding weerstaat en zonder zonde leeft is er veel beter aan toe dan wie niet staande is gebleven, maar in zonde is gevallen, hoe berouwvol deze laatste ook moge zijn en hoerzeer hij (of zij) zich ook heeft bekeerd . . .

„ . . . maar hoeveel te beter is het om die zonde nooit te hebben begaan!” (*Het wonder der vergeving*, blz. 371).

Een van onze vijf ringpresidenten heeft ons deelgenoot gemaakt van de volgende ervaring:

„Ik herinner me een meisje dat op dezelfde school zat als ik. Hoewel ze uit een goed HLD-gezin kwam, begon ze het alras niet zo nauw te nemen met haar normen en principes. „Ik weet nog hoe ontsteld ik was op een keer toen wij achterin de schoolbus op weg naar huis praatten over de gevolgen van zonde of overtreding, en zij botweg zei dat ze zich geen zorgen maakte over het begaan van welke zonde dan ook, omdat haar bischop had verteld dat zij zich heel eenvoudig kon bekeren, waarna zij heel vlug vergeving zou ontvangen.

„Ik schrok van haar oneerbiedige houding, waaruit bleek dat zij geen begrip had van wat bekering werkelijk is en geen inzicht had in het wonder der vergeving. Ik was er ook van overtuigd dat zij de les en de raad van haar bisschop volkomen verkeerd begrepen had.”

Overspel, of iets dergelijks, is een gruwel in de ogen van de Heer. President Kimball heeft wijselijk gezegd:

„Tot de meest algemene zonden op seksueel gebied die door onze jonge mensen wordt begaan behoort onfatsoenlijk vrijen. Deze onbetamelijke omgang leidt niet alleen dikwijls tot ontucht, zwangerschap en abortus – allemaal bedenkelijke zonden – maar op zichzelf is dit al een verderfelijke euvel, en het is voor de jongelui vaak moeilijk te onderscheiden, waar hun liefkozingen de grens van het betamelijke overschrijden. . . .

„Maar al te vaak maken jonge mensen zich

schouderophalend van hun zondige vrijage af als van een *kleine* onvoorzichtigheid, terwijl ze wel willen toegeven dat ontucht een minderwaardige overtreding is. Maar al te vaak zijn ze geschokt, of doen maar alsof, als men tegen ze zegt dat hetgeen zij doen onder de benaming vrijen of liefkozen, in werkelijkheid ontucht is” (*Het wonder der vergeving*, blz. 75, 76).

Jonge zusters, wees ingetogen. Ingetogenheid qua kleding en taal en houding is een waarachtig teken van beschaving en het kenmerk van een deugdzame vrouw van de kerk. Mijd het laag-bij-de-grondse, het vulgare en het dubbelzinnige.

Houd, samen met de jongemannen van de Aäronische priesterschap de volgende opdracht uit de Schriften voor ogen: „Reinigt u, gij die de vaten des Heren draagt” (Jes. 52:11; 3 Ne. 20:41).

Denk aan het verhaal van Jozef in Egypte,

die niet luisterde naar de vrouw van Potifar en zijn reinheid en deugd bewaarde (zie Gen. 39:7-21).

Schenk aandacht aan de woorden van de profeet Alma aan zijn zoon Corianton, die van het rechte pad was afgedwaald: „Laat uw zonden na en handel niet meer volgens de lusten van uw ogen” (zie Alma 39:9).

„De lusten van uw ogen.” Wat zou dat nu, in onze tijd betekenen? Films, televisieprogramma's en video-opnamen die dubbelzinnig en onkuis zijn. Pornografische tijdschriften en boeken.

Jonge vrouwen, wij raden jullie aan jullie geest niet met zulke verlagende zaken te verontreinigen, want de geest die daarmee in aanraking is gekomen, is daarna nooit meer dezelfde. Kijk niet naar films die niet geschikt worden geacht voor jeugdige kijkers of naar vulgare videoprogramma's. Doe niet mee aan vermaak dat gewaagd, onzed-

President Ezra Taft Benson en president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, op de algemene zustersvergadering.

lijk of pornografisch is. En accepteer geen uitnodigingen van jongemannen die jullie hieraan bloot zouden willen stellen.

Nog iets, luister niet naar verlagende muziek. Denk aan de uitspraak van ouderling Boyd K. Packer:

„Muziek, die eens . . . onschuldig was, wordt nu vaak voor goddeloze doelen aangewend . . .

„De muziek zelf is in onze tijd verdorven gemaakt. Muziek kan, door het tempo, het ritme en de intensiteit ervan (en ik voeg eraan toe, door de teksten), de geestelijke gevoeligheid van mannen (en van vrouwen) afstompen . . .

„Jongelui,” zo vervolgt broeder Packer, „jullie kunnen het je niet veroorloven jullie geest te vullen met de onwaardige muziek van deze tijd” (*Ensign*, januari 1974, blz. 25, 28).

Daarvoor in de plaats moedigen wij jullie aan naar verheffende muziek te luisteren, zowel populair als klassiek, die de geest opbouwt. Leer een aantal van de lofzangen uit je hoofd, lofzangen die bevorderlijk zijn voor geloof en spiritualiteit. Woon dansavonden bij waar de muziek, de verlichting en het soort dansen bevorderlijk zijn voor de Geest. Kijk naar shows en ander vermaak die geestverheffend zijn en tot reine gedachten en handelingen aanzetten. Lees boeken en tijdschriften met dezelfde uitwerking.

Bedenk, jonge vrouwen, hoe belangrijk het is met de juiste jongemannen op de juiste manier om te gaan. President Kimball heeft ons hierover hele wijze raad gegeven: „Een goed huwelijk begint kennelijk met de juiste partnerkeuze in de verkeringsstijd . . . Wij laten dan ook met grote nadruk deze waarschuwing volgen: Neem geen risico door afspraken te maken met niet-leden of met kerkleden die niet goed in het evangelie zijn onderlegd en trouweloos zijn in het na-

komen van hun plichten. Misschien zegt een meisje weleens: ‘Och, ik ben helemaal niet van plan met die man te trouwen. Ik ga zo maar „voor de aardigheid” een avondje met hem uit.’ Men kan zich echter niet veroorloven het risico te lopen verlieft te worden op iemand die het evangelie misschien nooit zal aanvaarden” *Het wonder der vergeving*, blz. 253).

„Onze Hemelse Vader wil dat jullie omgaan met jongemannen die trouw lid zijn van de kerk, die waardig zullen zijn om samen met jullie naar de tempel te gaan om aldaar op de manier van de Heer in het huwelijk te worden verbonden. Er zal een nieuwe geest in Zion heersen wanneer de jonge vrouwen tegen hun vrienden zeggen: „Als je geen tempelaanbeveling kunt krijgen, ben ik niet van plan me voor het leven aan jou te binden, zelfs niet voor dit aardse leven!” En wanneer de jonge, teruggekeerde zendingeling tegen zijn meisje zegt: „Het spijt me, maar hoezeer ik je ook liefheb, buiten de tempel met je trouwen doe ik niet.”

Lieve jonge zusters, wij hebben deze hoop voor jullie. We hebben zulke grote verwachtingen van jullie. Neem geen genoegen met minder dan wat de Heer jullie wil laten zijn.

Zoals de profeet Nephi uitroept in 2 Nephi 31:20: „Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus’ woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.”

Ja, toon mij een jonge vrouw die houdt van haar thuis en familie, die dagelijks in de Schriften leest en erover nadenkt, die een brandend getuigenis van het Boek van Mormon heeft. Toon mij een jonge vrouw die trouw haar kerkvergaderingen bijwoont, die haar seminariediploma heeft behaald, die haar jonge-vrouwenonderscheiding heeft verdiend en met trots draagt! Toon mij een jonge vrouw die deugdzaam is en haar persoonlijke reinheid heeft bewaard, die geen genoegen zal nemen met minder dan een tempelhuwelijk – dan zal ik jullie een jonge vrouw tonen die nu en door alle eeuwigheid heen wonderen zal verrichten voor de Heer.

Tot slot wil ik mij richten tot de moeders en leidsters van deze heerlijke jonge vrouwen.

Moeders, bewaar de hechte band met uw dochters. Zorg dat u hun liefde en respect verdient. Wees één met hun vader in het grootbrengen van de kinderen. Neem geen beslissingen in uw leven waarmee uw dochters een voorbeeld zouden hebben om te kunnen struikelen.

Leer uw dochters zich voor te bereiden op de grootste carrière van het leven – de carrière als huisvrouw, echtgenote en moeder. Leer hun van hun thuis te houden omdat u

ervan houdt. Leer hun hoe belangrijk het is een full-time moeder te zijn in hun eigen gezin.

Mijn eeuwige metgezellin heeft moeders deze wijze raad gegeven: „Straal als huisvrouw een geest van tevredenheid en vreugde uit. U onderwijst uw houding ten opzichte van het voeren van een huishouding door middel van uw voorbeeld. Het is uw houding die uw dochters zal vertellen: ‘Ik ben maar een huisvrouw,’ of ‘Huisvrouw zijn is de hoogste, edelste carrière die een vrouw zich maar wensen kan.’”

Priesterschapsleiders, vergeet niet dat de Aäronische priesterschap en de jonge vrouwen van zijn wijk de eerste en grootste verantwoordelijkheid van de bisschop zijn.

Bisschoppen, zorg voor een hechte band met uw jongemannen en jonge vrouwen. Schenk evenveel aandacht aan het programma voor de jonge vrouwen in uw wijk als aan dat van de jongemannen. Wees even bezorgd over de activiteiten en klassen, de kampen, gezellige avonden, haardvuuravonden en conferenties van de jonge vrouwen als die van de jongemannen.

Schenk evenveel aandacht aan het uitreiken van de jonge-vrouwenonderscheiding als aan het uitreiken van de Duty tot God-onderscheiding en de kroonverkenneronderscheiding.

Neem alle tijd die nodig is (en het vergt inderdaad tijd) voor persoonlijke gesprekken met de jonge vrouwen van uw wijk. Praat regelmatig met hen over hun doelen en verlangens, hun uitdagingen en hun persoonlijke waardigheid. Wees een bisschop die werkelijk geeft om ieder van de jongemannen en jonge vrouwen in zijn wijk.

Tegen de jonge-vrouwenleidsters die vanavond hier aanwezig zijn, zeg ik: heb de jonge zusters met wie u te maken hebt oprecht lief. Zorg dat u een deel van hun leven wordt. Wees een trouwe vriendin en raadgeefster voor hen. Kom uw rentmeesterschap goed na. Streef er met alle kracht van uw hart naar om hen te helpen rein, lief en zuiver terug te keren bij onze Vader in de hemel.

En nu, tot slot, mijn dierbare jonge zusters, ik heb jullie lief en koester een groot respect voor jullie! Ik bid voor jullie! En ik koester grote verwachtingen wat jullie betreft. Denk aan de raad die ik jullie vanavond heb gegeven. Het is raad die de Heer jullie nu – vandaag – wil laten horen.

Leef overeenkomstig jullie goddelijke mogelijkheden. Bedenk wie jullie zijn en denk aan jullie goddelijk erdeel, want jullie zijn letterlijk de koninklijke dochters van onze Vader in de hemel. O, „jong’ren vol edel streven,” met heel mijn hart zeg ik: „Houw en trouw, houw en trouw, houw en trouw!” (*HL* 192), in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het licht van de hoop

Dwan J. Young

Algemeen presidente van het jeugdwerk

„De Heer wil dat wij vervuld zijn met hoop – niet alleen omdat het ons wijst op een stralende morgen, maar omdat het de kwaliteit van ons leven in het heden verandert.”

De Schriften menen ons hoop te koesteren. We willen allemaal dat ons leven geraakt wordt door het licht, zoals een vroege zonsopgang of een blij kindergezichte, want de duisternis is machteloos tegen het licht.

Laat mij u vertellen over een keer, dat onze familie de hulp van de Heer nodig had om de duisternis te verdrijven en ons leven met licht te vervullen.

Laat in de middag van een februaridag in Nieuw-Zeeland, net toen ik op het punt stond naar een jeugdwerkconferentie te gaan, kregen mijn man en ik een telefoontje uit Arizona van onze zoon, Paul. Hij vertelde ons over de geboorte van hun derde kind, Amy, er hadden zich evenwel wat complicaties voorgedaan. Haar longen zaten verstopt, en toen de dokter een buisje in haar keel aanbracht, ontdekte hij dat zij een ernstige slokdarmvernauwing had. De baby werd ijlings naar een ziekenhuis in een andere stad gevlogen.

Amy zou de volgende dag geopereerd worden. Dit kleine gezinnetje maakte een tijd van grote spanningen door. Onze schoondochter, Kathryn, herstellend van de bevalling, in een ziekenhuis in Mesa; de pasgeboren baby in een ander ziekenhuis. De twee andere kinderen, van twee en drieën-

half jaar, waarvoor gezorgd moest worden. Kathryns ouders die op zending waren op de Bahama-eilanden. En wij waren aan de andere kant van de wereld.

Met de eerste operatie werd de slokdarm hersteld (de buis die de mond met de maag verbindt). Maar na deze operatie kreeg Amy een longontsteking. Na weken op intensive care te hebben gelegen, kwamen de doktoren tot de conclusie dat er opnieuw geopereerd moest worden. Tests hadden uitgewezen, dat wanneer Amy in slaap viel, ze stopte met ademen.

Dit waren moeilijke weken voor Paul en Kathryn. Kathryn, wanhopig en eenzaam, bracht dagen door in het ziekenhuis en keek toe hoe het kleintje vocht voor haar leven, zij vroeg zich af of dit de laatste keer zou zijn dat zij Amy's handje kon vasthouden. Paul kwam na zijn werk naar het ziekenhuis, dan praatten ze wat bij en ging zij naar huis om voor de andere twee kinderen te zorgen, terwijl Paul de avond bij Amy bleef.

Wij baden en vastten veel. Het gezinnetje kreeg veel hulp van fijne wijkleden die meer dan drie maanden voor de twee kinderen zorgden. De jonge vrouwen van de wijk maakten geregeld het huis schoon. De huisbezoeksters zorgden ervoor, dat er elke dag een maaltijd op tafel stond. Ook wassen en streken zij.

Gek genoeg, vertelde een huisbezoekster later aan Kathryn, was dat de gelukkigste tijd van haar leven geweest, omdat ze had kunnen dienen.

Waarvoor was het gezin in staat de beproeving te doorstaan? Wij hebben nooit de hoop opgegeven. Paul had Amy direct na haar geboorte een zegen gegeven. Hij had het gevoel gehad, dat alles niet een twee drie in orde zou zijn en dat zij hun vertrouwen in de Heer moesten stellen. We wisten allemaal dat als we deden wat we konden, we de moed zouden hebben om het hoofd te bieden aan wat ons ook te wachten stond.

Dat is de aard van hoop. Wij doen alles wat we kunnen en dan strekt de Heer zijn hand uit en raakt ons leven aan met licht, moed en, bovenal, hoop.

Hoe verging het Amy? Na meer dan drie

maanden van ziekenhuiskamers, intensive-care-afdelingen, ademhalingstoestellen en ontsnappingen aan de dood, besloten de doktoren haar van het ademhalingstoestel af te halen. Zij hadden weinig hoop dat ze op eigen kracht zou kunnen ademen.

De hele familie vastte voor haar. Op de morgen dat het ademhalingstoestel werd losgekoppeld, stond de dokter klaar om nog een operatie te verrichten. Maar als resultaat van het geloof, de hoop en gebeden voor haar, begon Amy te ademen. Bijna onmiddellijk kreeg ze haar kleur terug. Haar herstel had zich ingezet.

Amy is nu drie jaar – gezond en gelukkig. En als het alles nu eens niet zo goed was afgelopen? Zouden we dan toch volhardend zijn geweest in onze hoop? Ja, omdat hoop betekent dat wat er ook gebeurt, de Heer vrede geeft. Onze hoop in Christus geeft ons een goede reden om vreugde te hebben.

Zoals Paulus de Romeinen voorhield: „De God nu der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw geloof, om overvloedig te zijn in de hoop” (Rom. 15:13).

De Heer wil dat wij vervuld zijn met hoop – niet alleen omdat het ons wijst op een stralende morgen, maar omdat het de kwaliteit van ons leven in het heden verandert. *Hope-loos* is wellicht het droevigste woord in ons taal. Angst is de vijand van onze ziel. Het kan ons verlammen, onze vooruitgang een halt toeroepen en ons doen verwalen. Maar hoop doet ons ontwaken gelijk een licht dat in de duisternis schijnt. U zult zich herinneren, dat het dertiende Artikel des Geloofs luidt: „Wij geloven alle dingen, wij

hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen" (cursivering toegevoegd).

Wij kunnen alle dingen verdragen wanneer onze hoop zich richt op iemand die ons nooit zal laten vallen – onze Heiland, Jezus Christus, die het licht der wereld is.

Hoe ontwikkelen wij die hoop – hoop die onze reis verlicht over de woelige baren van het leven? Er zijn tijden, zoals in mijn familie, dat wij omgeven worden door duisternis; een duisternis die ons geheel en al dreigt op te slokken. Dan kunnen wij de broer van Jared als voorbeeld nemen. Zoals u weet gebood de Heer de broer van Jared een aantal vaartuigen te maken waarmee zijn volk naar het beloofde land kon varen. Maar omdat deze boten donker waren en zonder lucht, ging de broer van Jared met het probleem naar de Heer, in bewoordingen die wij zelf zouden kunnen gebruiken om onze eigen penibele situatie te omschrijven: „Er is geen licht . . . wij kunnen niets inademen" (Ether 2:19).

Hoe gaat iemand zonder angst de duisternis in? Hoe begeeft een ieder van ons zich in de wereld waar geen garantie op veiligheid is? De Heer gaf een diepzinnig antwoord, dat niet alleen van toepassing is op de donkere zee van de broer van Jared, maar ook op onze eigen donkere zeeën: „Gij kunt deze grotere wateren niet oversteken, wanneer Ik

u niet voorbereid op de golven der zee" (Ether 2:25). „Ik (zal) u wederom uit de diepten der zee omhoog brengen" (Ether 2:24). De Heer wilde de Jaredieten de ervaring niet ontnemen, maar Hij bereidde ze erop voor en gaf hun de belofte, dat Hij ze weer uit de diepten der zee omhoog zou halen.

Toen vroeg de broer van Jared de Heer: Hoe krijgen we licht in onze boten nu we geen ramen hebben? En de Heer zei: „Wat wilt gij, dat Ik zal doen, opdat gij licht in uw vaartuigen zult hebben?" (Ether 2:23.)

De Heer wilde dat de broer van Jared zelf met een oplossing kwam en dat deed hij. Hij ging de bergen in en smolt uit een rots zestien kleine stenen die als doorschijnend glas waren. Ik kan me niet voorstellen dat dit eenvoudig was; het vergde tijd en geloof. Toen hij klaar was, ging hij met deze stenen naar de Heer, vroeg de Heer de stenen met zijn vinger aan te raken, opdat ze licht zouden geven, zodat zijn volk niet in het duister de zee hoefde over te steken. En de Heer zorgde ervoor dat de stenen licht gaven.

Gelijk de Jaredieten, benauwd het ook ons in het duister te moeten reizen en hebben we licht nodig, dat hoop is. Soms, temidden van onze problemen, verliezen wij de kijk op het waarom van ons bestaan en waar we naar toe gaan. We vragen ons af of we de ons opgedragen taken wel aankunnen. Juist dan vragen wij de Heer de onverlichte stenen in

ons leven op te lichten. Hij kan ons vrede en hoop schenken wanneer alle anderen ons tot wanhoop drijven

„Verlicht mijn leven", kunnen we de Heer vragen. „Vervul mijn hart met hoop." De Heer zal dit doen als we in geloof vragen en zijn geboden blijven naleven. Gelijk in het geval van de broer van Jared, zal alleen het licht van de Heer ons het juiste inzicht geven.

Waarom dienen we hoop te hebben?

Hoop rekent af met angst. We leven in een wereld waar we nooit veilig zijn. Een elfjarig meisje waar ik mee gesproken heb, hoopt dat ze dit jaar een vriendin vindt op school. Een nieuw schooljaar alleen te moeten beginnen is beangstigend. Maar de Heer begrijpt haar situatie en kan haar vervullen met hoop. Hij zal niet alleen haar helpen, Hij zal ook ons helpen onze beproevingen naar tevredenheid te klaren; Hij kan ze in ons voordeel omwerken. Onze tegenspoed wordt ons vaak een zegen.

Hoop betekent dat we werkelijk op de Heer vertrouwen.

Hoop biedt ons perspectief. Omdat we weten dat we niet slechts voor dit leven werken, maar ook voor een ander, eeuwig leven, bezien wij de gebeurtenissen in dit leven anders. Als u terugkijkt op het laatste jaar of de laatste tien jaar van uw leven, wat is dan volgens u de beste dag geweest? Iemand wiens hoop niet gericht is op Christus, zal een dag kiezen die leuk of makkelijk was. Maar de beste dag kan in werkelijkheid een dag zijn, waarop de omstandigheden u op uw knieën dwongen om met een hernieuwd voornemen tot uw Vader te bidden; misschien was het een dag die juist niet gemakkelijk of leuk was, maar die u, doordat u een probleem moedig tegemoet wist te treden, wel een beter iemand maakte.

Hoop zet aan tot daden. Een tienjarig meisje zei: „Ik hoop dat ik, als ik later groot ben, altijd de geboden zal onderhouden." Vastbesloten start ze vandaag met het bereiken van haar doelen. Als we geen hoop stellen in morgen, kunnen we vandaag niet doelmatig bezig zijn. Het is hoop gekoppeld aan geloof, dat ons motiveert tot zaaien, die ons kracht geeft als we moe zijn, die ons aanzet tot het nemen van de eerste stap en dan de volgende.

Jonge meisjes, er zullen vele uitdagingen in jullie leven zijn, maar als je Christus daar in centraal stelt en de hoop niet opgeeft, zul je vrede vinden. Weet dat duisternis geen macht heeft over licht. Zoals in het geval van de broer van Jared en van mijn familie met Amy duidelijk werd, kunnen we alleen in het licht van de Heer alles helder zien.

Ik bid dat een ieder van ons deze gave van hoop zal zoeken, zodat we vervuld zullen zijn van vrede en vreugde, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

President Thomas S. Monson begroet zuster Duan J. Young, algemeen presidente van het jeugdwerk.

Een hoopvolle tijd

Ardeth G. Kapp

Algemeen presidente van de jonge-vrouwen

„Er zullen onderweg wat steile heuvels zijn, maar onze Heer en Heiland, Jezus Christus, heeft beloofd met ieder van ons mee te klimmen.”

Ik wilde dat ik met een ieder van jullie in dit jaargetide op de schommelbank op mijn veranda kon zitten, net wanneer de zon ondergaat. Het is zo leuk om naar de krekels te luisteren. De kerkers onder ons weten dat de krekels verschillende boodschappen uitzendt: een liefdesroep, een noodsignaal en andere boodschappen die gewoon zeggen, „hier ben ik”.

Wisten jullie dat krekels oren hebben die op hun knieën zitten? Wanneer ik op mijn knieën zit, probeer ik te luisteren – te luisteren om de behoeften en verlangens van de jonge vrouwen beter te begrijpen. Dat doe ik ook wanneer ik jullie brieven lees en wanneer ik in de gelegenheid ben jullie je gedachten en gevoelens te horen uitspreken.

Willen jullie je voor een ogenblik indenken, dat je naast mij zit op de schommelbank op de veranda, en laten we dan samen eens luisteren naar de boodschappen die spreken uit de brieven die ik onlangs van een aantal jonge vrouwen heb ontvangen.

„Beste Zuster Kapp,

„Ik heb ’t dit jaar ongelooflijk moeilijk gehad met mijn *gnoel voor eigenwaarde* en met mijn vriendin (die ook lid van de kerk is), die mij in de kou heeft laten staan en andere vriendinnen heeft opgezocht. Ik voel me soms zo vreselijk eenzaam. Ik weet dat onze

Hemelse Vader zich bewust is van mijn problemen, en ik weet ook dat ik ze moet hebben om te kunnen groeien, hoewel ik het weleens moeilijk daaraan te denken.”

Laten we eens luisteren naar een andere jonge vrouw die haar hart uitstort:

„Zij zeggen altijd, dat er eerst iets gebeuren in je leven, wil je veranderen. Tja, dat iets is gebeurd. Ik moet nog heel veel leren. Maar opeens drong het tot me door dat mijn Hemelse Vader aan mijn kant staat, zelfs al heb ik Hem enigszins in de steek gelaten. Ik probeer heel hard om mijn leven weer in het gareel te krijgen en het goede te doen. Ik ben vastbesloten tot het einde toe te volharden, ongeacht hoe lang dat nog duurt – maar het is zo moeilijk. Ik wou dat ik naar boven kon gaan om onze Hemelse Vader en Moeder een dikke zoen te geven en ze te vertellen, dat ik er weer ben.”

Laten we ook eens luisteren naar een citaat uit een brief van een ongeruste maar dankbare moeder. Haar zeventienjarige dochter zou door hen, die niet geleerd hebben een noodsignaal te herkennen, omschreven kunnen worden als een herriescopster:

„Lieve pa en ma,

„Ik weet dat ik als dochter nogal te kort schiet. Ik hoop echt dat het beter zal gaan tussen us. Laat me alstublieft niet in de steek. Ook al zeg ik niet dat ik van jullie houd, dan wil dat nog niet zeggen dat dat niet zo is. Begrijp alstublieft wat ik probeer te zeggen. Moeilijke en slechte tijden kunnen ons niet scheiden, omdat we van elkaar houden. Wij klaren het wel, omdat we als gezin bij elkaar horen.”

Ik hoor jullie boodschappen, jonge vrouwen. Ik hoor jullie met mijn oren en met mijn hart. Ik zou jullie stuk voor stuk in mijn armen willen sluiten en deelgenoot maken van wat ik door de jaren heen heb geleerd over *hoop*. Ik zou het jullie willen geven als dat kon, maar ik weet uit ervaring, dat je het je alleen eigen kunt maken door ernaar te streven. Want weet je, deze korte periode, die wij weg zijn van ons hemelse thuis en onze hemelse ouders, is de tijd waarin we onze vrije wil hebben ontvangen, om op elke denkbare wijze beproefd te worden (zie

2 Ne. 2:24–28). Je moet dan ook wat „slechte” dagen en zware beproevingen verwachten. Trek lering uit die ervaringen. Grijp ze aan om te groeien. Word er sterker van. Wanneer er dingen op mijn pad komen die ik niet begrijp, zeg ik in gedachten de woorden op van een lied, dat ik jaren geleden leerde toen ik mijzelf afvroeg of mijn gebeden wel gehoord werden en ik hoop nodig had om verder te gaan:

*God beproeft u in de oven,
Sterker komt u daaruit voort,
Hij zal altijd van u houden;
Kostbaar bent u in zijn ogen.
God is met u, God is met u;
Op de zege kunt u bogen.
(Hymns, 1985, nr. 43.)*

De familie kan jullie grootste bron van kracht zijn. Mijn zus Sharon had een grammofoonplaat die ze alsmat draaide, tot ze alle woorden van het liedje kende. Een enkele keer zegt ze ze nog weleens voor me op. Het liedje gaat over een jong meisje in een klein mijnstadje, Leadville (Colorado). Ze was te vondeling gelegd en werd gevonden door mensen die haar opvoedden. Zij wisten niet waar zij vandaan kwam, maar ze had een drang en een hoop in zich, die haar ertoe zette het mijnstadje in Colorado te verlaten en naar de mondaine plaatsen van Europa te gaan. Naarmate het verhaal zich ontvouwde leerde we, dat ze ook op de *Titanic* was, toen dit schip zank met vijftienhonderd mensen aan boord. Ze was met een paar anderen een plaatsje te bemachtigen in een van de reddingsboten en begon te roeien. De mensen verstaanden bij de gedachte aan een watergraf. Velen schreeuwden in paniek: „We halen het toch nooit.” Maar Molly hoorde die wanhoopskreten niet, of als dat wel het geval is geweest, heeft ze er geen aandacht aan geschonken, ze bleef maar doorroeien en gaf het niet op. De *New York Times*, noemde haar de „Onzinkbare Molly Brown”. Zij was vervuld met hoop en haar onwrikbare hoop inspireerde anderen tot diezelfde hoop.

In de musical, „De onzinkbare Molly Brown”, zien we Molly eerst als jong meisje, gespeend van alle kansen, zonder schoolopleiding, zonder cultuur. We zien haar worstelen met haar pleegbroers. Ze vloeren haar. Haar broer zegt: „Je hebt verloren, Molly. Je hebt verloren.” En de jonge Molly reageert: „Ik heb niet verloren. Ik heb niet verloren. En zelfs als dat wèl zo was, zul je het nooit uit mijn mond horen, want ik hou niet van het woord *verliezen*, maar wel van het woord *winnen*”. Want winnen betekent hoop en dat is wat ik heb. Hoop op een moedere plaats, op een schonere plaats, en al zou ik m’n hele leven viskoppes moeten eten, kan ik ze dan niet voor één keerje van een

bord eten, met een rode zijden jurk aan?" En dan begint ze te zingen, en ze zingt met haar hele hart en ziel:

*Op een dag zal ik alles geven wat ik heb,
Om te leren lezen en schrijven.*

Ik ga alles zien wat er te zien valt.

*En als u op het pad van nergens naar ergens
iemand tegenkomt, dat kunt u er zeker van zijn,
dat ik 't ben.*

Klinkt dat jullie niet als hoop in de oren?

Ik heb mij vroeger afgevraagd waar dat pad 'naar ergens' was en hoe ik het ooit zou kunnen vinden. Als jong meisje stond ik vaak voor het keukenraam van ons huis en keek ik de grindweg af naar het oosten zo ver ik kijken kon. Aan beide kanten van de weg stond hier en daar een huis, 's zomers verschooten tussen het hoge gras, 's winters tussen de sneeuwbergen. Dan vroeg ik me af: „Wat is er daar voor mij? Waar hoor ik thuis?" Ik ben er zeker van dat jullie je dat ook wel eens zullen afvragen. Aan het eind van de weg die langs ons huis liep, was een Indianenreservaat en aan de andere van de rivier een kolonie Hutterieten. In die tijd zag het er allemaal niet zo rooskleurig uit voor mij. Ik had het moeilijk op school. Ik liep achter bij mijn vriendinnen vergeleken en ik voelde me dom. Heb je enig idee hoe dat voelt? Het is vreselijk.

Toen ik twaalf jaar was en mij heel ontmoedigd voelde na een lange, koude winter, hadden mijn vader en moeder, ten koste van de nodige offers, een plannetje uitgebreed, dat bedoeld was om mij wat hoop te geven. Zij hadden besloten me mee te nemen, de grindweg af, over de grens, door de grote staten Montana en Idaho naar Salt Lake City, de hoofdzetel van de kerk, om de algemene conferentie bij te wonen.

Wij kwamen vroeg op de eerste conferentiedag aan en wachtten wachtten onze beurt af om de koepelvormige tabernakel, die ik alleen van foto's kende, binnen te mogen gaan. Ik herinner me dat we daar, links op het balkon, een plaatsje vonden, waar ik naar beneden kon kijken en de profeet kon zien en horen, iets wat eigenlijk te mooi was om waar te zijn. Toen ik de profeet van God hoorde spreken, had ik het gevoel dat hij helemaal alleen tegen mij sprak. Er kwam een gevoel van hoop bij mij op en ik begon iets te begrijpen van de ware weg naar ergens. Op dat moment nam ik mij voor die weg op te gaan – het enge en smalle pad dat naar het celestiale koninkrijk leidt – en het nooit, maar dan ook nooit op te geven. Voor mij staat het vast dat het evangelie van Jezus Christus het pad van de hoop is, dat ons terugleidt naar onze Hemelse Vader en ons hemelse thuis.

Luister naar de belofte die Hij ons doet. Hij zegt: „Wees getrouw en ijverig in het onderhouden van Gods geboden en Ik zal u met de armen Mijnner liefde omvatten" (LV 6:20).

En Hij vertroost ons: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

„Neemt mijn juk op u en leert van Mij (dat betekent zijn naam op je te nemen en Hem na te volgen), want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen (dat betekent troost en vrede)" (Matt. 11:28–29).

Welnu, als wij samen op mijn veranda zaten, zou ik hier stoppen en vragen: „Begrijp je het plan van onze Hemelse Vader en jouw aandeel daarin? Heb je je patriarchale zegen ontvangen? Besef je dat je letterlijk een koninklijk geboorterecht hebt?"

Jonge vrouwen, ik dring er bij jullie op aan: zorg voor je eigen veranda, weg van de veeleisende, harde stemmen van de wereld. Leer echt te luisteren – niet naar de krekels, maar naar de voortdurende fluisteringen van de Geest met zijn hoopvolle boodschappen, die je ingeven voorwaarts te gaan op jouw weg naar het celestiale koninkrijk.

Kun je je voorstellen wat er zou kunnen gebeuren als elke jonge vrouw een hoopvolle boodschap de wereld instuurde, die anderen inspireert het nooit op te geven?

En dat is precies wat er gebeurt. Laat me uitleggen wat ik bedoel. Zoals de meesten van jullie al weten, zijn alle driehonderdveertig jonge vrouwen van de kerk uitgenodigd om deel te nemen aan de geweldige, wereldomvattende viering van de jonge vrouwen. Jullie zijn allen gevraagd een korte liefdevolle, hoopvolle boodschap voor de wereld te schrijven, die op 11 oktober bij zonsopgang aan een ballon opgelaten zal worden. In sommige gevallen zijn om verschillende redenen deze boodschappen naar Salt Lake City gestuurd om daar door

andere jonge vrouwen te worden opgelaten.

Veel van deze boodschappen beginnen met „Beste vriend, die deze ballon vindt". Angela Santana uit Brazilië schreef op de envelop waar de boodschap in zit: „Wie nog hoop heeft, zal nooit helemaal ongelukkig zijn."

De vijftienjarige Shauna Bucutt uit Afrika sluit haar getuigenis in: „Ik weet, dat mijn Hemelse Vader van mij houdt, want ik heb het Hem gevraagd."

Uit de Filippijnen: „Hallo! Ik ben Dhezie Jimeno. Ik ben zestien. Ik wil een boodschap met u delen, waarvan ik hoop dat hij iets voor u zal gaan betekenen. De boodschap is dat God om u geeft en heel veel van u houdt. Natuurlijk ervaren we in dit leven pijn en harteer, verdriet en verdrukking, maar al deze dingen geven ons juist ervaring; en daar komt nog bij dat we die in ons voordeel kunnen omwerken. Moeilijkheden zijn juist Gods boodschappen. Als we daarmee te maken krijgen, is dat een bewijs van zijn vertrouwen in ons. Laten we dus blij en gelukkig zijn, want zo zijn we wijs. God houdt van u en Hij is altijd bereid u te helpen. Roep Hem gewoon aan in krachtig gebed. Ik weet dat God ons nooit in de steek laat; Hij is er, Hij luistert en Hij geeft heel veel om u. U hebt een vriend."

Duizenden jonge vrouwen die liefdevolle en hoopvolle boodschappen schrijven om mensen over de gehele wereld te vertellen over het evangelie van Jezus Christus, is voldoende aanleiding voor een viering.

Door dagelijks gebed, schriftstudie en onze blik op het celestiale koninkrijk gericht te houden, hebben we een „onverwachte hoop" (2 Ne. 31:20). Er zullen onderweg wat steile heuvels zijn, maar onze Heer en Heiland Jezus Christus heeft beloofd met ieder van ons de hele weg mee te klimmen. Denk jullie dat eens in! Jonge vrouwen, belooft deze dag, als je dat al niet gedaan hebt, vastberaden de weg naar het celestiale koninkrijk op te gaan. Verhef je hart, verhef je hart en geef 't nooit, nooit, nooit op. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hoop in Christus

Barbara W. Winder

Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

„Onze Heiland zal niet onaangedaan toekijken bij het zien van onze worsteling met de beproevings van dit leven.“

Met u verblijd ik mij over de aanwezigheid van onze profeet en onze priesterschapsleiders. Het is waarlijk een voorrecht als zusters, waar ook ter wereld, ons geloof te kunnen verenigen om zodoende evangeliebeginselen te leren.

Wat een geluk lid te kunnen zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen!

Zusters, de zorgen en onrustbarende invloed van dit leven hadden vermeden kunnen worden als we thuis bij onze hemelse ouders waren gebleven, doch hoe hadden we dan vooruitgang kunnen maken? Onze Vader en de Heiland wilden dat wij naar deze aarde gingen. Zij zeiden: „En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij (u en ik) alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebiedend“ (Abr. 3:25). Dit leven zou een proeftijd zijn; we zouden begrip krijgen van goed en kwaad, van geluk en smart, van vreugde en verdriet. We kenden het plan. We verlangden ernaar. We onderschreven het. We verdedigden het. We vochten er zelfs voor!

Gretig en geestdriftig kwamen we naar deze aarde – allemaal kregen we onze eigen omstandigheden met beproevings en verleidingen toebedeeld, die overwonnen moesten worden.

We werden niet aan ons lot overgelaten.

Onze Heiland heeft het door zijn verlossing voor ons mogelijk gemaakt zaligheid te verwerven. Hij zal niet onaangedaan toekijken bij het zien van onze worsteling met de beproevings van dit leven.

Er zijn zoveel verschillende beproevings: De frustraties en teleurstellingen van ongehoorzame kinderen of een moeilijk huwelijk; de eenzaamheid van een leeg huis wanneer iemand hunkert naar gezelschap; de lange, steile weg van bekering; of het vasthouden aan een positieve instelling en het tellen van onze zegeningen wanneer alles verkeerd schijnt te lopen.

De voorbeelden uit het leven van de Heiland en de leringen die Hij ons gaf, zijn een leidraad die wij kunnen navolgen. Hij moest het hoofd bieden aan beproevings die veel weg hebben van de beproevings waar wij mee te maken hebben; Hij pakte elke situatie op volmaakte wijze aan. Zo vonden twee van de grootste bezoeken plaats in de wildernis van Judea en in de hof van Getsemane, maar we zien dat Christus tijdens zijn aardse leven nooit vrij is geweest van bezoeken. Anders zou zijn leven geen menselijk leven zijn geweest. We lezen in Mosiah: „Zie, Hij zal verleidingen en lichaamspijn, honger, dorst en vermoeidheid doorstaan; ja, meer dan de mens kan verdragen“ (Mos. 3:7).

Hij wist wat teleurstelling was en Hij wist wat ontmoediging was, getuige zijn klacht aan de inwoners van Jeruzalem, dat zij zijn boodschap verwierpen: „Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild“ (Matt. 23:37).

Wie van ons heeft geen teleurstelling, ontmoediging en wanhoop ervaren? Dat is een van die toetsen waar we allemaal mee te maken krijgen. Denk eens aan de profeet Joseph, die in maart 1839, na er al maandenlang te hebben vastgezet, wegwijnde in de gevangenis van Liberty, wetende dat zijn mensen uit hun huizen verdreven werden en berooid waren. Zijn bedde is ontroerd:

„O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt? Hoelang zal Uw

hand worden teruggehouden . . . ? (LV 121:1-2.)

Het antwoord van een liefhebbende en vriendelijke vader was geruststellend: „Uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

„En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren“ (LV 121:7-8).

En later deze tedere woorden: „Weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen“ (LV 122:7).

De meesten van ons hebben waargenomen hoe het naleven van het evangelie mensen op een positieve manier kan veranderen. Laat mij u een voorbeeld geven. Ik herinner mij een gezin dat wij leerden kennen toen wij in het zendingsveld waren. De zendingen omschreven de familie Barnes als een fijn gezin, maar er was geen enkele blij van enige christelijke invloed in hun leven. De vader was een ruwe lomperik, die menig glaasje bier door zijn keelgat liet glijden. Zijn kinderen waren bang van hem. Hun huis was verre van netjes, hun voorkomen idem dito. Zij hadden een moeilijk leven achter de rug. Maar naarmate de zendingen hun het evangelie onderwezen, begon er een verandering plaats te vinden. Zij waren onder de indruk van het leven en de leringen van de Heiland en probeerden zijn leringen in hun leven toe te passen. Hun voorkomen en kijk op het leven begonnen te veranderen.

Leren over onvoorwaardelijke liefde en geen oordeel te vellen, hielp hen een volwassen zoon, die alcoholicus is, anders te benaderen. Hun nieuwe houding, samen met de deskundige hulp die hij krijgt, lijkt

Zuster Barbara W. Winder, algemeen presidente zustershulpvereniging.

een hele verandering teweeg te brengen in zijn leven.

Naarmate dat zij leerden zichzelf te respecteren als zoons en dochters van onze Hemelse Vader, gooiden zij hun sigaretten weg en stopten zij met drinken. Zij gingen zichzelf verzorgen en gaven ook hun huis een grote beurt. En nu is er een liefdevolle geest in dat huis, waar de Schriften geregeld gelezen worden.

Zuster Barnes schrijft: „Bij het lezen van de Schriften, ontdekten we Jezus' opdracht: 'Houd moed . . . uw zonden worden vergeven' (Matt. 9:2), waardoor we weten dat we optimistisch kunnen zijn over de toekomst als we ons echt bekeren en onze zonden verzoeken. Hij zei: 'Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij' (Joh. 14:1). En we geloven in Hem, en dit geloof heeft ons leven veranderd. We hebben nu het gevoel dat we, net zoals Paulus, kunnen zeggen: 'Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft' (Fil. 4:13).”

Dit is het getuigenis van een goede vrouw over de verandering in haar leven en dat van haar gezin. Deze verandering lijkt op de verandering die ook anderen hebben ervaren. Nadat koning Benjamin zijn volk had aangemoedigd een goed leven te leiden en hoop in Christus te hebben, „riepen (zij) allen als met één stem: Ja, wij geloven alle woorden, die gij tot ons hebt gesproken; en wij weten ook, dat ze zeker en w r zijn, door de Geest van de Heer . . . Die een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen” (Mos. 5:2).

Net zoals broeder en zuster Barnes de onvoorwaardelijke liefde van de Heiland ervoeren naarmate zij het evangelie bestudeerden en hoop in Christus vonden, en net zoals het volk van koning Benjamin hoop vond in Hem, kunnen wij onszelf en anderen respecteren, onszelf ontdoen van gewoonten die ons ten goede richten, ons weerhouden van oordelen, optimistisch en goedsmoeds zijn, verzekerd zijn van zijn liefde voor ons, en hoop vinden in Hem.

Ik was onder de indruk van de woorden van een jonge moeder van zes kinderen, die een voorbeeld is van iemand die gezegevierd heeft. Hoewel zij gescheiden is, kent zij geen zelfmedelijden. Zij schreef: „Door de erkenning van mijn fouten en mijn verlangen zijn geboden na te leven en zijn wil te doen, heb ik mijn last gedeeld met iemand die niet kan teleurstellen. Ik weet dan ook dat ik in staat zal zijn mijn kinderen op te voeden met de hulp van een liefhebbende Vader in de hemel, die zelfs nog meer dan ik hun welzijn voor ogen heeft. Deze kennis is een niet te beschrijven zegen voor mij.”

Een andere zuster schreef: „Op 3 augustus j.l. brak mijn 21-jarige zoon zijn nek bij het duiken. Hij is 900 kilometer van ons vandaan en hij zweeft tussen leven en dood, maar wij hebben rust gevonden. We weten niet waarom dit is gebeurd, maar we begrijpen wel het evangelie.”

Ouderling Richard L. Evans begreep de noodzaak van het zich spiritueel en emotioneel voorbereiden op moeilijke tijden:

„We behoren ons voor te bereiden, zelfs op datgene waarop we niet voorbereid zijn en er alles aan te doen . . . onszelf te verbeter-

ren, ons te bekeren en dankbaar te zijn voor al het goede – en geloof en hoop te hebben, zelfs in moeilijke tijden . . .

„En wat er ook in de tussenliggende periode gebeurt, er is een stellige zekerheid dat het leven eeuwig is en dat eeuwige vooruitgang het doel daarvan is.” (Volume Four: *Thoughts for One Hundred Days*, Salt Lake City: Publishers Press, 1970, blz. 169.)

Laten we dankbaar zijn voor de zegeningen die we genieten. De Heiland verschaft ons hoop! Het begrijpen van het evangelie, het doen van rechtvaardige werken en het navolgen van de raad van de profeet geven ons *zekerheid* dat deze hoop verwezenlijkt kan worden.

Ik weet uit heilige ervaring, dat we door het geloof en de hoop die wij in Christus stellen onze beproevingen kunnen overwinnen.

Ik ben dankbaar voor de kansen die ik heb, alsook voor de uitdagingen die mijn deel zijn. Ik ben mijn Heiland zeer veel dank verschuldigd voor de vele keren dat Hij mij in moeilijke tijden geholpen heeft. En ik hoop dat een ieder van ons zich op Hem zal verlaten voor het verlichten van de pijn, het verzachten van leed, het inblazen van nieuw leven, voor inspiratie en het overwinnen van onze beproevingen! Nader tot Hem die aan een ieder persoonlijk een goddelijke uitnodiging richt: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; „Neemt mijn juk op u en gij zult rusten vinden voor uw zielen” (Matt. 11:28-29).

Ik weet dat Hij leeft. Ik weet dat Hij om ons geeft! Dat is mijn getuigenis en mijn hoop voor ieder van u. Ik zeg deze dingen in de heilige naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Zuster Barbara W. Winder, algemeen presidente van de zustershulpvereniging, in gesprek.

